ANUL XXXI - Nr. 58 IUNIE-DECEMBRIE 1987

Carpații

Director: Aron Cotruș † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

60 DE ANI DE VIAȚĂ AI MIȘCĂRII LEGIONARE

60 de ani de eroism şi sacrificii Sensul unei trăiri

de Faust BRADESCU

CORNELIU ZELEA CODREANU
EROU NEO - COSMOGON

'AU împlinit anul acesta ŞASE DECENII de când pe firmamentul întunecat al naţiunii române a apărut un mic focar de simţire şi demnitate naţională:

O mână de oameni decişi să pună stavilă puhoaielor de venetici galiţieni şi de politicieni desprinşi de sufletul şi nevoile maselor româneşti.

O mână de oameni trăind dincolo de obiceiurile politicianismului autohton, refuzând demagogia, minciuna, combinele, lipsa de răspundere, nepotismul şi vinderea sufletului pentru un blid de linte sau o căpătuială.

O mână de oameni care-au alungat egoismul şi trădarea, pentru a deschide neamului o pârtie de speranţă şi un viitor încărcat de alte adevăruri.

In acea zi de 24 Iunie 1927, săraci, ignoraţi de lume, desconsideraţi de vechii prieteni, cei CINCI CAVALERI AI UNEI NOI TRĂIRI, şi-au făcut semnul crucii şi-au pornit pe calea unui alt destin. Urcuş greu, împovărat de piedici şi desnădejdi, de ademeniri şi ameninţări, de nedreptăţi şi ferocităţi bestiale...

Le-a fost dat să infrunte toată fauna politică a epocii, cu egoismul, cruzimea şi indiferenţa ei faţă de suferinţa şi aspiraţiile altora. Le-a fost dat să cunoască, deasemenea, toată ura, prefăcătoria şi izbiturile infame ale iudaismului ce-şi pregătea culcuş moale pe plaiurile valahe şi viitor de zgură neamului nostru.

Acest neam de eroi şi sfinţi îşi frământa mânia şi neputinţa sub dominaţia cruntă a celor două mari plăgi ale timpului: **iudaismul** şi **oligarhia.** Deaceea, apariţia unei grupări purtătoare de tendinţe antipodice celor existente, — încărcată de etică şi spiritualitate—, propovăduind mândria, cinstea şi încrederea în virtuţile neamului, n'a trecut neobservată. Cei care-şi mângâiau huzurul şi preponderenţa din nefericirea naţiei, au simţit că în preceptele Legiunii **"Arhanghelul Mihail"** tăinuiau normele unei descătuşeri din lanţurile de ei împletite cu dibăcie în jurul maselor virtuoase şi de bună credinţă.

Chiar din acea clipă a începuturilor, s'au deslănţuit ca fiarele asupra Mişcării Legionare care —cu cele câteva sute de membri înscrişi— nu putea constitui, în acele vremuri, niciun pericol evident. Forţele răului au simţit însă primejdia. Emana din preceptele şi spiritul formaţiei naţionaliste a lui Corneliu Codreanu o tărie neînţeleasă. Contra acestui spirit toate forţele oligarhice, iudaice şi ale nenumăraţilor acoliţi, au intrat în acţiune. Acţiune care —ŞI ACUM, DUPĂ 60 DE ANI— continuă să izbească în Garda de Fier, cu aceeaşi inconştienţă şi ură de totdeauna.

Metodele nu s'au schimbat, deoarece interesele susţinute sunt aceleaşi. Cei care atacă Mişcarea sunt continuatorii aceloraşi forţe oculte şi oligarhii de odinioară. Iar mulţimile oarbe şi fără şira spinării, lipsite de mândrie şi demnitate —care n'au înţeles nimica, NICI atunci, NICI acuma— continuă să cânte în struna celor ce le promit marea cu sarea, preparându-le o nouă înrobire.

Foarte puţini sunt cei care ajung să privească cu admiraţie realităţile fundamentale ale fenomenului legionar, să judece Mişcarea prin prisma măreţei sale semnificaţii naţionale, politice şi spirituale. Puţini poate, dar conştienţi, ei formează aluatul nestins al plămadei legionare.

Garda de Fier a fost mai bine înţeleasă şi apreciată de străini, decât de Români. E o tristă anomalie, care atrage un nor de ruşine peste poporul care a dat naştere unui Corneliu Codreanu şi unei gândiri, unei concepţii politice, unică în lume. In loc să fie mândri de ea, s'o adopte, s'o susţină ca fiind a neamului (deci a lor), aceşti Români îmbrobodiţi, ascultă vorba caiafelor şi-a scrierilor anti-naţionale. Iar când legionarii Gărzii de Fier iau atitudini plini de demnitate şi patriotism, n'au decât vorbe de ocară la adresa lor. Tristă epopee!...

Aşa dispar naţiunile, prin laşitatea şi inconştienţa fiilor pierduţi sufleteşte... E numai o constatare. Nu o plângere... Dar o constatare la care toţi Românii ar trebui să gândească.

Garda de Fier a fost croită, din fericire, dintr'un alt oţel. Si încărcată de alte însuşiri spirituale şi bărbăteşti. Deaceea nu poate fi doborîtă.

Noi legionarii lui Codreanu, **ştim cine suntem şi ce voim.** Nimic nu ne poate zdruncina în credinţa şi convingerile ce ne sunt fundament. Noi ne urmăm calea de luptă spre gloria României de mâine, cu aceeaşi tenacitate şi încredere în doctrina noastră. Ceeace n'au înţeles nici duşmanii de atunci (din începuturi), nici cei de azi, este fondul de dragoste dezinteresată faţa de neam şi elanul spiritual care, împreună, ne călăuzesc trăirea.

Mişcarea Legionară **înţelege să fie un exemplu** pentru forţele naţionale din exil şi din ţară **prin independenţa sa** faţă de străinătate şi prin **păstrarea specificului său naţional.** Garda de Fier înţelege să rămână ceeace a înţeles Căpitanul că trebuie să fie când i-a dat viaţă: **—să nu-şi degradeze menirea— să nu-şi terfelească personalitatea.** Si aşa s'a menţinut. Deaceea nu poate fi doborîtă.

Ne fiind supuşi nimănuia în afară de conştiinţa neamului, noi nu avem teamă de nimeni şi de nimic. Si de aceea, Garda de Fier nu a pierit! Dacă unul cade sau nu mai poate continua, alţii îi iau locul cu entuziasm şi credinţă, pentru a continua lupta până se va realiza victoria. Fiindcă victoria Legiunii va veni mai curând sau mai târziu.

Noi servim un IDEAL pus în serviciul neamului! Iar nu un **"plan"** al intereselor personale. Or, fără existenţa unui ţel curat şi măreţ, nu poate fi vorba de salvare în această lume, nici pentru neam, nici pentru om.

Datorită acestui IDEAL, Mişcarea Legionară continuă vie şi nesdruncinată. In cei 60 de ani de existenţă s'a cristalizat o TRĂIRE LEGIONARĂ, greu de înţeles pentru cei ce nu şi-au dat silinţa să o înţeleagă. Cum şi pentru cei ce-şi duc viaţa în forfăiala egoismelor, ambiţiilor şi a micilor aranjamente fără viitor.

Trăirea legionară nu poate fi resimţită, în toată adâncimea ei, decât de fiinţele care au înţeles suprema raţiune a unei doctrine de salvare şi înălţare, ca cea legionară. Sensul unei trăiri este înţelegerea eroismului permanent şi aplicarea jertfei în mod conştient, atunci când n'a mai rămas, ca ultimă posibilitate, decât **dăruirea de sine.**

Omul intrat în Legiune, capătă o altă mentalitate; o altă atitudine în faţa vieţii şi a loviturilor; o altă răspundere şi, mai ales, o altă pătrundere a misiunii sale ca om şi ca român. In el, atributele trăirei se împlinesc pentru totdeauna, structurându-i o statură interioară ieşită din comun. In simţire, legionarul lucid şi responsabil, trăieşte **ca un cavaler medieval** care ştie să creadă, să lupte, să moară.

Din cauza aceasta, ceeace păstrează pe legionari neclintiţi în furtuna secolului, sunt trei linii de desăvârşire umană:

CREDINŢĂ - EROISM - SACRIFICIU

Noi credem!

Credem în Dumnezeu şi'n forţa spirituală ce trebuie să stăpânească sufletul.

Credem **în destinul Neamului Românesc.**

Credem **în virtuţile strămoşeşti** şi'n înălţarea omului prin acceptarea trăirei interioare.

Credem **în preceptele legionare,** încărcate de darurile ascunse ale transfigurării în om.

CREDINŢA ne este temelia tăriei cu care stăm neclintiţi aşteptând trecerea furtunii. Datorită ei, noi nu ne simţim nici depăşiţi, nici puţini, nici scufundaţi în uitarea istoriei.

Noi ne simţim veşnic O FORŢĂ! O forţă continuu reînnoită, prezentă, activă, **pe care** nimeni n'o poate contesta - **de care** toţi trebuie să ţină seama. Dece? Pentrucă forţa şi credinţa care învăluie Mişcarea Legionară sunt susţinute şi ele de două atribute, existente numai în mijlocul legionarilor: eroismul şi sacrificiul. Două caracteristici greu de întâlnit în lumea laşităţii şi trădării ce ne înconjoară. Legionarul — datorită odctrinei căpităneşti— a ştiut să înfrunte **eroic** loviturile soartei şi tăvălugul răutăţilor omeneşti.

Viaţa lui a fost şi a rămas un eroism perpetuu:

— **Eroismul închisorilor şi lagărelor** sub cele trei dictaturi: carlistă, antonesciană-comunistă.

— **Eroismul lipsei de perspective.** Odată omul intrat în Mişcare, viitorul politic şi profesional devine sumbru, aleatoriu, ameninţător.

— **Eroismul răbdării.** Poate cel mai greu de suportat. Dar legionarul ştie să aştepte, să aibă răbdare. Fără să se înspăimânte de ameninţări, insulte, acuzaţii injuste, ostracizări...

Prin aceste forme de eroism permanent —nesăcătuită trăire sufletească— se întăreşte sensul spiritual al Mişcării şi i se asigură permanenţa. Apoi, prin ideia de sacrificiu i se asigură nemurirea.

Sacrificiul este o stare de spirit. O înţelegere a trăirei ce trece dincolo de clipă, punând în mişcare resorturi ascunse, care înnobilează omul. Sacrificiul se prezintă, şi el, sub nenumărate forme, pe care legionarii le-au practicat şi le practică cu simplicitate şi naturaleţa:

— **Sacrificiu de timp,** prin prezenţa continuă acolo unde Mişcarea are nevoie.

— **Sacrificiu pecuniar,** prin cotizaţii, donaţii, contribuţii, etc. ce depăşesc adesea posibilităţile fiecăruia.

— Sacrificiu de situaţie, atunci când pus în faţa presiunilor, legionarul ştie să-şi ia răspunderea.

— O gamă întreagă de alte grele sacrificii, mergând până la **sacrificiul suprem,** dacă împrejurările tragice o cer.

* * *

Numai cunoscându-se acest aspect al trăirei legionare se poate înţelege taina acestei supravieţuiri a Mişcării Legionare în timp şi spaţiu. Iar dacă a putut dăinui în forma sa originală e că, în adâncul ei, Legiunea reprezintă o certitudine existenţială de neînlăturat. Este un adevăr ce-şi aşteaptă împlinirea, pentrucă în neamul românesc nu s'a irosit **stirpea celor încărcaţi de eroism** şi nici **forţa de dăruire** atunci când greul o cere.

Importanţa fenomenului legionar apare din ce în ce mai impunătoare şi decisivă pentru Neam, în răscrucea evenimentelor ce zguduie omenirea. Mişcarea Legionară n'a intrat în hăul istoriei, aşa cum susţin anumiţi detractori profesionişti. Ea se înalţă continuu ca o chemare interioară a neamului şi ca o prezenţă de temelie a viitorului.

Numai Mişcarea Legionară face istorie prin doctrina ei şi prin prezenţa ei universală în mijlocul istoriei.

Cei 60 de ani ai Legiunii mărturisesc eroismul permanent şi sacrificiile măreţe a trei generaţii de luptători, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei. Aceştia au înfruntat o eră apocaliptică ce nu s'a sfârşit încă...

In curând, a patra generaţie de legionari va intra în **vârtejul marei datorii,** generaţie încărcată de grele răspunderi. Cu atât mai mult cu cât RĂUL se întinde peste suflete şi REZISTENŢA interioară a omului se subţiază.

Această sărbătorire istorică a celor ŞASE DECENII să le fie exemplu de tenacitate sufletească şi de trăire în spirit legionar, aşa cum au dovedit-o înaintaşii lor, în decursul anilor.

Demni de ei şi de trecutul Mişcării, să ducă mai departe lupta cu aceeaşi nestrămutată credinţă şi'n aceeşi hotărîre de sacrificiu pentru salvarea neamului românesc.

Faust Brădescu

NOTĂ

UN prieten din Brazilia, aflând că anul acesta sărbătorim cele SASE DECENII ale Mişcarii Legionare, mi-a făcut surpriza de a-mi trimite alăturata fotocopie de pe o scrisoare a Căpitanului.

Scrisă în 1926, pe când era student la Doctorat în Franţa, epistola este adresată unui compatriot stabilit în Italia şi probabil simpatizant al naţionalismului românesc. Cu siguranţă, mai în vârstă decât Corneliu Codreanu, cu o situaţie deja stabilită şi cu sentimente sincere de prietenie faţă de Căpitan, pentruca acesta să se încumete a-i face o rugăminte extrem de delicată. Aceea de a-i găsi un serviciu oarecare, deoarece o ducea greu de tot.

S'ar putea spune ca este vorba de o banală scrisoare, ca atâtea altele trimise în dreapta şi'n stânga de oameni ce se găsesc la strâmtoare.

Nu însă când este vorba de Corneliu Codreanu!

Un scurt cuvânt, o scrisoare, o frază spusă într'o adunare sau într'o conversaţie intimă, au un conţinut ce depăşeşte momentul, căpătând, cu cât trece timpul, un sens cu totul aparte. Această este soarta celor ce imprimă în existenţa neamurilor o răscruce în gândirea şi simţirea omului. Sunt ziceri ce se perpetuează de milenii, după cum sunt vieţi exemplare ce-au devenit pilde nemuritoare. Din ele îşi trag seva şi filozofii, şi făuritorii de nou, şi martirii.

* * *

Grenoble 23.6.926.

Stimate Domnule Vifor,

Să mă erţi, că în această scrisoare-cea dintâi-am de gând să-ţi fac o rugăminte.

Iată despre ce este vorba: eu am de gând să mai rămân pe aici prin strămătate încă cel puţin până la Crăciun. Aşa sunt interesele şi ale mele şi ale mişcării din ţară.

Deoarece, însă, nu stau bine din punct de vedere financiar, îmi caut o funcţie, un serviciu oarecare.

Mi-am adus aminte azi de Dta. Poate întâmplător cunoşti vre'o funcţie pe acolo, prin Italia. Fără nici o pretenţie, şi la orce. Căci nu sunt om prea delicat. Sunt bun şi la birou, şi ca muncitor la vre'o industrie, şi ca ţăran la sapă.

Pusoine, de asemeni, nu mi este.

Te rog însă nu te deranja. Numai dacă din întâmplare afli ceva, te rog scrie-mi.

In colo, pe aici bună pace. Criză de guvern. Se apropie falimentul democraţiei.

Cu bine şi cu sănătate.

Corneliu Z. Codreanu
19, rue Chaurion
chez M. Martin
Grenoble.
France.

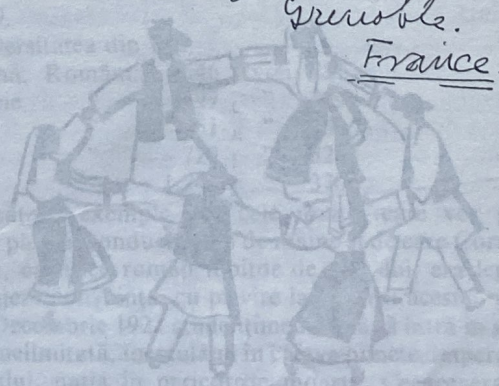

Scrisoarea Căpitanului către dl VIFOR este scurtă, concentrată, deschisă. Ea spune în câteva cuvinte tot păsul autorului. Cu sinceritatea ce simţi în faţa celui în care ai încredere.

Dar totuşi, cu câtă greutate sufletească a putut scrie Corneliu Codreanu acele cuvinte prin care să mărturisească **"nu stau bine din punct de vedere financiar"**... El, mândria întruchipată!

Acel domn Vifor n'o putea şti atunci, când Corneliu Codreanu nu se afirmase încă decât drept conducător studenţesc şi organizator al tineretului cuzist.

Pentru noi însă, cei ce privim această scrisoare în perspectiva timpului scurs, putem înţelege două lucruri esenţiale:

1) **Crudul proces interior** în care s'a framântat Corneliu Codreanu până a se decide să facă apel la bunăvoinţa unui om căruia îi scria pentru întâia oară.

2) **Groaznicele lipsuri materiale** pe care le-a suportat împreună cu soţia, în timp ce-şi pregătea examenele de doctorat. Poate era tocmai epoca în care se hrăneau numai cu mure culese în pădure şi cu pâine...

Apoi, continuând scrisoarea, ne duc gândurile la duşmanii neîmpăcaţi ai naţionalismului românesc care, pentru a-i sfârteca înălţimea morală, l-au acuzat de atâtea legături băneşti cu unii sau cu alţii... Tocmai pe omul care a schimbat faţa neamului, ducându-l spre cinste şi demnitate...

Dar această scurtă scrisoare conţine şi alte două învăţăminte care au devenit mai târziu, norme de doctrina legionară, norme de educaţie pentru un OM NOU:

a) In primul rând, **punerea în onoare a muncii,** a muncii de orice natură ar fi, din moment ce este făcută cu cinste, conştiinţă şi dragoste. **"Sunt bun şi la birou, şi ca muncitor la vreo industrie, şi ca ţăran la sapă"** — preciza Capitanul.

b) Apoi, **respingerea pretenţiilor** şi **"a ruşinei de a munci"**, care se întindeau ca o pecingine în mentalitatea burgheza a epocei.

* * *

Nu putem desvolta în această simpla Nota de aducere la cunoştinţă, importanţa acestor doua elemente. Putem însă preciza că întemeietorul Mişcării Legionare le-a trăit personal înainte de a le transforma în precepte de educaţie şi de viaţă nouă.

Această scrisoare vine să ne amintească —cu ocazia celor 60 de ani ai Legiunii— o clipă, poate fundamentală, din viaţa torturată a Capitanului când, în subconştientul sau s'a cristalizat un punct din măreaţa lui gândire creatoare.

Faust Brădescu

N.B.—Exemplarul original al acestei scrisori se găseşte în posesia dlui Traian Colţescu, dr. în Drept de la Paris, stabilit de mulţi ani la Rio de Janeiro.

Nota Redacţiei = Credem c'ar fi foarte util dacă toţi cei ce posedă asemenea documente, ar avea bunavoinţa să ni le comunice prin fotocopii, perfecte ca executare, pentru a fi adunate într'un volum omagial, însoţit de un comentariu adecvat.

SĂ

CUM 60 de ani se infinţează "Legiunea Arhanghelului Mihail". Această dată, însă, nu este un început, ea este produsul unor frământari, unei încleştări fără seamăn, împotriva tendinţei de firimiţare a naţiei române, sub focul concentric al atâtor vrăjmaşi, fie ei ideologi ai bolşevizării, infiltraţi din Răsărit, fie instrumentele lor servile, cele mai venale şi mai crunte.

"Am pornit din porunca inimii... de apărare a neamului din care facem parte". Singur, în faţa unei uriaşe adversităţi, lui Corneliu Codreanu i s'a înrădacinat credinţa că: "cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu şi neamul său, nu va fi învins niciodată".

Sunt momente din istoria naţiunilor, când un pericol, venit din afară sau generat din interior, de cauze multiple, necontrolate şi necontenite, inainte de a lua proporţii de catastrofă inevitabilă, pun în pericol fiinţa însăşi a acestei naţiuni.

Sfârşitul primului războiu mondial a sguduit Europa, prin revoluţia bolşevică, dar ţările limitrofe Rusiei au avut de înfruntat mai crunt această agresiune. România a îndurat atacuri de dislocare, când, un milion de soldaţi ruşi fanatizaţi au invadat Basarabia şi ameninţau să patrundă până în inima ţării.

Era o agresiune externă, care a fost stăvilită cu mari sacrificii de către armata română, salvând integritatea pământului străbun.

Profitând de perturbările inerente unui conflict de peste doi ani, s'au produs infiltrări de ideologii streine, care au exploatat starea de desechilibru economic, creind o massă de manevră, în special muncitorească, ce aluneca vertiginos spre comunism. Această criză a fost alimentată în permanenţă de elemente eterogene, trimise din Răsărit, să pregătească climatul propice unei invazii. Iaşul, capitala Moldovei a fost primul obiectiv, primul focar, care trebuia să infecteze cu încetul, tot organismul statal, într'o atmosferă de anarhie şi nesiguranţă.

Tânărul Corneliu Codreanu, conştient de acest pericol, ce lua amploare, fără a putea fi îndiguit de către autoritatea de Stat, în naivitatea vârstei celor 20 de ani, a întrunit câţiva tineri de o seama cu el. "Frământaţi de gânduri şi tremurând de grija vieţii şi libertăţii ţării noastre, a încolţit în mintea noastră de tineri, ideea unei acţiuni, care ne-a dus la jurământul din pădurea Dobrina... să organizăm un centru de rezistenţă românească, dacă armata bolşevică va trece Nistru şi apoi Prutul, să întreţinem o scântee de nădejde în mijlocul massei româneşti". Era în primăvara anului 1919, când hotarele României reintregite nu fuseseră recunoscute încă de Puterile Aliate, stabilite doar la 4 Iunie 1920, deci conturul lor risca să fie ameninţat de către colosul din Răsărit în efervescenţă.

Situaţia prerevoluţionară îşi avea epicentrul în viaţa universitară, unde emisarii revoluţiei reuşiseră să creeze un grup de şoc, format din studenţi dela Facultatea de Drept şi profesori universitari, câştigaţi noii doctrine, dirijat de o minoritate evreească, venită din Răsărit şi de curând emigrată la noi.

"A trecut timpul naţionalismului, omenirea merge spre stânga. Jos Armata, Justiţia, Biserica, Coroana", iată violenţa ideilor insurecţionare, vehiculate de coloane mari, în marş spre desmembrarea instituţiilor de bază ale naţiunii.

Să ne oprim o clipă, asupra acestei minorităţi evreeşti, pentrucă evenimentele ce vor urma şi vor culmina cu instaurarea primului guvern evreesc din lume, în România, sunt realităţi înscrise în tragica istorie a poporului român.

NU SE UITE

de Filon VERCA

Este cunoscut şi semnalat de personalităţi de renume, care nu ar putea fi bănuite de antisemitism, cum a fost generalul Charles de Gaulle, caracterul propriu al acestei minorităţi, precum şi însuşirea lui de a nu se încadra în sânul unei naţiuni, formând un corp aparte, cu tendinţe de dominare, prin toate mijloacele. Dominator, inventiv, turbulent, sunt calităţi sau defecte, care le-au adus şi lor, în decursul timpurilor, multe neajunsuri.

Pentru poporul român, aceasta minoritate prezenta un pericol de moarte, datorită acestui caracter unic. Tendinţa lor de dominare nu se împiedeca de scrupule. Morala nu era un obstacol spre obiectivul fixat: cucerirea sectorului economic, a mijloacelor de comunicare, presa, care-i permitea apoi să controleze viaţa politică, prin coruperea autorităţii de Stat, a corpului executiv şi, cu încetul, învăţamântul, care forma cadrele viitorului.

Corneliu Codreanu nu era impregnat de sentimentul de ură împotriva vreunei minorităţi omeneşti. El s'a găsit în faţa unei realităţi tragice şi atunci s'a angajat cu hotărîre, să evite neamului lui fatala dispariţie. El s'a izbit de această minoritate, care investise mijloace imense, la cucerirea, din interior a acestui pământ, sprijinit de o solidaritate ideologică, complectată de una financiară, internaţională.

Conflictul între cele două tendinţe, una agresivă, în contra poporului român şi alta de legitimă apărare a patrimoniului naţional, a înregistrat mii de jertfe, din partea legitimei apărări, culminând cu asasinarea a însuşi şefului ei, fără ca minoritatea agresivă să fi suferit o singură pierdere. Este unic în analele istoriei, ca într'un răsboi, de această dimensiune, pierderile să fie cifrate, doar într'o singură tabără. Explicaţia este una: Mijloacele întrebuinţate de tabăra adversă nu erau cele prescrise de legile umane. Ele au fost diabolice, pentrucă s'a folosit o tactică de luptă fratricidă, prezervând intact potenţialul propriu. Minoritatea în chestiune a folosit trădarea prin corupere, arma cea mai eficace.

Aşa vom asista, între cele două rasboaie, la persecuţia şi asasinarea unei generaţii de către organul de Stat, total aservit puterii arginţilor, distribuiţi cu atâta "generozitate" pentru a cumpăra sufletele româneşti.

Toată tragedia acestui neam îşi trage originea din această tehnică de infiltrare în inimile curate, pentru a le răvăşi.

Dela Magda Wolf şi până la Ana Pauker, minoritatea evreească s'a pus în serviciu strein, la adăpostul unei ideologii, pentru a-şi desăvârşi opera de stăpânire. Corneliu Codreanu s'a opus acestei ideologii şi, implicit s'a izbit de corifeii ei, pe viaţă şi pe moarte.

Anul 1919 găseşte Iaşul în clocot. "10-15.000 de lucrători infometaţi şi manevraţi de mâna criminală iudaică, parcurgeau străzile în cântecul internaţionalei, în strigăte: Jos Armata, Jos Regele, trăiască revoluţia comunistă, trăiască Rusia Sovietică. Aveam conştiinţa, că în acele ceasuri se juca balanţa vieţii şi a morţii poporului român. (Pentru Legionari).

Din acel moment, Corneliu Codreanu a îmbrăcat haina de soldat al apărării naţionale, lansând, în acelaş timp un avertisment conştiinţei româneşti de pericolul care-i pândeşte fiinţa.

Comunismul este o ciupercă veninoasă, care se hrăneşte din putregaiul injustiţiei.

"Nu-i deajuns să învingem comunismul. Trebue să luptăm pentru dreptatea muncitorului", se destăinueşte Corneliu Codreanu, muncitorului C. Pancu, şeful "Garzii Conştiinţei Naţionale", organizaţie de luptă, de care se legase, în adevărată fraţietate. Îi vom găsi mereu împreună, la grele încercări, până ce Pancu moare în mizerie, în ţara lui bogată. Angajaţi singuri împotriva studenţilor, în marea lor majoritate comunişti, purtând şepci roşii, pentru a afirma ostentativ bolşevismul, ei îi înfruntă fără temere.

Din aceste încăerări cu comuniştii, Corneliu Codreanu se alege cu eliminarea din universitatea ieşeană, de către Senatul acestei instituţii, cucerit de ideologia roşie.

Presa, în mâna evreească furniza dinamita cuvântului, pentru a sdrobi orice opunere.

In toamna anului 1921, Corneliu Codreanu ales preşedintele Studenţilor în Drept, luptă pentru recâştigarea elementelor româneşti cauzei naţionale. Astfel, trei sferturi din ei devin cei mai aprigi soldaţi ai acestui front.

"N'aş putea să definesc cum am întrat în luptă. Poate, ca un om, care, mergând pe stradă, surprins de focul care mistueşte o casă, îşi aruncă haina şi sare în ajutorul celor surprinşi de flăcări". Iată cum justifică Corneliu Codreanu, atât de simplu, angajarea lui, într'o luptă pustiitoare.

"Eu, cu mintea unui tânar de 19-20 de ani, am înţeles numai atât, din toate cele ce vedeam, că ne pierdem ţara, că n'o să mai avem ţară".

Intuiţia acestui pericol, care mai târziu va cuprinde tot globul, atunci, când nimeni n'a putut concepe, că în acest moment se hărăzea soarta lumii, a umanităţii întregi, iată valoarea profetică, universală, confirmată azi, de proporţia apocaliptică pe care a atins-o.

"Singurul sprijin l-am găsit în noi, câţiva tineri. In credinţa noastră **că suntem pe marea linie a istoriei noastre naţionale,** alături de toţi cei ce au luptat şi murit ca martiri, pentru pământul şi neamul nostru".

Era oare, ceva mai măreţ, decât această aliniere sinceră, deschisă naivă, poate, coloanelor de martiri, care şi-au oferit viaţa, pentru dăinuirea neamului lor?

In toamna lui 1922, Corneliu Codreanu pleacă în străinatate, în Germania, să continue studiile de economie politică dar "cu gândul de a duce ideile şi credinţele noastre peste hotare".

Marele lui aport a fost de a fi creat un curent în sânul studenţimii române. Acest curent, însă, simţea el, depăşea spaţiul românesc pentrucă pericolul era internaţional şi combaterea lui trebuia să cuprindă aceleaşi dimensiuni.

Problema minorităţii evreeşti, care vehicula această ideologie, peste vrerea neamurilor, al cărei număr, la noi, nu a fost niciodată evocat dar estimat, după Corneliu Codreanu, între 2 şi 2 milioane şi jumătate, prezenta o altă îngrijorare, după cum o semnalează Em. Vasiliu Cluj în "Situaţia demografică a României". Să dăm cuvântul cifrelor, care vor grăi mai mult ca orice pledoarie.

La Cernauţi, la Facultatea de Filosofie, semestrul de vară: Români: 174, Evrei: 574. La Drept: Ortodocşi, Români şi Ruteni: 237; mozaici: 506.

La Bucureşti, în şcoli particulare: Români: 441, Evrei: 781.

La Iaşi: Români: 37, Evrei: 108. La Galaţi: Români: 190, Evrei: 199.

La universitatea din Iaşi:

Medicină,	Români:	546	Evrei:	831
Farmacie	"	97	"	299
Litere	"	351	"	100
Stiinte	"	722	"	321
Drept	"	1.743	"	370

Doar câteva exemple din cele multe, care vor pune problema păturii conducatoare de mâine şi de care Corneliu Codreanu, ca orice român iubitor de ţara lui, era legitim să-şi angajeze conştiinţa, cu privire la viitorul acestei naţii.

La 10 Decembrie 1922 studenţimea română întră în grevă generală nelimitată, formulând în câteva puncte, imperativul momentului: naţia în pericol de moarte. Ceeace era mai împortant însă, nu erau revendicările lor, printre care şi

"numerus clausus", care nu rezolvau problema de fond ci acest "mare moment de iluminaţie colectivă, ca lumina unui fulger, în mijlocul unei nopţi întunecoase, în care, o tinerime întreagă îşi vedea linia de viaţă, a ei şi a neamului", îl defineşte Corneliu Codreanu, întors în grabă din Germania, alarmat de camarazii lui.

Această generaţie nu a avut un conducător, care să o pună în marş să o canalizeze. Acţiunea ei a fost spontană, ca o intuiţie colectivă a pericolului. Când a izbucnit revolta tineretului, Corneliu Codreanu nu era în ţară dar umbra lui domina spiritele pătrunse de sbuciumul lui, de "constiinţa primejdiei de moarte, în care se afla neamul nostru şi viitorul lui". El s'a pus în fruntea acestui potenţial de românism.

Dar, ceeace trebuia să se întâmple, nu a întârziat săse manifeste. Aceasta generaţie, în marş spre recucerirea patrimoniului naţional, a găsit în faţa ei, o altă forţă, forţă statală, complect aservită minorităţii din umbră Jandarmii, armata pătrund în universităţi, lovesc şi arestează studenţii, chiar în incinta instituţiei, călcând în picioare statutul ei de inviolabilitate.

Rezistenţa studenţilor a durat un an de zile. Corneliu Codreanu, Ion Moţa şi atâţia alţi conducători ai studenţimii au fost eliminaţi din toate universităţile.

1922 a fost momentul de răscruce al destinului nostru ca neam. El purta în germene calvarul de mai târziu. Neamul nostru a pierdut un răgaz atât de preţios, cei 20 de ani între cele două războae, necesari pentru a-şi închega fiinţa şi să-şi fortifice unitatea, în toate sectoarele vieţii: politice, economice şi mai presus apărarea, atunci, când Europa stătea pe un vulcan, care n'a întârziat să împroaşte foc. România desmembrată de această ocultă roşie, care i-a confiscat destinul, a fost surprinsă cu mâinele goale, cerşind în ultima clipă garanţii, la cei ce erau dispuşi să i le ofere. Dar, cum în schimb, ea nu putea aduce un efort substanţial, fiind slăbită din interior, a acceptat oferta cea mai "generoasă".

In aceste momente de mare tensiune, cum nici o năpastă nu vine singură, Parlamentul ţării, într'o şedinţă secretă care a durat doar o jumătate de oră, ca răspuns la doleanţele studenţilor, sub presiuni venite din afara hotarelor, acordă, prin articolul 7, inclus Constituţiei, cetăţenia română, tuturor streinilor —şi erau cu sutele de mii— întraţi clandestin pe teritoriul ţării, un fel de colonizare, pe un pământ ce se cerea inalienabil.

"Nu se poate ca un neam din lume, să nu-şi pună cu durere sfâşietoare, problema pământului său, în faţa unei năvăliri streine. Pământul este baza de existenţă a naţiei. Sunt legi făcute de Dumnezeu, care orânduesc viaţa popoarelor. Una din aceste legi, este legea teritoriului, proprietate inalienabilă şi inprescriptibilă".

Făptul instalării a 2 milioane de streini inasimilabili pe teritoriul românesc, nu este oare altceva decât o colonizare? Este oare, iarăşi, imaginabil, ca responsabilii acestui act, să fie atât de orbiţi, ca să nu vadă cum se deschide în faţa lor prăpastia, pe marginea căreia se juca viaţa unui neam?

Că această minoritate s'a instalat la noi, ea nu poartă nici o vină. Ea era în căutare de un teritoriu, unde să-şi poată înjgheba un cămin. Acest pământ i-a fost oferit cu atâta uşurinţă, nu de băştinaşii lui, ci de cei ce-i reprezentau, aceşti conducători, care au comis crima de alienare a patriei.

Şi aceşti conducători au folosit armata ţării contra studenţinii, armată, care avea o altă misiune, de a o apăra de invazia din afară. Invazia din interior, să nu fi fost oare prevăzută de Constituţie, legea de bază, ea fiind cea mai perfidă, ea pervertind sufletul unui popor?

Cauzele acestei trădari nu mai întră în procesul de justificare a ei. Trădarea nu mai acceptă nici o pledoarie, pentrucă sentinţa nu poate fi decât una: capitală.

Rezistenţa opusă de acest tineret la înstreinarea teritoriului naţional a fost zdrobită de către aceşti politicieni corupţi, care şi-au vândut propria lor ţară.

Impotriva acestor moravuri, care lipseau naţia română de minimum de apărare, a luptat Corneliu Codreanu cu ultima energie, până ce a fost răpus, cu el, mai târziu, ţara întreagă.

Dacă apărându-şi patria Corneliu Codreanu a trebuit să facă front şi atacurilor acestei minorităţi, în propria-i familie de simţire, a fost el oare antisemit? A fi filoromân din toate fibrele inimii, înseamnă a fi antisemit? Nu cumva, logica ieşită din creerul lui Marx şi ai lui urmaşi: "Cine nu este cu noi, împotriva noastră este"nu şi-ar găsi geneza tuturor acţiunilor întreprinse pentru cucerirea din interior? Atunci, nu ar mai rămâne decât singura poziţie, adoptată de laşi, aceea, de a fi filosemit, adică a accepta de a fi umilit, supus, pălmuit şi până la urmă eliminat din propria-ţi casă, fără a schiţa un minim gest de apărare?

Dacă soldaţii români, în cadrul unei politici de concesii permanente, care a culminat cu abandonarea, fără opunere, a unei treimi din trupul ţării siliţi să părăsească Basarabia, pământ românesc de totdeauna, mitraliaţi de avangarda internă, confraţi ai aceleaşi minorităţi, au devenit antisemiţi, în momentul când îşi dădeau duhul, a cui este vina?

Corneliu Codreanu, în clipa când i s'a pus frânghia de gât, trebuia să devină filosemit, preţ al salvării sale? Atunci, Doamne! la ce mai serveşte justiţia umană, deposedată de prezenţa lui Dumnezeu?

Dacă fantomele dela Aiud nu au devenit filosemite, Koller, călăul lor, azi om paşnic în America ospitalieră, nu a avut nici o vină? Ca el: Moiş, Ambruş Koloman, Zoltan Kling, Steiner... care au ucis atâta tineret, în beciurile Securităţii din Timişoara. Nu uit, nici eu momentele de tortură, pe care mi le-au aplicat aceşti "colonişti", aduşi în furgoanele armatei roşii, să domnească peste un popor prea bun, prea blând.

Studenţii în grevă, hărţuiţi de părinţi, care vedeau viitorul odraslelor compromis, atacaţi de forţa publică, de ademenirile politicienilor, ajung la limita posibilului.

La 22 August 1923, delegaţii studenţilor: Ion Moţa din partea clujenilor, Tudose Popescu şi Cârsteanu, din partea cernăuţenilor, Napoleon Creţu, Râpeanu şi Simionescu, ucis mai târziu la Canalul morţii, din partea Capitalei şi Corneliu Codreanu, din partea ieşenilor, se întrunesc într'un congres la Iaşi, pentru a decide felul de a pune căpat grevei.

Orice început de muncă, românul îl precede de o rugăciune. Aşa şi această elită a studenţimii, voia să deschidă lucrările cu acelaş mesagiu adresat Cerului. S'au îndreptat deci spre Mitropolie, unde au găsit porţile închise, legate cu lanţuri şi păzite de jandarmi. S'au aşezat atunci în genunchi, în mijlocul străzii şi au început să se roage.

Iată, că de atunci, capii bisericii au acceptat să li se zăvorască altarele, subordonându-se puterii lumeşti, în dauna celei divine, uitând că misiunea lor era de a sluji pe Dumnezeu. Mai târziu, capul bisericii, patriarhul Miron Cristea, a acceptat să fie şef de guvern, ca, sub patronajul lui să fie ucis un fiu al bisericii Corneliu Codreanu. Când ţara a fost predată ruşilor, ierarhia a părăsit poporul creştin şi s'a angajat să servească pe satana.

Dramatica concluzie a participanţilor la acest congres, iese din disperare. "Să îndemnăm studenţii să între la cursuri iar noi care i-am condus, să terminăm frumos mişcarea sacrificând-ne, făcând să cadă alături de noi, toţi acei pe care-i vom găsi vinovaţi de trădarea intereselor româneşti. Vom muri sau vom rămâne toată viaţa în închisoare, nu mai interesează".

Ce a urmat apoi, un şir nesfârşit de înfrângeri, desnădejdi şi vreme lungă de întemniţare, ar forma subiectul altor preocupări.

In zilele de închisoare s'a plămădit în mintea celor luptători: Ion Moţa, Corneliu Georgescu, Vernichescu, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Tudose Popescu şi Corneliu Codreanu, ideea creerii unei organizaţii, care să rezolve problema politicianismului, instrument de desmembrare a naţiei. Organizaţia ar purta numele de "Arhanghelul Mihail" şi va reprezenta secţia tinerească a "Ligii Apărării Naţionale Creştine", presidată de A.C. Cuza, cu scop educativ dar şi pentru a izola politicianismul, împiedecând tineretul să mai între în partidele politice.

Eliberaţi din temniţă, după ce justiţia i-a găsit nevinovaţi, gânduri paşnice le imprimă dorinţa de a-şi construi singuri un cămin, unde să se adune, să discute. Si au purces la muncă, începând cu frământarea lutului, pentru cărămidă.

Acţiunea lor cumpănită nu convenea însă autorităţilor, împinse mereu din umbră, de interese streine şi au procedat la distrugerea în faşă, a acestui mic nucleu de armonie şi solidaritate umană. Astfel, la 31 Mai 1924, două sute de soldaţi în arme năvălesc peste acest tineret, lovindu-l cu armele, arestându-l şi schingiuindu-l în localul Prefecturii de poliţie, sub comanda, prefectului Manciu. Dar acest epizod de sbucium şi dureri, cu sguduitoare urmări, aparţine unei alte frânturi din istoria Mişcării Legionare, scrisă: "în fuga condeiului, pe câmpul de luptă, în mijlocul atacurilor", de către Corneliu Codreanu în cartea lui "Pentru Legionari", ultim mesagiu adresat camarazilor lui.

Corneliu Codreanu se găsea în Franţa, la studii, pentru a cunoaşte prin propriile lui vederi adevărata valoare a sorei noastra latine, în care-şi pusese multe speranţe, când, alarmat de Ion Moţa că Liga sub comanda lui A.C. Cuza se rupe, se destramă, se întoarce în ţară. Aici află de acţiunea necugetată a şefului Ligii, care eliminase din Parlamentul ţării pe cei zece deputaţi ai Ligii. Se prezintă lui Cuza şi-i declară că în acţiunea înterprinsă de el nu-l mai poate urma.

Această iniţiativă politică a lui Cuza, în numele Ligii, îi determină lui Corneliu Codreanu noua orientare, desprinsă total de Ligă, care dezamăgise atâtea iluzii sabordându-şi propria ei misiune.

"In mijlocul acestor frământări şi ceasuri de răscruce, ne-am adus aminte de icoana care ne-a ocrotit în închisoarea din Văcăreşti. Ne-am hotarît să continuăm lupta, sub protecţia aceleaşi sfinte Icoane".

Icoana depusă acum 3 ani la biserica Sf. Spiridon, a fost adusă la căminul din Iasi.

Grupul "Văcăreşti" se adună în camera din strada Florilor, No. 20, unde se dă citire ordinului de zi No. 1. "Astăzi, Vineri, 24 Iunie, 1927, (Sf. Ion Botezătorul) ora zece seara, se infinţează "Legiunea Arhanghelului Mihail", sub comanda mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară, cel care are îndoeli. Fixez ca şef al gărzii dela Icoană pe Radu Mironovici. Corneliu Z. Codreanu".

Cei adunaţi în acest mănunchiu aveau ceva comun, care le dădea forţa necesară acestui angajament. Toţi credeau în Dumnezeu, aveau încredere în misiunea lor, cu toate că şansele reuşitei erau atât de minime.

"Eram atât de puţini, aşa de tineri, aşa de săraci, aşa de urîţi şi urmăriţi, încât toate argumentele pledau contra unor perspective de biruinţă".

Dragostea dintre ei, ca şi, când ar fi fost din aceeaşi familie. Cântecul era singura lor posibilitate de manifestare a stării lor lăuntrice. Cântece patriotice, ca. "Pe o stâncă neagră", când, evocarea vremilor de glorie şi mărire românească îi făcea să traiască clipe de contact cu arcaşii lui Stefan cel Mare. "Ca un glob de aur", epoca lui Mihai Viteazul; "Să sune iarăşi goarna" a lui Avram Iancu; "Sculaţi Români", compus de Justin Ilieşu şi Gheorghe Istrati, care devine imn al Legiunii.

Faţă de atacurile din afară, au acceptat toţi cuvântul de ordine de a nu răspunde. Era un examen de voinţă, acel "eroism al răbdării".

Legiunea Arhanghelul Mihail era mai mult o şcoală, o oaste, decât un partid politic, din care va trebui să iasă "omul nou". "Un om în care să fie desvoltate până la maximum toate posibilităţile de mărire omenească, ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru". Astfel înarmat, trimis în mijlocul celorlalţi, va şti "să trăiască, pentru a învăţa să fie corect; să lupte, pentru a învăţa să fie viteaz şi tare; să muncească, pentru a se învăţa muncitor, iubitor de toţi cei ce muncesc; să sufere, pentru a se oţeli; să se jertfească, pentru a se deprinde cu depăşirea propriei persoane, slujindu-şi neamul".

In ce măsură aceste dogme de viaţă se puneau deacurmezisul democraţiei? Nu erau ele, din contră, substanţa însăşi al oricărui sistem de convieţuire omenească, indiferent de structura socială? Lezau ele oare, libertatea sau limitau drepturile omului, atunci când apărau drepturile naţiunii? Ofensau poate demnitatea individului precum şi respectul pentru cel din faţă?

Supus rigorilor acestei dictaturi deghizată în democraţie, lovit, schingiuit şi întemniţat arbitrar ani de zile, fără a fi fost o singură dată condamnat de justiţia ţării, în afară de ultima, care i-a luat viaţa, Corneliu Codreanu trage anumite concluzii, referitor la această formă de exercitare a voinţii naţionale, permeabilă la orice siluire, până la despotism. După experienţa trăită, pentru el, nu ar fi forma ideală de guvernământ. "Nici dictatură, nici democraţie", aşa cum s'a practicat la noi.

Si atunci, ajunge el la "o formă de conducere a Statelor, neîntâlnită până acum. Nu ştiu ce denumire va avea. Ea va avea la bază o stare de spirit, **acea stare de înaltă conştiinţă naţională**. O stare **de lumină interioară,** o stare **de ecumenicitate naţionalaă".**

Cel care era pătruns duhovniceşte de acest spirit, putea el oare viola voinţa poporului, a deveni tiranul lui, atunci când îşi oferea viaţa pentru salvarea lui, aşa cum a dovedit-o, până în clipa când a fost sugrumat, în numele "democraţiei"?

* * *

Dupa 60 de ani de sbucium şi dureri în slujba acestui popor, în exilul nostru, i se cere Mişcării Legionare un certificat de "democraţie", de către acei care sunt datori, faţă de neamul lor, cu un certificat de românism. Azi, inspiraţi, stipendiaţi de către acei ce odinioară au săpat groapa unui popor, cuibăriţi, fie la posturile de radio "libere", în "dialog" cu "ţara", fie plasându-se în fruntea rezistenţii exilului, predică "unirea" tuturor românilor, "individual", ca nu cumva anumite idei, să nu fie în concordanţă cu cele moştenite dela regretata "democraţie". Acea democraţie, care odinioară, ca şi azi, nu se ostenea împotriva "aliatului" comunist, care ne sugrumă fraţii, pericol, dealtfel secundar sau cel mult o treabă în seama Occidentului, căruia, nu ar fi deloc oportun să i se pună la îndoială buna lui credinţă, ci a concentra toate eforturile a combate Mişcarea Legionară.

24 Iunie 1927 a marcat faza cea mai tumultuoasă din istoria tineretului român. O angajare totală şi ireversibilă, într'o luptă disproporţionată dar cu atât mai sublimă, semănată cu mii şi mii de jertfe, pe altarul credinţii nelimitate în destinul neamului nostru.

Generaţia de mâine, chemată să reconstruiască din dărâmături edificiul naţiei române, se va izbi de oseminte proaspete. Să le adune şi să le aşeze cu pioşenie la temelia României, renăscută din cenuşa atâtor martiri. Si, să nu uite, să înscrie, pe frontispiciul acestui edificiu, cu litere de foc, data de 24 Iunie 1927, întru aducere aminte.

"Dela icoană şi altare am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme, purtaţi de valurile omeneşti... Acum, cu sufletul greu, răzleţiţi, sfârtecaţi ne strângem la adapost, la singura căldura şi alinare... la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei **străluciri, la icoană**".

Aşa a trăit Ionel Moţa şi aşa a îngenunchiat, în faţa aceleiaşi icoane, în clipa dăruirii.

EPOPEEA LEGIONARA

de Traian POPESCU

PRIVIND retrospectiv cei 60 de ani scurşi dela data întememeierii Mişcării Legionare, adică a Legiunei Arhanghelul Mihail la chemarea Căpitanului —CORNELIU ZELEA CODREANU— din 24 Iunie 1927, e imposibil să nu te cutremuri de martirajul şi eroismul moral si fizic el acestor "cavaleri" în sensul medieval al cuvântului, luptând în apărarea Ţării şi a libertăţilor ei încălcate de streini.

Prin curăţenia lor spirituală, credinţa nesdruncinată în creştinism şi a încrederii în destinul măreţ rezervat de Divinitate Neamului Românesc căruia aparţineau în acea răscruce a secolului XX, vor intra în Istoria lumii moderne ca sfinţi, martiri sau viteji între viteji, lucizi vizionari ai crâncenei lupte de azi între Bine şi Rău, între Isus Christos şi diavolul semit.

Cărticica Şefului de Cuib defineşte clar pe prima pagină, ce este Legiunea şi obligaţiile ce-şi arogă pentru salvarea Neamului şi a Ţării de marasmul politicianismului venal practicat în România.

Reproducem:

Legiunea este o organizaţie întemeiată pe ordine şi disciplină.

Legiunea e călăuzită de un naţionalism curat isvorât din nemărginita dragoste de Neam şi Ţară.

Legiunea vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale Neamului.

Legiunea apără altarele Bisericii pe cari duşmanii vor să ni le dărâme.

Legiunea îngenunche înaintea crucilor vitejilor şi mucenicilor Neamului.

Legiunea stă scut neclintit în jurul Tronului, din care Voevozi şi Regi s'au jertfit pentru apărarea şi înălţarea Patriei.

Legiunea vrea să clădească din suflete tari şi braţe vânjoase o Ţară puternică, o Românie nouă.

Partea I - Punctul 3.

Legile fundamentale.

1/Legea disciplinei: fii disciplinat legionar, căci numai aşa vei învinge. Urmează-ţi şeful şi la bine şi la greu.

2/Legea muncii: Munceşte. Munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata munciisă-ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României.

3/Legea tăcerii: vorbeşte puţin. Vorbeşte ce trebuie. Vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptueşte: lasă pe alţii să vorbească.

4/Legea educaţiei: trebuie să devii **altul. Un erou.** In cuib fă-ţi toată şcoala. Cunoaşte bine Legiunea.

5/Legea ajutorului reciproc: ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6/Legea onoarei: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fi niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

Doctrina Omului Nou era în primul rând o revoluţie a sufletului omenesc. Minciuna, intriga, trădarea, apatiaracile seculare, despotismul politic, nepotismul şi filostreinismele, trebuiau să dispară pentru a putea crea un Neam viguros, constient de destinul, drepturile şi obligaţiile care-i incumbau din patrimoniul naţional reîntregit.

Deci o primenire din străfundurile fiinţei umane, care să-i dea legionarului posibilitatea de a discerne, de a judeca abaterea executivului şi a reacţiona pe propria-i răspundere pentru curmarea abuzului de putere, a tiraniei politice, a călcării legilor fundamentaale ale Statului, a trădării intereselor lui vitale, a trădării mişeleşti ca om, sau exponent politic.

Cu aceste imperative călăuzitoare au pornit lupta de lămurire a maselor ţărăneşti, muncitoreşti şi studenţeşti, toate la un loc temelia sănătoasă a neamului românesc.

Astfel suflul purificator al —OMULUI NOU— a dat roade temeinice în generaţiile tinere născute din miracolul României Mari creată la sfârşitul lui 1918 din abnegaţia curajul şi sacrificiul a 800.000 de "eroi necunoscuţi", astfel că în numai şase ani Mişcarea dispunea în Parlamentul din 1933 din Bucureşti, de 5 deputaţi legionari ale căror voci răsunau în incinta lui, cerând dreptate naţiei obidite de superficialitatea, lichelismul şi aviditatea membrilor guvernărilor politice de toate nuanţele care vânduseră "alogenilor" Ţara, suveranitatea ei şi sufletul lor.

Aceşti cinci Deputaţi nu fuseseră impuşi cu forţa sau prin şiretlicuri electorale, ci fuseseră aleşi prin voinţa poporului liber exprimată, în alegeri libere şi în conformitate cu legile şi Constituţia Ţării.

Adevărurile rostite de ei reînviorau Neamul resemnării şi-i redau energia revendicării drepturilor călcate în picioare.

Speriaţi, conducătorii în frunte cu Regele asasin Carol al II-lea, au acceptat sugestiile Sărindarului şi ale sprijinitorilor din afară, "cântate" de gazetele Dimineaţa şi Adevărul.

A fost deajuns semnarea unui decret regal, pentru scoaterea grupării legionare din lege în ajunul alegerilor generale din Decembrie 1933 care urmau sub patronajul partidului liberal condus de I.G. Duca, pentruca mii de legionari să fie arestaţi, schingiuiţi, târâţi din post în post de jandarmi prin nămeţi de zăpezi, sumar îmbrăcaţi cum fuseseră ridicaţi în miez de noapte de la casele lor, fără ca oamenii politici sau grupările existente să protesteze în Parlament contra abuzului de putere şi ilegalitatea comisă de un regim pretins democratic.

I.G. Duca a plătit cu viaţa felonia partidului pe care îl reprezenta, deoarece desesperarea nedreptăţilor acumulate, a înarmat braţele a trei tineri studenţi —NICADORII— care au răsbunat pe peronul gării Sinaia, umilinţele şi suferinţele camarazilor lor.

Regizarea alogenilor şi a Sărindarului fusese magistrală. Scandal prin presă. Zarvă în Ţară şi în afara ei. Sutele de mii de ovrei strecuraţi clandestin în Ţară şi împământeniţi în 24 de ore la ordinul Aliaţilor protectori, ţipau că sunt persecutaţi, dar cine erau schingiuiţi şi-şi vărsau sângele erau tinerii legionari, a căror unică vină era dorinţa de a participa conform legilor şi drepturilor constituţionale la conducerea Ţării, la îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale ţăranilor, ale muncitorilor, ale populaţiei majoritare româneşti. Pentru asta au fost scoşi din Lege, chinuiţi năpraznic şi au pierdut alegerile şi cele 25 de mandate previzibile, iar culmea culmelor victima, Mişcarea Legionară, frustrată de drepturile ei legale, a fost dată în judecata Curţii Marţiale pentru răsvrătire încălcarea ordinei publice şi obedienţă unei grupări politice streine, cu care în realitate nu avusese nici un fel de afinitate doctrinară, ci numai schimburi de complezenţă de la o mişcare naţionalistă-la alta: national-socialismul german.

Dezordinile şi crimele fuseseră comise de guvern şi partizanii lui, prin poliţia de Stat şi jandarmerie, servind de provocatori dusmanilor Tării.

Procesul s'a judecat în Bucureşti în 1934 de Tribunalul Militar, datorită prezenţei pe banca acuzaţilor a erolui din primul răsboi mondial Generalul Zizi Cantacuzino-Grănicerul şi cu toate presiunile Palatului, Mişcarea şi toţi acuzaţii conducători, cu excepţia tinerilor studenţi, au fost achitaţi, scoşi de sub orice învinuire şi puşi în libertate.

Reabilitându-i, Generalii judecători nu au făcut numai dreptate, ci s'au solidarizat cu aspiraţiile tineretului legionar spre satisfacţia integrală a Neamului.

In consecinţă avântul tineretului a fost copleşitor în anii 1934-1937. Ţara s'a transformat într'un imens şantier pe care lucrau în înfrăţire ţărani, muncitori şi intelectuali, construind case pentru văduve, bătrâni sau orfani, indiguiri de ape, Biserici, cărămizi, reparatii de şosele, scoli, cămine pentru studenţi şi altele.

Era o întrecere generoasă de dăruire umană binelui obştesc şi şcoală pregătitoare a României Legionare sub privirea ocrotitoare a Căpitanului, trimis providenţial pentru înfăptuirea ei.

Neamul regăsit, vibrând în toate sectoarele sociale la acelaş crez, se definea apt a realiza prin puterea dragostei creştine împlinirea destinului hărăzit, prima victorie constituind-o extirparea tacită a comunismului din clasa muncitoare şi ţărănime prin exemplul viu al legionarismului.

Partidul marxist redus la cca 1.000 de membri, dintre care mai mult de jumătate "nemţi" de ai lui Govora, era neputincios în faţa tăvălugului virtuţilor ancestrale redobândite de "OMUL NOU" legionar, privind perspectivele viitoarelor alegeri generale din Decembrie 1938.

In acelaş timp însă, şi proporţional cu realizările pe plan naţional, creştea şi ura contra Căpitanului din partea celor vizaţi de schimbările radicale preconizate în favoarea şi protejarea românismului.

Politicienii de toate nuanţele şi corupătorii lor, comunişti şi ovrei, nu concepeau să cedeze nimic din privilegiile ce-şi rezervaseră prin corupţie asupra majorităţii absolute româneşti. Refractari oricărei încercări de îndreptare împăciuitoare a abuzivei stări de fapt utilizau în continuare tactica dezinformării opiniei publice mondiale prin perfidele minciuni scornite împotriva tineretului naţionalist român, difuzate cu mare tămbălău de presa internaţională controlată de ei.

Căpitanul şi Legiunea au fost trecute prin furcile caudine ale celor mai abominabile născociri, învinuiri, insulte şi terfeliri, începând cu cea de falsificatori de monedă, ajungând apoi la acuzaţiile aberante de trădători de neam în slujba dusmanilor ţării — Germania naţional-socialistă, murdării pe care şi astăzi presa sionistă le asvârle asupra legionarismului, cu aceaşi lipsă de obraz, de morală, de corectitudine profesională jurnalistică şi de adevăr, care caracterizează acţiunile ei.

Neputând înfrânge seninătatea şi răbdarea legionară în prigoane, dusmanii ei au recurs la altă stratagemă, — trădarea— înlesnită prin sgândărirea ambiţiilor ariviste ale vreunui membru marcant din tânăra organizaţie.

L'au găsit în Mihail Stelescu "delfinul" Căpitanului, deputat la vârsta de 25 de ani în Parlamentul din 1933, bărbat frumos, talentat om de acţiune, dornic de glorie, sensibil farmacelor femeeşti şi plin de viaţă.

Nu a fost greu de convins că el era omul predestinat să conducă Legiunea dacă dispărea Codreanu... şi aşa s'a urzit eliminarea Căpitanului prin asasinare.

Complotul a fost însă descoperit prin propria mărturie a aceluia care fusese ales şi plătit să înfăptuiască fratricidul.

Un Consiliu de Onoare compus din 24 Comandanţi Legionari-egali în grad şi vechime cu inculpatul, prezidat de generalul Cantacuzino Grănicerul, îl condamnă pe Stelescu la excluderea pe viaţă din Legiune, el fiind prezent la desbateri şi cu dreptul de a se apăra.

Căpitanul, generos, i-a redus pedeapsa la un an de reculegere şi activitate rodnică legionară, pentru a-şi redobândi categoria pierdută.

Totul a fost zadarnic. Mişelia şi desfrâul în care trăia pe spezele dusmanilor Mişcării, l'au împins mai adânc pe panta pierzaniei, devenind un instrument orb al inamicilor.

Şi-a înfiripat o organizaţie politică paralelă subvenţionată de camarila palatului, ovreime şi politicienii adversari legionarismului, împroşcând prin gazeta "Cruciada Românismului" creată în acest scop, cele mai murdare invective la adresa foştilor camarazi şi şeful lor.

Pentru linia morală legionară şi opoziţia fermă a Căpitanului împotriva trădării ca acţiune politică, aşa cum prevedea Legea Onoarei, legea şasea şi ultima din conduita legionară, abcesul Stelescu trebuia extirpat înnainte ca putreziciunea să se transforme în virus. "**Actul trădării lui luase proporţii de sfidare naţională**" —(Faust Brădescu— Nicadorii, Decemvirii, Răsbunătorii, pag. 39).

Orice toleranţă putea deveni cataclismul redresării morale a Tării.

Zece foşti camarazi, toţi comandanţii legionari ca şi el, s'au constituit din proprie iniţiativă în tribunal popular şi pe proprie răspundere l'au judecat, l'au condamnat şi l'au pedepsit cu moartea, punându-se apoi la dispoziţia autorităţilor pentru a primi pedeapsa prevăzută de legile Ţării.

"CINE E CAPABIL SĂ SE JERTFEASCĂ PENTRU UN IDEAL MORAL SI ETIC, ARE DREPTUL SA TRAGĂ LA RĂSPUNDERE PE CEI CARE-L INTINEAZA". Faust Brădescu-op. citat pag. 40).

Sacrificiul acestor zece oameni de nădejde, călăiţi în lupta legionară, care au preferat să înfunde ocna pentru a strivi trădarea şi pe trădător, a fost un exemplu cutremurător pentru masele desamăgite de laşitatea politicianistă... şi un avertisment conducătorilor, că neamul românesc nu mai tolerează slăbiciunile lor, sau abdicările de la datoria de a păstra intact patrimoniul naţional unificat.

Capitalul moral al Legiunii creştea vertiginos şi cu el avântul înnoitor al tineretului ce se forja în sutele de şantiere şi tabere de muncă în care frăţia românească creştea din dragoste, disciplină, muncă şi voioşie.

Către sfârşitul anului 1935 Căpitanul încredinţase Generalului Cantacuzino-Grănicerul formarea partidului "Totul pentru Ţară", ca expresie politică a legionarismului, care a pornit vijelios la cucerirea satelor, organizarea judeţelor şi a provinciilor în duhul creator al "Omului Nou".

Coloane legionare străbăteau Ţara de la un capăt la altul împartăşind primenitoarea doctrină legionară a revoluţiei sufletului, modelând un nou tip de român iubitor de Neam şi temător de Dumnezeu, scut al drepturilor străbune rezultate din atâtea sacrificii ca grănicer al civilizaţiei creştine pe frontiera răsăriteană a Europei, Nistru-Marea Neagră.

Muncă fără preget, cinste, dragoste de aproape, sacrificiu permanent, era deviza lor, speriind "clienţii" celorlalte partide politice conduşi de concepţii contrare şi de arivism.

Dealtfel toată Europa Centrală fusese frământată de repercursiunile tragediei ţariste şi răsmeriţele locale comuniste în acţiunea de extindere a marxismului pe continent.

Un ajutor neaşteptat şi salvator a fost dat atunci Europei Centrale de România Mare, care fără aprobarea forţelor Aliate, a atacat si nimicit in 1919 hoardele comuniste din Ungaria bolşevizată de ovreiul Bella Kuhn, eliberând-o, trezind astfel în ţările limitrofe instinctul de conservare, care le-a indicat drumul de urmat.

In ţara noastră încă din 1919 din pădurea Dobrina-Huşi, Corneliu Zelea Codreanu, adolescent, însemânţase în sufletul tineretului necesitatea vitală de a lupta contra comunismului moscovit, ca apoi împreună cu generaţia studenţească de la 1922 militând în grupările antimarxiste ale muncitorului Pancu şi Profesorul A, C. Cuza, să combată energic încercările muscalilor de a ne sataniza, iar în 1927 a lansat apelul amintit constituind Legiunea

Arhanghelul Mihail.

In Italia Mussolini cucerise Roma în 1922 instituind Statul Italian Fascist, iar în 1933 Hitler şi Naţional Socialismul preiau conducerea, instaurând bazele Marelui Reich German. Ambii îşi unesc tendinţele imperialiste în Axa Roma-Berlin, vădit antisovietică şi anticomunistă.

Moscova, în faţa iureşului naţionalist european şi a potenţialului ideologic şi militar ce reprezenta, a decis să reacţioneze atacând de astă dată Europa prin fronturile populare ajunse la cârma Franţei şi Spaniei cu ajutorul Rusiei Sovietice, pretextul fiind răsvrătirea armatei spaniole şi a forţelor politice naţionaliste, contra regimului comunist implantat cu toate ororile lui în Spania de către ultimul guvern republican al presedintelui Azana.

Generalul Franco a luat conducerea războiului contra bolşevismului, debarcând în Spania cu trupele metropitane cantonate în Insulele Canare si Maroc.

Brigăzile Roşii Internaţionale, conduse de liderii comunişti ai partidelor lor din diverse ţări europene, şi-au făcut apariţia pe diversele fronturi spaniole, ceace a determinat Germania şi Italia să sprijine masiv cu aviaţie, trupe voluntare şi armament, naţionaliştii spanioli conduşi de generalul Franco.

România soră latină de la gurile Dunării şi Legiunea întruchipare a naţionalismului românesc, nu puteau rămâne indiferente dramei spaniole.

In toamna lui 1936 zeci de mii de voluntari s'au prezentat la sediile legionare cerând trimiterea pe frontul naţionalist al generalului Franco, însă problema transportului şi opunerea Statului Major al Armatei Române la plecarea în masă a tineretului din România, a făcut irealizabilă dorinţa lor.

Corneliu Zelea Codreanu, acceptând propunerea Generalului Cantacuzino de a oferi o sabie de onoare Generalului Moscardo apărătorul Alcazarului din Toledo, sabia pe care el o purtase eroic în războiul de întregire al României din 1916-1918, Alcazar care rezistase 70 de zile asalturilor comuniste de a cuceri fortăreaţa atunci Şcoală Militară de Ofiţeri acceptând sacrificiul propriului copil prizomer în mânile roşiilor împuşcat când vorbind telefonic cu tatăi i-a cerut să nu cedeze şantajului comunist-eliberarea lui contra predării fortăreţei, a decis ca Generalul Cantacuzino să fie însoţit de o delegatie de personalităţi legionare, compusă din Ion Moţa, Inginerul Clime, prinţul Alexandru Cantacuzino, Nicolae Totu Bănică Dobre şi Preotul Dumitrescu Borşa, căreia în ultimul moment i s'a alăturat Vasile Marin.

Ion Moţa obsedat de sacrilegiul comuniştilor care mitraliau chipul lui Christos în Biserici, monumente şi chiar în picturile din Muzee, a cerut şi obţinut permisiunea Căpitanului de înrolare a echipei pe frontul de luptă al Madridului o lună de zile cu Legiunea Streină spaniolă, ca simbol al aderării tineretului român, la cruciada anticomunistă a Spaniei.

Destinul hotarîse ca el şi cu Vasile Marin să cadă eroic pe frontul de la Majadahonda în ziua de 13 Ianuarie 1937, împlinind dorinţa lor de sacrificiu suprem în apărarea lui Christos şi a civilizaţiei creştine a lumii, cum testaseră la plecare în scrisorile de despărţire lăsate familiilor. Vestea morţii lor a îndurerat profund toată Europa naţionalistă, căci îi cunoşteau si-i apreciau pentru aportul intelectual în lupta anticomunistă.

Trupurile neînsufleţite au traversat Franţa lui Leon Blum în vagon plumbuit, dar trecând frontiera în Germania au primit pe parcurs onoruri militare de mari comandanţi, la Berlin acestea fiind date de garda personală a Führerului Adolf Hitler.

La Cernăuţi Ţara consternată îi aştepta în genunchi, urmându-i apoi în trenuri speciale până la Bucureşti, unde se strânseseră sute de mii de legionari veniţi din toate colţurile tării pentru a asista la funeraliile lor din Biserica Ilie Gorgani şi Casa Verde, unde au fost înhumaţi provizoriu, până la terminarea Mausoleului proectat.

Ceremoniile religioase, cortegiul deschis de Moţii buciumaşi, purtătorii de prapuri precedând coloana de peste 100 de preoţi psalmodiind rugăciunile de rigoare, carul mortuar căruia îi deschidea drumul o cruce vie formată de 50 de legionari în uniformă şi era tras de 80 de legionari, echipă care se schimba din oră în oră pe parcursul kilometrilor care separau Casa Verde de centrul oraşului, totul încadrat ca serviciu de pază de Minerii legionari din Petroşani purtând lanternele aprinse, cărora le urmau în prima linie camarazii echipei care luptaseră alături de ei în Spania, Familia în frunte cu Căpitanul, Profesorul Codreanu şi cei doi copilaşi ai lui Moţa, iar în continuare corpul diplomatic al ţărilor naţionaliste acreditate la Bucureşti, în frunte cu ministrul şi funcţionari Legaţiei spaniole franchiste, Germania, Italia, Portugalia, continuând pe câţiva kilometrii reprezentanţele legionare judeţene, tot într'o ordine perfectă asigurată de cuiburile legionare ale Capitalei, au transformat ansamblul într'o tacită, dar apoteosică manifestare de forţă şi disciplină românească a Legiunii Arhanghelul Mihail.

Când cortegiul traversând Capitala spre Casa Verde a trecut pe calea Victoriei, prin faţa palatului regal, Regele Carol al II-lea, cu Lupeasca, guvernul Tătărăscu şi Consilierii Regali, între cari profesorul Iorga, l'au urmărit ascunşi după perdelele sălii Tronului care se întindea în palat, paralelă străzii, pe circa 60 de metri lungime.

Iorga, în nostalgia anilor tinereţii când fusese idolul tineretului naţionalist, a prilejuit fatidica răscolire a ambiţiilor monarhului destrăbălat, afirmând:

"Sire, Codreanu are o armată mai puternică decât Măria Ta, dar când ciobanul dispare, turma se împrăştie",

deslănţuind furia asasină a Regelui care a pus-o în practică un an şi jumătate mai târziu.

Prestigiul Mişcării în masa populaţiei româneşti a crescut enorm şi cu el atitudinele ostile ale duşmanilor din lăuntrul ţării cât şi a susţinătorilor lor aflaţi în afara ei.

Guvernul Tătărăscu termina în Decembrie 1937 legislatura şi convocase oficial noi alegeri pentru acea dată. Începută campania electorală, legalizarea candidaturilor şi propaganda partidelor participante, Tătărăscu a lăsat mână liberă ministrului de interne Armand Călinescu, omul de încredere al Regelui, de a manevra ilegalităţile şi Jandarmii-Securitatea de azi cu misiunea de a împiedeca participarea masivă a legionarilor, asasinând pe cei mai întreprizi, cazul studentului Eugen Teodorescu, ucis de jandarmi pentrucă s'a opus să rupă afişele partidului Totul pentru Ţară, pe care el le lipise conform libertăţilor consfinţite de Constituţia Ţării propagandei în alegeri.

Indirect se vedeau ameninţate de trucarea rezultatelor şi principalele partide din opoziţie-naţional Ţărănesc Iuliu Maniu şi fracţiunea liberală Gheorghe Brătianu, care s'au grăbit să accepte încheerea unui pact electoral sugerat de Corneliu Zelea Codreanu, de neagresiune între ele în cursul propagandei şi supravegherea în comun a urnelor în sediile de votare, ceace a provocat căderea guvernului, care nu a putut realiza "majoritatea" cerută de legile respective.

Deşi partidul Naţional ţărănesc câştigase alegerile, triumfator a fost partidul Totul pentru Ţară, care obţinuse 68 de mandate de deputaţi şi 6 senatori, devenind cel de al treilea partid de guvernământ.

După cum relatează Dl. Radu Budişteanu în amintirile sale publicate în acest număr, Capitanul nu a fost mulţumit, considerându-l succes prematur, intuind campania de ură şi distrugere pe care o va deslănţui Regele, Camarila şi ovreii.

(urmează în numărul viitor)

MITTERSILL

de Alexandru SUGA

LEGIONARI şi prieteni veniţi din multe ţări europene si din America s'au adunat Duminică 21 Iunie în jurul mormântului lui Corneliu Georgescu, unul dintre intemeietorii Mişcării Legionare ca să participe la un parastas celebrat de. Preotul Harald Makk pentru pomenirea intemeietorilor Miscării Legionare şi a celor căzuţi cu ei în decursul a 60 de ani de existenţă. Răspunsurile au fost date de soţii Maria şi Vasile Ghilescu impreună cu dr. Nicolae Ighişan. La mormânt nu s'au ţinut discursuri. Marin Bărbulescu a citit numai din scrierile lui Corneliu Georgescu.

Sămbătă 20 Iunie 1987 a avut loc o sedinţă festivă inchinată celor saizeci de ani de existentă a Mişcării Legionare. Marin Bărbulescu a prezidat adunarea festivă, incepându-şi cuvântarea cu citirea ordinului Nr. 1 dat de Corneliu Codreanu, care suna astfel: "Astăzi Vinei 24 Iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), la ora zece seara, se infiinteazâ "Legiunea Arhanghelul Mihail", sub conducerea mea. Să vină "in aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli". După ce Marin Bărbulescu face un mic istoric al Legiunii Arhanghelului Mihail, mai târziu cunoscută sub numele de "Garda de Fier", Partidul "Totul pentru Tară" a intrat in consţiinţa poporului român si sub numele de Mişcarea Legionară, membrii ei fiind cunoscuţi sub numele de legionari sau de gardişti, i se dă cuvântul lui Ion Boacă. Acesta isi întitulează cuvântarea "Prezenţa numelui Căpitanului peste hotare", povestind o scenă trăită la sfârşitul lui Noiembrie 1943 în exilul dela Sofia, în timpul prigoanei lui Ion Antonescu, într'o sală de cinematograf din localitate. "Aflasem dela prieteni bulgari că intr'una din sălile de cinematograf din Sofia, rulează un film, la inceputul căruia, în cadrul "Jurnalului" este prezentată si "Reinhumarea osemintelor Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor", ne spune conferentiarul. Si Ioan Boacă continuă: "Infăţisarea procesiunei apărută pe ecran, sicriile purtate de camarazi, urmate de cortegiul funebru format din coloane lungi de legionari, care mergeau în cadenţă cu feţele cernite, era dominată de sobrietate. Miile de cetăţeni ai Capitalei şi legionari veniţi din toate colţurile ţării, aflaţi de ambele părţi ale străzilor, când cortegiul mortuar trecea prin faţa lor, dădeau ultimul salut rămâsitelor pământesti, cu bratul ridicat in sus. La apariţia imaginilor filmate, în sală s'a produs o linişte totală. Filmul nu a fost insoţit de explicaţii verbale sau scrise, datorită poate, unei cenzuri parţiale.

Lipsa explicatiilor despre "Inmormântare", nu a constituit însă un impediment, de a nu se şti despre ce este vorba, intrucât simultan cu filmarea cortegiului, a fost prezentat portretul Căpitanului, de dimensiuni mari, la apariţia căreia publicul a început să soptească "Codreanu, Codreanu, Jeleznata Gardia" adică Garda de Fier, exclamaţiile auzindu-se în întreaga sală... Am fost adânc impresionat de atmosfera ce se creiase în mod spontan în sală, întrucât atentia spectatorilor demonstrată prin reacţia lor la apariţia portretului Căpitanului pe ecran, putea fi considerată ca expresia sentimentelor de simpatie faţă de el, iar pentru noi, mărturie grăitoare a cugetatei iniţiative de a fi infiinţat cu 60 de ani în urmă, în ziua de Sf. Ioan Botezătorul, Legiunea Arhanghelul Mihail".

După aceia i se dă cuvântul fostului ministru şi senator, dr. Radu Budişteanu, deţinut peste saisprezece ani, pentru credinţa sa politică în închisorile regale şi comuniste. In cuvântarea sa, dr. Radu Budisteanu a spus printre altele, că nouă legionarilor ni se impută că suntem "totalitarişti", dar continuă oratorul "Mişcarea Legionară s'a supus de atâtea ori confirmării sau infirmării populare a votului universal, direct şi secret, prevăzut de Constituţia noastră, de altfel traficat mult inaintea ăstora de acum. Mişcarea Legionară s'a supus votului universal si am avut rezultatele ştiute, în 1937 am avut 66 de deputati. Spre deosebire de cei ce au făcut afaceri în politică, noi ne-am ridicat împotriva acestui sistem, şi în politică şi în viaţa de fiecare zi, noi am murit din cauza politicii", accentuiază oratul. In încheierea cuvântării, dr. Radu Budisteanu trasează liniile Mişcării Legionare şi obligaţiile legionarilor spunând: "... rămâne prezenţi în principiul naţional, implicând credintă în divinitate, faţă de oameni patriotism, evoluţie în pas cu timpul şi nu contradicţie, nu atitudine contradictorie cu noi inşine, ci a continua ceiace ei au început acum saizeci de ani. Da, saizeci de ani, şi nu saizeci de ani liniştiţi pe perină, ci saizeci de ani de asasinate şi saizeci de ani de temniţe, şi am trăit"...

După aceia s'a luat masa în comun şi s'au depănat amintiri din lupte, din prigoane, din închisori, din lagăre şi din exil.

Alexandru Suga

Iunie 1927-Iunie 1987

Cuvânt pentru cei 60 de ani dela înfiintarea Mişcării Legionare

de Radu Rudisteanu

Un gânditor francez, către sfârşitul secolului trecut, definea printr'o pluralitate de noţiuni "naţiunea", cea mai importantă dintre aceste noţiuni fiind următoarea: "Naţiunea este compusă mai mult din morţi decât din vii".

Legiunea este compusă mai mult din morţi decât din vii. Aceasta este realitatea noastră şi prin aceasta ne confundăm cu naţiunea.

De câte ori am avut prilejul, după ce mi-am părăsit ţara, ca noi toţi —nu există situaţie mai dureroasă sufleteşte decât să-ţi părăseşti ţara—, de câte ori am avut prilejul am subliniat, —vă rog să nu faceţi confuzia—, România este un Stat din care noi nu mai facem parte, condus de **moscopuşi,** de oamenii Moscovei.

Nu ne veţi găsi acolo!

Noi nu reprezentăm Statul, dar reprezentăm Naţiunea, şi cred că aceasta este misiunea noastră.

Şi unii dintre noi, cei mai în vârstă, natural, vor dispărea, în aceste condiţii şi dacă vor rămânea în amintirea dumneavoastră, a celor supravieţuitori, va fi numai prin împlinirea acestei condiţii.

M'am gândit la o retrospectivă 60 de ani de viaţă, reprezintă un multiplu în care vom găsi calităţi şi eroarea la care este supus câte odată bietul om, fără de care ar fi perfect şi n'ar mai fi om.

60 de ani de viaţă pentru o colectivitate este enorm, pentrucă, din nefericire, ceiace constitue unul din defectele capitale ale entităţii umane este lipsa de clarviziune, de persistenţă pusă în slujba unui ideal.

In aceşti 60 de ani, Mişcarea s'a verificat de atâtea ori, încât cred că este o trecere în revistă de natură să implice în părerea unuia sau altuia anumite uitări, anumite neglijeri, anumite non-sensuri. De aceia eu nu voi face un curs retrospectiv.

M'am gândit la viitor, mai mult decât la trecut şi mă gândesc la prezentul în care trăim cu toţii.

In desbaterile publice care se fac în presă —şi în această presă românească, îmi permit să spun nu totdeauna la înălţimea obligaţiei ei spirituale şi naţionale, şi în presa streină—, observaţi că parcă n'ar mai fi altă preocupare obiectivă, fie de ordin general, fie de ordin temporal, cotidian, asupra rolului, asupra naţiunii, asupra conflictului acesta care transformă pacea într'un fel de război continuu.

Se discută, câte odată cu pasiune, de multe ori cu incompetenţă, asupra formelor în care se manifestă o unitate politică, un Stat; democraţie se spune, un termen care se poartă mult astăzi.

Totalitarism! combat unii cu înverşunare.

Mişcarea Legionară a fost o mişcare totalitară.

Mişcarea Comunistă este o mişcare totalitară, şi eu vă spun: nu e aşa.

Oamenii discută la suprafaţă. N'am văzut nici odată adâncindu-se această problemă în sine, făcându-se discriminarea definitorie între Democraţie, între Totalitarism şi între ceiace a constituit Doctrina Legionară, care n'a fost nici una, nici alta.

Intr'un articol, mi-am permis să fac distincţia între noţiuni.

Ingăduiţi-mi, succint, să o repet.

Corneliu Codreanu spune undeva, că spre deosebire de domnul Maniu care este un "profund democrat", —eu îmi permit să spun că, în aplicaţiunea acestei noţiuni în stare de guvern prezidat de domnul Iuliu Maniu, sunt multe umbre la tabloul prea luminos al Democraţiei pe care voiau dânşii să-l înfăţişeze.

Reamintesc una singură: alegerea absolut dictatorială (şi cine nu ştie rog să se informeze), a Regentului Sărăţeanu, exclusiv de către domnul Iuliu Maniu.

Ştiu, dela unul din miniştrii importanţi ai acelor zile Iunian, modul în care domnul Maniu a adus, în prealabil, faţă de parlament, la cunoştinţa Consiliului de Miniştri: "Am ales, eu, pe domnul Sărăţeanu". Nu-l cunoştea nimeni.

Parlamentul aşteptă cu nerăbdare, convocat în mare plen, să afle cine va fi peste câteva minute ieşit din votul adunării generale, suveranitatea democrată, plenul; Regentul. Nu ştia nimeni...

Când a venit "ucazul democrat" al Primului Ministru: — să votaţi pe domnul Sărăţeanu!

Cine o fi ăsta?... şi toată lumea l-a votat.

Dacă aceasta este Democraţia, e bine că noi nu suntem democraţi.

Suntem "totalitarişti"! Prin ce? Mişcarea Legionară, slavă Domnului, s'a supus de atâtea ori confirmării sau infirmării populare a votului universal, direct, secret, prevăzut în constituţia modernă, constituţie aplicată mult înaintea celor de acum. Astea toate sunt forme goale, falşe. Ce să fie dela nişte bieţi oameni, chiar dacă şi-au pus o pseudo-coroană regală pe fruntea lor lipsită de idei.

Alţii au decis în 1923 asupra României moderne, şi mă refer în special la Ionel Brătianu, care, acela, a fost un dictator.

Mişcarea Legionară s'a supus votului universal şi am avut rezultatele asupra cărora nu mă opresc.

Am participat, —şi este unul din mijloacele care mă mai ţin în viaţă, amintirea participării, pe teren, în numele Mişcării Legionare, acolo unde mi-a fost încredinţat sectorul respectiv—, am participat la luptele din 1937—.

Şi vă rog să reţineţi, m'am întors imediat după proclamarea rezultatelor dela Neamţ, unde Căpitanul mi-a spus: "Vei merge în locul meu"...

...şi m'am dus în biroul Căpitanului. L'am găsit singur. Nu erea prea strălucitor, El, pentru rezultatul strălucit al alegerilor.

M'am uitat la el şi l'am întrebat:

"Ce s'a întâmplat?, sunt 66 deputaţi şi 6 senatori" şi mi-a spus:

"Dumneata eşti mulţumit?"

"Sigur", am răspuns.

"Eu nu. Mişcarea Legionară nu trebuia să aibă decât 12 deputaţi. 66 sperie pe toată lumea. Vom trăi timpuri foarte grele, fiindcă aceasta nu este decât o biruinţă aparentă, care va duce contra noastră la ridicarea, nu a poporului care a votat ieri, ci a intereselor din politica românească pe care noi le combatem".

Şi încă odată m-am gândit, cum m'am gândit şi acuma, ce a reprezentat în fond Mişcarea Legionară în cadrul politicii româneşti? Politica!... această conducere a cetăţii...

Spre deosebire de cei care au trăit din politică, noi am murit din cauza politicii, cei care s'au dus dintre noi, nu Mişcarea Legionară.

Spre deosebire de cei care au făcut afaceri în politică, noi ne-am ridicat împotriva acelor moravuri şi în politică şi în viaţa de fiecare zi a oricui.

Mă gândeam în decursul anilor, în special a anilor de cumplită mizerie, pe cari i-am descris în cartea mea, ce, anume, a condus România?...

Burghezia românească înfiinţată de Ion Brătianu, bătrânul, care avusese în Franţa, nu atât o activitate studioasă, cât mai ales o activitate revoluţionară. A fost condamnat, sub Napoleon al 3-lea, la 3 ani de închisoare pentrucă, făcându-se o percheziţie, s'a găsit în camera lui, zisă de student, arme destinate unei revoluţii, fomentată încă de acolo şi nerealizată.

Intors, a înfiinţat burghezia românească.

N'a fost o idee personală, o formulase înaintea lui, Guizot. Numai că Ion Brătianu s'a adresat partizanilor lui, spunându-le: "Imbogăţi-ţi-vă".

Guizot preceda concluzia de două alte elemente: "Imbogăţiţi-vă, prin onestitate şi muncă".

La noi au lipsit.

Dar să trec peste aceasta şi să continui: nici democraţi nici totalitari. Al treilea termen, a treia doctrină, de circulaţie nu numai românească ci universală, promovată de Căpitan.

Permiţându-mi, eu însumi la vârsta la care am ajuns şi prin viaţa pe care am trăit-o, să stabilesc conţinutului o determinare istorică şi să numesc a treia dogmă: "Elitocraţia".

Am vrut să formăn o elită legionară. Peste tot veţi întâlni nu mediocritate, nu noluntate, ci o elită legionară. Pentru aceasta a murit Căpitanul, pentru aceasta au fost sacrificaţi cei cari reprezentau într'adevăr, nu numai o elită legionară, o elită naţională.

Am trăit noaptea de 29-30 (Nov. 1938) la Râmnicu-Sărat, cei cari au fost asasinaţi în puşcării, în lagăre, în spitale, pe străzi; noţiunea "asasinatului de stat", necunoscută în istoria niciunui stat, au inaugurat-o bandiţii dela cârma ţarii asupra Mişcării Legionare.

Oamenii care au fost masacraţi, oamenii aceştia au fost, într'adevăr, România ce trebuia să ia curs în continuare şi să ne ducă spre altceva decât gruparea supravieţuitorilor în acest cadru, sau a celor care mai sânt, fiindcă mai sânt, —Mişcarea o ştie prea bine—, atâţia în ţară şi că din ziua de mâine nu se exclude ci se accentuiază legionarismul şi purtătorii lui.

Vom fi excluşi prin moarte, unii, veţi rămâne cei mai tineri, având această sarcină care vine de sus. Şi în aceste momente care sânt ale noastre ale muritorilor, ale chinuiţilor, eu simt ca pe o evocare şi invocare sufletească, duhul celor care îşi continuă viaţa transpusă depe pământ în cer.

Nu-i simţiţi? Eu parcă îi văd! Şi eu cred că dacă noi continuăm să trăim este datorită numai protecţiei lor de acolo de unde sânt. Pentrucă noi nu credem că viaţa are un sfârşit, ci credem că viaţa se continuă, ea, viaţa legionară, torturată îr suferinţă, înălţată în nădejde.

Analizaţi vă rog! Ce ne ţine în viaţă pe fiecare dintre noi? Lipsurile? Calitatea de apatrid?, toată nenorcirea abătută asupra capului fiecăruia dintre noi?, ce ne ţine, decât această legătură?

Eu îi văd aci! pe ei, fondatorii, Căpitanul, ceilalţi, toţi cei asasinaţi în nopţile acelea din 1938 şi 1939.

A transpune pe plan teluric toată această comoţie umană, care ne sdruncină şi ne reechilibrează în acelaş timp în cadrul Mişcării Legionare, indiferent dacă mai avem libertatea de manifestare sau nu.

Ceiace ne ţine, pe noi, individual, colectiv, este trecutul trăit actualmente şi proectat în viitor.

M'am gândit, în fond, ce a fost legionarul? în cadrul Mişcării, ce a fost omul? tânărul în special, dar ereau şi bătrâni, în cadrul Mişcării. Şi am ajuns să formulez câteva rânduri şi mă supun cenzurii dumneavoastră:

— înaintea omului, în concepţia tuturor, "Dumnezeu",

— şi omul, "complex de acţiune şi gândire", cu viaţă aspră, deseori îndelung privată de libertate, acceptând sacrificiul suprem în trăirea cerului.

Aşa am văzut, aşa văd eu "legionarul".

Noi nu am fost şi nu sântem o întemeere similară cu partidele politice.

Dinpotrivă, aşi zice că elementul de viaţă al legionarilor, a fost suferinţa, tirania şi chiar asasinatul de stat, care n'a ucis, ci a dat altă viaţa superioară victimelor lui.

Dar, aşa se zice: e acesta un misticism deşuet; noi trăim în secolul materiei, restul nu ne interesează. Da, în America, n'am găsit decât un interes strict la ora în care trăim.

"Carpe diem" ziceau anticii, "carpe horam", e un fel de a vedea viaţa, de a ţi-o însuşi, de a extrage din ea numai părţile bune tie, de a nu trăi câte odată în disperare sufletească şi fizica. Am trăit-o aşa.

Mărturisesc că, fiind alături de Căpitan (n'am venit decât mai târziu formal în Mişcare), în biroul lui când ajungeam, când văzând pe câte un camarad venit la el, din provincia mai apropiată sau mai îndepărtată: "Cât timp ai stat în închisoare?" mă răscolea întrebarea şi răspunsul şi plecam cu oarecare mirare. Cum? acesta este un criteriu de apreciere a valorii unui om? Da!

In anii pe care i-am petrecut, prin asasinatele pe care le-am înregistrat (şi în paginile cărţii mele descriu noaptea de 29 Noembrie aşa cum a fost), am reflectat mult asupra acestei întrebări a Căpitanului.

"Câţi ani ai stat în puşcărie? Şi ce ai făcut în puşcărie?".

"Am simţit că trăesc pentru Mişcare şi pentru Căpitan".

Acum poate, e întrebarea:

— şi ce e cu voi în Exil?

— Unii se ceartă!

Mă întreb de unde provin?

De unde provin oamenii aceştia?, cari nu se armonizează, nu reprizintă o concordie naţională, noi a trebuit să ne zolăm, ca să nu ne lăsăm târâţi de resentimentele personale ce reprezintă hrana cotidiană, spirituală, naţională, a acestora.

Şi noi ştim fiecare ce facem, ce suntem şi cum noi reprezentăm România şi Naţiunea.

Eu personal, nu pot califica pe ceilalţi drept disidenţi.

Ce este "disidenţa", domnilor?

Este un dezacord asupra oamenilor şi eventual asupra mijloacelor. Dar nu asupra esenţei doctrinare.

Şi prin declaraţii deviatoare, de aci şi rezerva că pot fi numiţi "disidenţi". Sunt oameni care s'au separat.

Neconvenindu-le, ce?

Să vă spun eu, ceiace pentru mine consider un mare amar, neconvenindu-le, e de presupus, situaţiile de care au beneficiat când Mişcarea era la putere şi pe care nu le mai pot avea acum.

Iată cheia! foarte umană, a unor atitudini necorespunzătoare.

De aceia, eu nu pot să-i numesc disidenţi. Ci, pot să-i numesc: "cei cari, prin voinţa lor, s'au situat în afară de Mişcarea Legionară".

Indatoririle noastre pentru viitor:

— prezenţă,

— principii naţionale contemporane, implicând:

- credinţă: credinţa în divinitate,
- credinţa faţă de oameni,
- patriotism,
- evoluţie, dar nu contradicţie, nu evoluţie contradictorie, ci evoluţie în ansamblul general al timpului pe care-l trăim, şi în care apar principii noi şi se impalidează altele.

Cred că obligaţia fiecăruia dintre noi, servind atât idealul pentru care atâţia s'au jertfit, servind şi oamenii, servind ideia, este să ne ţinem în pas cu vremea. Dar aceasta nu pentru a lua atitudine contradictorie faţă de noi înşine, ci pentru a continua, fără să rămânem într'o situaţie perimată.

A continua ceiace au început alţii acum 60 de ani... 60 de ani, domnilor, anul acesta...

Şi nu 60 de ani liniştiţi pe pernă. Ci 60 de ani de temniţă şi asasinate şi, totuşi, 60 de ani. Şi, totuşi, proectaţi aceşti 60 de ani în viitor.

Aşi vrea să văd cine a trăit viaţa noastră dintre ceilalţi.

Aşi vrea să văd câtă credinţă e în ei! şi ce speranţă naţională, sau ce speranţe beneficiare se găsesc în aceşti oameni!

Regret că trebue să vorbesc aşa despre unii din conaţionalii noştri. Dar vorbesc ei, în manifestările lor publice! Noi nu facem nici măcar să le interpretăm. Ci e suficient să le expunem, să le readucem într'o desbatere.

RELATIILE ROMÂNO-RUSE

de N.S. Govora

DUPĂ cum am văzut, generalul Antonescu a fost nevoit să accepte situaţia: renunţa la cererea lui de a i se da şefia Gărzii de fier, dar asta numai la intervenţia lui Neubacher care venise ca să încerce să-l împace pe general cu Horia Sima. Venirea lui Neubacher, care e posibil că venise dintr'un impuls personal, adică nu fusese trimis de Fabricius care era ministrul Germaniei la Bucureşti, dar generalul a crezut că Neubacher fusese un trimis special din partea Legaţiei germane sau poate Neubacher venise în urma unui ordin direct dat de Adolf Hitler. In orice caz, Antonescu a fost nevoit să-şi schimbe atitudinea şi a avut chiar o întrevedere cu dl Horia Sima. "Insfârşit am putut să-l văd pe General şi am avut cu el o discuţie surprinzător de calmă. Aşi zice, aproape cordială. Vorbea degajat şi prietenos, caşicum nimic nu s'ar fi întâmplat între noi. Nu mi-a pomenit nimic de întâmplările de la Jilava. Niciun reproş şi nici o acuzaţie. Dimpotrivă a împins amabilitatea atât de departe, încât m'a invitat să iau cina cu el. Am refuzat invitaţia, rugându-l să înţeleagă că trebuie să plec neîntârziat pe Valea Prahovei, fiind îngrijorat de soarta lui Iorga şi Madgearu, cari au fost ridicaţi de la casele lor.

Brusca schimbare la faţă a Conducătorului arăta fluiditatea caracterului său. Era un actor consumat. Stăpânea arta de a alterna furia şi severitatea cu gesturile de blândeţe şi prietenie. Dar când era el sincer? Niciodată. Nu-l interesa decât puterea. Totdeauna se orienta după circumstanţe, după avantagiile şi desavantagiile jocului politic de moment. Tensiunea dintre General şi Mişcare a scăzut brusc când a văzut că guvernul german nu agreiază atitudinea lui. Şi-a dat seama că Mişcarea nu poate fi dislocată, cel puţin pentru moment, din Stat".—Horia Sima, Era Libertatii, II, pag. 193. Ca urmare, am văzut că generalul primise propunerea lui Horia Sima de a face, adică să închidă dosarele celor care uciseseră pr cei 64 de **demnitari** de la Jilava precum şi a tuturor celor care uciseseră sute de legionari, în cap cu Corneliu Codreanu, din ordinul lui Armand Călinescu şi al lui Carol al II-lea.

Şi după aceia a urmat a doua lună de miere, după cum ne-o spune dl Horia Sima, adică s'a purtat foarte bine cu Legionarii. "O atitudine neaşteptată şi binefăcătoare. Nu mai recunoşteam pe Generalul de cu câteva zile mai înainte. Atât era de bun, de amabil, de prietenos, dispus să dea curs cererilor noastre, în contrast cu "câinele roşu" care reînviase în el, după execuţiile de la Jilava".—Horia Sima, II, Era Libertătii, pag. 235.

După aceasta a urmat marea manifestaţie de la Alba Iulia de care Antonescu a fost foarte mulţumit. Cu această ocazie a avut prilejul să vadă că Legiunea era iubită de ardeleni şi s'ar putea spune că a fost chiar mişcat de aceasta şi mai ales că această iubire se răsfrângea şi asupra lui, asupra Conducătorului Statului. "O singură notă discordantă în aceastată zi măreaţă. Ne aflam spre sfârşitul mesei, când, în faţa Palatului Episcopiei, s'a adunat o mare mulţime de legionari, cari au început să-mi strige numele. Generalul vădit nemulţumit, mi-a spus: "Du-te afară că te cheama Legionarii". Am ieşit şi am mulţumit pentru manifestaţie. Dându-mi seama că Generalul suferise în orgoliul său, l'am chemat pe Victor Silaghi şi i-am spus să organizeze în grabă o concentrare asemănătoare de legionari, în cinstea lui Antonescu. Intr'adevăr în câteva minute, în faţa Palatului Episcopiei, au izbucnit urale furtunoase pentru Conducătorul Statului. Antonescu a ieşit în cerdac şi extrem de fericit, a salutat cu **bratul în sus pe** manifestanţi.

Serviciul de ordine al mişcării, creiat după dizolvarea poliţiei legionare, a dat întâiul examen al eficacităţii. Membrii acestui serviciu, în uniformă şi cu pistoalele la brâu, erau permanent în jurul nostru, ocrotindu-ne. Generalul a fost mulţumit de modul discret în care şi-au îndeplinit datoria membrii acestui serviciu şi a adresat felicitări, şefului lor, Boian-Moisescu".—Horia Sima, Era Libertăţii, II, pag. 245.

"Inainte de a pleca spre Alba Iulia, anturajul femenin din jurul lui Antonescu, în frunte cu **Doamna Goga,** l'a sfătuit pe General să nu meargă la manifestaţia de 1 Decembrie, deoarece "legionarii ar putea să-l omoare", după cele întâmplate la Jilava. Teama lui să nu aibă parte de un glonte mi-a destăinuit-o Generalul la întoarcerea de la Alba Iulia, în trenul ce ne aducea spre Bucureşti:

—Auzi, Domnule Sima, cu ce umblă lumea: că legionarii vor să mă împuşte, pe mine, care am făcut atâtea pentru ei. Şi ai văzut ce entuziasm, ce manifestaţie mi s'a făcut la fiecare pas. **Sunt fericit că am trăit aceste clipe de neuitat în mijlocul legionarilor din Ardeal".**—Horia Sima, Era Libertăţi, II, pag. 248.

"Anturajul lui îi cultiva sistematic teama că va fi ucis de legionari. Oridecâteori participa la o manifestaţie legionară, care se sfârşea cu urale vibrante pentru General, Antonescu, în culmea fericirii, îmi spunea: "Uite, Dle Sima, câte veşti neadevărate se colportează. Dacă ar fi după ele, eu ar trebui să fiu cadavru acum. Mi s'a spus că voiu fi omorît de legionari la această manifestaţie şi am fost avertizat să nu mă duc".—Horia Sima, Cazul Iorga-Madgearu, pag. 55.

Domnul Horia Sima ne vorbeşte numai de anturajul femenin din jurul generalului care îi spunea în fiecare zi că legionarii au să-l omoare. Dar nu numai anturajul femenin făcea acest lucru, ci toţi, până şi ofiţerii, **toti,** de Stat Major, din cabinetul militar al Conducătorului, făceau acelaşi lucru: toţi îi spuneau că va fi ucis de legionari. Citind cartea, "Antonescu", scrisă de unul din aceşti ofiţeri care făceau parte din Cabinetul militar, şi anume maiorul Magherescu, cititorul va afla că aceşti ofiţeri nu aveau altceva mai bun de făcut toată ziua, decât să-l pună în gardă pe conducător că va fi împuşcat de legionari. Ba chiar, după izgonirea

CUVANT...

Când un coleg al Tatii, un bătrân magistrat, la începutul meu de viaţă făcea aprecieri favorabile mie, a pus o întrebare: "tânărul acesta are avere"? şi la răspunsul negativ a zis: "Ce nenorocire"

Iată elementul!

Când în America de azi, unul dintre cei care ereau binevoitori, striga: "am bani"!

Mă uitam, ziceam se poate, dar îţi lipsesc multe altele, dacă ai ajuns să judeci prin bani.

Acesta este mediul, viaţa, nu putem să n'o constatăm, pentrucă nu sântem piese de muzeu. Ci sântem în plină acţiune, în continuarea desfăşurării iniţiale. Aducem alte valori.

Am trăit, în cadrul Mişcării Legionare, într'o triplă noţiune, proectată asupra noastră a tuturor:

— mândrie naţională,

— mândrie legionară,

— mândrie de om, în cadrul unde fiecare dintre noi încercăm să contribuim la altă Românie.

Radu Budisteanu

legionarilor, aceşti ofiţeri au continuat. "Aşa că, într'una din duminicile lui Februarie 1941, când Generalul, conform obişnuinţei sale vechi, urma să se deplaseze la vila de la Predeal, s'a primit informaţia că legionarii pregătesc un atentat împotriva Generalului. Acesta a fost avertizat imediat şi sfătuit să renunţe de a mai pleca. Nici nu a vrut să audă. Atunci, cu colonelul Elefterescu în cap şi adjutanţii, am organizat, fără ştirea Generalului, o sustituire. Un ofiţer de la Cabinet, de talia Generalului, a fost echipat cu mantaua şi şapca lui şi trimis înainte în maşina lui şi cu o escortă asemănătoare celei care îl însoţea mereu.

Acest convoiu a străbătut distanţa Bucureşti-Predeal fără cel mai mic incident. La ora obişnuita a plecat şi convoiul cu Generalul, ajungând deasemeni la Predeal, fără incidente. Când a aflat de ceiace am făcut, plictisit, ne-a spus: **"Nu vă mai ţineţi de prostii. Să nu mai aud de aceste comicării".** Din toată această înscenare, acel ofiţer a rămas cu porecla: "Conducătorul". De atunci, nu am mai auzit despre proiectul vreunui complot impotriva Generalului Antonescu. Ceiace trebuie subliniat, că el nu punea nici cea mai mică bază pe măsurile de securitate. El era apărat de steaua sa şi menirea ce avea de îndeplinit faţă de neamul său. Era convins că atunci când acea menire va fi fost îndeplinită, el ar fi dispărut. Până atunci el arbora o linişte olimpiană".— Maior Magherescu, In serviciul Mareşalului, I, pag. 154.

* * *

Domnul Horia Sima are dreptate când afirmă că Generalul Antonescu nu a fost sincer niciodată. Ţelul lui era să devină şeful Gărzii de fier şi, pe toţi cei care se împotriveau acestei dorinţe a lui, deveneau duşmani de moarte şi în special, Horia Sima. Dar Generalul ştia să se prefacă şi comportarea lui amabilă, a doua lună de miere, era complet falsă. In înţelegerea lui cu domnul Sima de la 14 Septembrie, îi dăduse unele ministere, printre care, cel mai important, era ministerul de Interne. Probabil că nu avusese ce face în faţa cererei domnului Horia Sima, dar cum el considera acest minister, cheie, îşi pusese şi omul lui, alături de generalul Petrovicescu, care era ministru de Interne. Acest general Petrovicescu, era considerat ca un devotat generalului Antonescu, dar cum el era considerat şi legionar, Antonescu, după cun am spus, îşi pusese şi omul lui alături de Petrovicescu ca să-l supravegheze cu străşnicie. Acest om de încredere a fost colonelul de rezervă Alecu Rioşeanu, om care a făcut cel mai mare rău guvernării Antonescu-legionari. După cum am văzut, Antonescu nu punea nici un preţ pe informaţiile pe care le primea de la anturajul lui femenin şi de la ofiţerii din Cabinetul militar şi în fond, nu punea nici un preţ pe informaţiile primite de la toţi, căci, cum spune maiorul Magherescu, el era convins că are de îndeplinit o misiune, a mare misiune, faţă de Neamul lui şi până atunci, arbora o linişte olimpiană. Dar toate până la un punct: el avea o mare încredere în informaţiile primite de la Alecu Rioşeanu.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la vizita la Berlin a generalului Antonescu şi, într'o bună zi, el îi convoacă pe credinocioşii lui (il convoqua ses fideles, ne-o spune George Barbul) la o adunare restrânsă pentru a le arăta trei documente. Barbul în cartea lui ne vorbeşte de trei documente, dar cum pentru noi nu prezintă importanţă toate trei, vom analiza numai două. "Al doilea document emana de la "serviciile secrete ale Marelui Stat Major(?); el reproducea ultima reuniune a "echipei morţii", care grupase pe extremiştii Mişcării legionare. Subiectul la ordinea zilei era furnizat de cuvintele pronunţate de Antonescu la ultimul Consiliu de miniştri: "Eu nu pot să trăiesc în dezordine", spusese generalul. "Noi nu vom obliga pe Antonescu să continuie să trăiască sub regimul nostru pe care îl califică anarhic", au decis legionarii şi condamnarea la moarte a generalului primise aprobarea generală. Nu mai rămânea decât să fixeze momentul şi mijloacele. Toţi cei prezenţi, afară de Mihai Antonescu, care părea să fie la curent cu totul, rămăseseră perplexi".—Le III-e Homme de l'Axe, pag. 66.

După cum vedem, Antonescu a prezentat documentele ca emanând de la "Serviciile secrete ale Marelui Stat Major", dar dacă Dumnul Gerge Barbul nu era la curent, trebuia să ştie că ele proveneau de la subecretariatul de Stat de la Interne, adică cel al colonelului Rioşeanu. In aceste documente se vorbeşte de nişte "elemente extremiste ale Mişcării legionare", deci de nişte elemente care nu erau sub ascultarea domnului Horia Sima. Desigur că documentul conţinea şi nume, căci nu poate fi vorba decât de cel mult zece nume, o echipă a morţii nu putea să fie formată din sute de oameni. Şi generalul Antonescu trece sub tăcere numele acestor extremişti. Normal ar fi fost ca generalul Antonescu, imediat ce era în posesia acestui document "emanat de la serviciile secrete ale Marelui Stat Major", să cheme pe mâna, lui dreaptă, pe vicepreşedintele Consiliului de miniştri, pe domnul Horia Sima, ca să-l pună la curent cu aceste documente, care dacă nu erau grave, în orice caz erau serioase. Mai ales când aceste lucruri se pregăteau în "această a doua lună de miere", cum o socotise Horia Sima. Căci această prezentare în faţa "fidelilor", şi numai fidelilor, înseamnă că generalul îl socotea pe Horia Sima ca pe un mare duşman.

Dar să vedem ce erau acele echipe ale morţii. Primele, în timpul lui Corneliu Codreanu, au fost făcute numai ca o ameninţare pentru cei care ar fi vrut să-l ucidă pe şeful Gărzii de fier şi care făceau parte dintre poliţişti, aceia care îl considerau pe Codreanu ca şi pe ceilalţi legionari, ca pe un vânat. Deci acele prime echipe ale morţii, aveau un rol defensiv, de apărare. Celelalte echipe ale morţii, cu un rol ofensiv, s'au constituit numai după strangularea celui pe care legionarii îl numeau Căpitan.

In acea vreme, toţi legionarii, adevăraţii legionari, trăiau numai cu gândul de a putea să răzbune moartea Căpitanului. Marea greutate era procurarea unui pistol. Numărul acelor echipe ale morţii, pe întinsul Ţării, era nu cu miile, ci cu zecile de mii. Se ştie numai de acele câteva care au devenit cunoscute de marele public, dar cele ce au fost descoperite de serviciile secrete ale lui Niki Stefănescu şi Moruzov, şi au fost lichidate de aceştia, au fost mult mai multe. De membrii acestor echipe ale morţii, se poate spune că se considerau morţi, chiar din momentul constituirii lor. Dar aceasta se întâmpla pe timpul lui Carol şi a Lupeştei lui, când celor care voiau să omoare pe Carol sau pe Armand Călinescu, le era enorm de greu sau imposibil, să se apropie de cel căruia i se spunea **chiorul.** Au trebuit să moară mulţi legionari până când ultima echipă, acea condusă de Miti Dumitrescu, a reuşit să-l ucidă pe Armand Călinescu şi să anunţe la radio că l-au răzbunat pe Căpitanul lor. Dar acuma se schimbase situaţia. Dacă într'adevăr s'ar fi constituit acuma o asemenea echipă a morţii, membrilor acestei echipe i-ar fi fost foarte uşor să se apropie de Conducător, de mai multe ori, în cursul unei zile. Să lăsăm la o parte manifestaţiile la care Generalul lua parte, când oricărui legionar i-ar fi fost uşor să se apropie la câţiva paşi de Conducător, dar să ne gândim la acei legionari, care aveau viaţa Conducătorului în mâinelelor, toată ziua. "La câteva săptămâni de la luarea puterii, bucurându-se de deplină încredere, Horia Sima a reuşit să-l izoleze pe Conducător. Cei câţiva oameni din guvern şi Cabinetul Militar, reprezentau o mică insulă, într'o mare verde. Această situaţie a devenit mai evidentă când Generalul, ca şef al regimului legionar, s'a văzut flancat de o "gardă corporala" legionară. La uşa cabinetului său de lucru, se înfiinţaseră doi tineri cu pistoale, în gardă permanentă de zi şi de noapte".—Maiorul Magherescu, Antonescu, pag. 189-190. Iată cum, pretinsei echipe a morţii, îi era foarte uşor să-l ucidă pe Conducător când ar fi vrut, şi nu "să fixeze momentul şi mijloacele", cum spune colonelul Rioşeanu, în documentul pe care Antonescu l'a citit la întrunirea "fidelilor", căci momentul de ales, îl aveau la dispoziţie de

zeci de ori, în fiecare zi. Se va aduce argumentul că poate s'a schimbat situaţia, după Jilava. Şi iată că maiorul Maghrescu este cu totul de altă părere: "După desfiinţarea poliţiei legionare, era firesc să fie suspendată această gardă, dar, abia când situaţia a devenit mai încordată, anturajul Generalului a intervenit prin generalul Piki Vasiliu, inspectorul jandarmeriei şi, pe motiv că Conducătorul era mai întâiu general şi apoi şef de Stat, a cerut să se aprobe si instalarea unei gărzi militare alcătuită dintr'un subofiţer şi doi jandarmi".—Maiorul Magherescu, Antonescu, pag. 242. Deci după Jilava, această gardă nu a fost schimbată ci doar a fost dublată, cei doi tineri legionari rămânând mai departe să păzească viaţa Generalului Antonescu. Dar Magherescu vine din nou, la pagina 139, cu o precizare care îndepărtează chiar şi cea mai mică îndoială: "Garda legionară la uşa cabinetului de la Preşidenţie a durant de la instauraroa regimului naţional-legionar până în preziua rebeliunii".—Magherescu, Antonescu, pag. 139.

Ce reiese de aici? Inseamnă că generalului nu i-a fost frică că va fi împuşcat de legionari **niciodată,** nici înainte şi nici după Jilava şi chiar după izgonirea legionarilor, atunci când membrii Cabinetului Militar, au îmbrăcat pe unul din ei cu mantaua Generalului, i-au pus pe cap şapca Conducătorului şi l-au pus să facă itinerarul Bucureşti-Predeal. Deci constituirea unei echipe a morţii care să-l asasineze pe Antonescu, nu se impunea, căci nu era nevoie de o asemenea echipă, căci oricărui legionar, îi era foarte uşor să se apropie de el şi să-l omoare. Se pune acuma întrebarea: cum nici unuia dintre **fideli nu i-a venit în minte o asemenea simplă** întrebare? Şi această întrebare nu şi-a pus-o nici dl Vlad Georgescu, care, venit curând din Ţară, a scris şi publicat o mare Istorie a Romanilor. "In aceleaşi zile, la Bucureşti, elementele cele mai extremiste ale legiunii alcătuiau o echipă a morţii cu scopul asasinării Conducătorului" şi mai departe" conducerea mişcării **părea tot mai neputincioasă să-şi controleze camarazii deveniţi foarte belicoşi.**—Vlad Georgescu, Istoria Romanilor, pag. 258. Domnul Miron Butariu care s'a însărcinat cu distribuţia cărţii lui Vlad Georgescu, a crezut desigur că Georgescu a găsit aceste amănunte în Ţara, unde a cotrobăit prin actele secrete ale partidului comunist, la care a avut acces. Acest domn Vlad Georgescu ne vorbeşte în aceiaşi carte de cei 64 de **demnitari,** printre care şi **Sârbu, demnitarul** care l-a sugrumat pe Corneliu Codreanu. Dar nu, dl Vlad Georgescu a găsit aceste amănunte, tot în cartea dlui George Barbul.

Dar marea întrebare pe care şi-o pune oricine, este cum se poate că Conducătorul nu şi-o pune nici el, la trei Decembrie 1940, când a avut loc adunarea **fidelilor.** După această adunare, a urmat o perioadă de mai bine de o lună şi jumătate, când aceşti **periculoşi** legionari, au continuat să facă de gardă la uşa Generalului, până în "preziua rebeliunii", cum meticulos ne spune maiorul Magherescu. Răspunsul la această întrebare este următorul: Generalul Antonescu era convins că nici un legionar nu va atenta la viaţa lui, dar el îi ura pe toţi şi în special pe Horia Sima, pentrucă nu l-au ales şef al Gărzii de fier. Şi cu scopul de a se debarasa de aceşti legionari, după ce Neubacher a plecat din cabinetul lui, a adunat febril acte contra lor, acte pe care voia să le prezinte lui Adolf Hitler, care sigur, avea marea putere de a-l debarasa de ei. Şi e foarte probabil, ştiind că actele pe care le strânsese contra legionarilor erau false, îşi adunase pe **fideli** ca să vada efectul ce-l va avea asupra lor, actele pe care el, Conducătorul, le strânsese contra lui Horia Sima.

Al doilea document cuprindea darea de seamă detailată a unei conversaţii între **legionarii de stânga** şi Petru Groza, şeful **comunisanţilor** din România. Discuţiile s'au dus mai cu seama asupra chestiunilor politice de caracter extrem, dar şi asupra problemelor de politică internă. In urma unor lungi discuţii, Garda de fier îşi lua angajamentul să se opună la intrarea în Ţară a altor trupe germane, pe lângă cele care se găseau deja intrate. In schimb, Petru Groza se angaja în numele stângii comuniste, să-i dea sprijinul ei contra lui Antonescu şi să-i aducă în acelaşi timp şi sprijinul Moscovei.—Le III-e Homme de l'Axe, pag. 67. De data aceasta, documentul conţinea şi nume, acela al lui Nicolae Pătraşcu. Dar acest Nicolae Pătraşcu, era un legionar de frunte încă din timpul lui Corneliu Codreanu. El primise din partea lui Codreanu, însărcinarea de a tipări cartea "Pentru Legionari", şi ştiuse să-şi găsească colaboratorii necesari şi, cu toate greutăţile, reuşise ca această carte să vadă lumina zilei şi într'o bună zi, guvernul lui Guţă Tătărascu, s'a pomenit că în toate oraşele Ţării, "Pentru Legionari", se găsea la toate chioşcurile ai căror proprietari erau legionari. Această în timpul când în toată Ţara, domnea o cruntă cenzură. Această faptă a lui Pătraşcu, fusese răsplătită de Corneliu Codreanu, nu numai cu acordarea gradului de Comandant legionar, ci şi cu calda preţuire şi apreciere, şi nu numai a lui, dar şi cu aprecierea şi iubirea tuturor legionarilor. Şi Nicolae Pătraşcu se bucura de aceiaşi preţuire şi apreciere şi din partea lui Horia Sima, actualul şef al Gărzii de fier, care îl făcuse secretar general al Mişcării legionare. Dar în plus, Nicolae Pătrascu, fusese acela care-l însoţise pe Horia Sima, atunci când, cu un an inainte, intraseră în Ţară, venind din Germania. Fusese prins odată cu el, şi datorită **stelei** norocoase a lui Horia Sima, a putut şi el să scape viu şi nevătămat, în timp ce Horia Sima ajungea ministru. Şi iată că Nicolae Pătraşcu, era pus pe acelaşi plan cu ceilalţi "extremişti" ai Mişcării legionare, care nu mai ascultau de Horia Sima. Domnul George Barbul a luat şi el parte la întrunirea **fidelilor** generalului Antonescu, a ascultat citirea acestui "document" şi împreună cu ceilalţi, a rămas **perplex,** aflând conţinutul zisului document. Bineînţeles că atunci conţinutul documentului a fost luat drept literă de evanghelie pentrucă nu cunoştea nimic sau aproape nimic din ceiace fusese Corneliu Codreanu şi legionarii lui şi nici despre Horia Sima nu aflase mare lucru. Dacă ar fi ştiut că Pătraşcu intrase în Ţara odată cu Horia Sima şi fusese prins la frontieră şi după aceia, timp de o lună şi jumătate fusese ferecat în lanţuri grele la mâini şi la picioare şi, graţie **stelei** dar şi **inteligenţei** lui Horia Sima, ieşise viu şi nevătămat şi acuma era secretar general al Gărzii de fier iar Horia Sima era Vicepreşedinte al Consiliului de miniştri domnul Barbu şi-ar fi schimbat parerea. Desigur ca atunci când a ascultat citirea "documentelor", domnul George Barbul a rămas per plex şi nu şi-a pus întrebarea, cum un om cu un trecut legendar în Garda de fier, un om care de la Corneliu Codreanu învăţase că Ruşii şi comunismul sunt duşmanii de moarte ai Ţării noastre, a putut să devină un om care să intre în legătură şi să pactizeze cu **comuniştii.** Domnul Barbul ne spune la pagina 78 a cărţii sale că Antonescu îl considera pe Groza, "un burghez cunoscut ca un fel de nebun, care nu trebuie să fie luat în serios". Dar cum a putut crede că Pătraşcu, un inginer, legionar cu un trecut legendar, ar fi putut să-l considere pe **nebunul,** Groza altfel de cum îl considera Generalul Antonescu. Domnul George Barbul a scris şi publicat cartea lui la Paris în anul 1950 şi de atunci a putut să citească multe cărţi-pe care era obligat să le citească—, în exil şi a putut să afle şi să pătrundă o mulţime de fapte pe care, în 1940 nu a putut să le pătrundă din cauza tinereţei şi citind, ce a scris el în cartea lui, credem că, cinstit fiind, trebuie să roşească.

Şi Antonescu continuă să discute cu **fidelii** lui, documentul al doilea. Cu câteva zile mai înainte, l'O.K.W.—ul anunţase guvernul român că Germania a decis să mărească numărul trupelor sale în Romania. In acelaşi timp, autorităţile româneşti erau invitate să trimită la Berlin o comisiune pentru a studia cu Comandamentul german posibilităţile de trecere şi staţionare pe teritoriul românesc a unui mare număr de soldaţi germani. După nota O.K.W.—ului, o parte din aceste unităţi trebuia mai târziu să se ducă în Bulgaria, dar cea mai mare parte vor rămâne cantonate în Sudul Transilvaniei şi în Muntenia. Antonescu era convins că o asemenea mişcare de trupe nu s'ar putea explica decât

prin o intervenţie în Grecia. Alte hotărîri de amploare mai mare, desigur că au fost luate de dirigentii germani. "Se poate că Hitler a luat hotărîrea să atace pe Ruşi, a spus Antonescu. Şi veţi vedea deci câţi **legionari de stânga** vor cădea rău având în vedere avansurile făcute de ei, Ruşilor. In orice caz trebuie să lămurim chestiunea şi deaceia i-am comunicat alaltăieri lui Fabricius dorinţa mea de a-l întâlni pe Hitler cât mai repede. Astăzi am primit răspunsul. Poimâne vom pleca la Berchstesgaden".—Le III-e Homme de l'Axe, pag.67.

Deci Antonescu luase hotărîrea de a se întâlni cu Hitler şi această hotărîre le-o comunicase şi **fidelilor,** dar nu comunicase nimic lui Horia Sima, adică "mâinei lui drepte", vicepreşedintele Consiliului de Ministri. Şi nici nu putea să-i comunice, deoarece se ducea să-l pârască pe Horia Sima lui Hitler. Reiese că ceiace le comunicase **fidelilor,** avea să-i spuna şi lui Hitler. Chestiunea este mai mult decât clară deoarece George Barbul, la pagina 77 a cărtii lui ne spune: "In dosarul pregătit pentru vizită, exista o piesă pe care Generalul o considera de mare importanţă: traducerea în limba germană a dării de seamă a conversaţiilor între Petru Groza şi **comandanţii legionari (?)** asupra sprijinului sovietic dat noiei orientări pe care elementele de stânga voiau să o imprime Gărzii de fier".—Le IIIe Homme de l'Axe, pag. 77. Şi asta se pregătea tocmai atunci când Generalul era mai amabil cu toţi legionarii şi cu Horia Sima, încât acesta o numeşte a doua perioadă a lunii de miere. Şi "comandantul legionar" care voia să imprime Gărzii de fier noua orientare, era tocmai comandantul legionar, Nicolae Pătraşcu. De aici se trage concluzia că Generalul Antonescu credea cu toată seriozitatea că "comandanţii legionari, de stânga" se încurcaseră adânc în tratativele cu Groza şi că... însuşi Horia Sima făcea parte dintre cei care o ...schimbase spre stânga. Astfel la pagina 78 a cărtii lui Barbul, găsim că într'o bună zi, Petru Groza a cerut şi a obţinut o audienţă la Generalul Antonescu. Aceasta cerere de audienţă îi mirase pe toţi **fidelii,** dar reiese că însuşi Antonescu fusese mirat şi deaceia, nu numai că i-a acordat audienţa, dar i-a prelungit durata. Audienţa lui Groza a durat nici mai mult nici mai puţin, decât o oră. Antonescu a crezut că va afla multe lucruri de la Groza, natural fără voinţa şi ştirea acestuia. La pagina 83, Barbul spune: "El —Generalul—, a retinut aşa de mult timp —pe Groza—, mi-a spus în mod confidenţial Mihai Antonescu, pentru a face pe legionari să creadă că el, Antonescu, încearcă şi el o apropiere de Rusia Sovietica". Dar ce vrea să spuna George Barbul? Vrea să spună că ar trage această concluzie cei doi legionari care făceau de gardă la uşa Generalului? Nu. Petru Groza a fost reţinut o oră întreagă de General pentru a afla aceasta şi Horia Sima, care-şi avea biroul la acelaşi etaj cu Conducătorul. După cum ne-o spune Horia Sima în cărţile lui, el putea să vină oricând la General, fără să se anunţe şi dacă ar fi venit tocmai când în biroul Generalului se găsea Groza la el, atunci legionarul de gardă i-ar fi spus că nu poate intra deoarece, domnul General are o vizită şi dacă, din întâmplare, legionarul de gardă ar fi fost din Ardeal, i-ar fi spus comandantului Sima că cel care era în vizită la Conducător, era "domnul" Petru Groza. Şi dacă s'ar fi întâmplat acest lucru, Horia Sima s'ar fi înapoiat liniştit la biroul lui, fără să-şi bată capul cu problemele care-l frământau pe General. Şi aceasta pentrucă el nu încercase o apropiere de Ruşi prin intermediul **nebunului** Petru Groza şi ar fi râs cu poftă dacă ar fi ştiut că Generalul e preocupat de **"legionarii de stânga",** care se găsesc în Garda de fier şi în special că şeful acestora este **legendarul** Nicolae Pătraşcu.

Şi Generalul ajuns în Germania, este introdus în biroul lui Hitler în care rămâne **numai** o jumătate de oră. Şi după această jumătate de oră, "Uşa camerii de alături se deschise brusc şi Antonescu, urmat de Hitler, intra în salonul în care aşteptam noi. Expresiunea pe care o văzui pe fruntea şefului meu, era mai întunecată ca deobiceiu şi urmele unei contrarietăţi se desena pe faţa sa. Privirea sa neliniştită se puse cu insistenţă asupra mea. Eu mă ridicai şi acelaşi lucru făcură şi ceilalti Români. Hitler ne facu semn să ne reaşezăm.

—Aveţi încă o oră până la plecare, spuse el indicându-i lui Antonescu fotoliul pe care acesta îl ocupase mai înainte. Noi ne reaşezarăm în tăcere. Hitler, a cărui atitudine arăta aceiaşi bunăvoinţă, părea să faca efortul ca să uşureze atmosfera. A fost el acela care a început să vorbeasca:

—Este sigur că secolul al XX-lea, a început el, a însemnat pentru Europa o etapă mai importantă decât cea a Renaşterii sau aceia a sfarşitului Imperiului roman. Massele sunt în plină mişcare. Este ca un fluviu care caută o albie nouă. Incercând să menţină popoarele în limitele tradiţionale se riscă să dubleze puterea exploziei. Pentru a evita revoluţia, e necesar s'o previi. Este necesar să angajezi massele într'o albie preparată mai dinainte. Revoluţionarul modern nu trebuie să păstreze nici un fanatism în el; rolul său este mai degrabă de precursor decat de agitator. Pentru mine, Lenin, Trotzky, Bakunin, Luther, Savonarola, Chauvin şi ceilalţi de aceiaşi specie, fac parte din rasa profeţilor evrei. Lumea modernă trebuie să-i înlocuiască prin încarnarea politică a unui Gobineau, a unui Liebig sau unui Chamberlain.

—Şi ce faceţi cu fanaticii căci va fi greu să constituiţi o mişcare nouă, fără ei, întrebă Antonescu.

—**Trebuie să te debarasezi de ei,** răspunse fără ezitare Hitler şi îi aruncă surâzând o privire complice Generalului, care nu putea să evite de aşi arăta dinţii săi galbeni, surâzând la rândul lui.

—Da, trebuie să te debarasezi, repetă Cancelarul. Există în fiecare mişcare militanţi fanatici care-şi închipuie că distrugând totul, îşi fac datoria lor revoluţionară. Acest gen de progresişti este încă mai periculos decât reacţionarii. Nu Brutus trebuie ucis când se vrea să se restabilească Imperiul, ci Trotsky, termină Hitler parafrazând cuvintele celebre ale lui Machiavel.

—In ce mă priveşte, interveni Antonescu, eu nu sunt decât un soldat. Şi ca soldat eu pot să cred mai degrabă în reorganizare dar niciodată în revolutie. Iertaţi-mi scepticismul meu în materie ideologică, dar eu mă îndoiesc că un sistem politic ar putea să rezolve multiplele probleme puse de nevoile de existenţă ale unui popor. Se aseamănă mai degrabă cu un sac prea mic în care se încearcă să se vâre un corp viu. Când se trage de cap, este partea inferioară care rămâne afară şi când se trage de picioare, pieptul şi capul rămân descoperite. Astfel, pentru mine, singurul lucru absolut necesar pentru viaţa unui popor, este instrumentul care-i garantează ordinea, securitatea şi liniştea.

—Aceasta este definiţia Statului poliţist, întrerupe Hitler.

—Dacă vreţi, răspunse Antonescu, dar poliţia şi armata trebuie să fie deajuns de puternice pentru a impune prin orice mijloc ordinea care este un minim indispensabil pentru viaţa unui popor. Problemele se pun după ce acest minim indispensabil este asigurat, pot să se rezolve prin eforturile unei echipe de technici destoinici. Eu am găsit întotdeauna absurdă practica politiciană care impune la un judeţ pe şeful unui grup parlamentar sau demagog în loc să aleagă persoane competente. Pentru aşi îngriji dinţii săi, nimeni nu se gândeşte să se adreseze unui nespecialist, dar pentru a îngriji afacerile Statului, aportul electoral pare suficient.

—Remarca dumneavoastră este foarte justă, aprobă Hitler. Regimul democratic devine profitor din faptul că electorul este acela, deci massa ignorantă care trebuie să judece totul. Dominaţia masselor să duca la o decadenţă inevitabilă. Prietenul dumneavoastră Goga mi-a descris foarte bine, acum câţiva ani, situaţia de la dumneavoastră. Eu îl întrebasem asupra consecinţei politice a reformei agrare la dumneavoastra; el îmi răspunse: "In locul marelui proprietar, noi avem acum pe marele proprietar al voturilor". Dealtfel eu sunt de acord cu dumneavoastră asupra priorităţii asupra oricărei altei chestiuni a ceiace numiţi minimul indispensabil. Există indivizi care cred în revoluţia perpetuă. Aceşti oameni trebuiesc împiedecaţi să facă rău.

—Eu sunt foarte mulţumit auzindu-vă spunând aceasta, răspunse Antonescu, cu un surâs de satisfacţie. Inainte de a

pleca din Bucureşti, am expus unui colaborator apropiat, motivele care m'au împins să vă cer această întrevedere; el îşi arăta scepticismul, în ceiace priveşte reuşita, prin fraza următoare: "Dumneavoastră voiţi să obţineti dreptate din partea Papei într'o ceartă cu clerul catolic.

—Soarta ereticilor este mai rea decât aceia a schismaticilor, răspunse Hitler râzând dar el făcu imediat această rezervă: "un Stat fără o mişcare ideologică, este un Stat fără suflet.

Afară, soarele care strălucise puternic, acuma nu mai reflecta decât pe înălţimi. Peisagiul avea să fie invadat de întuneric şi noi aveam încă două ore de zbor înaintea noastră. Hitler a trebuit să-şi amintească că sfârşitul "vizitei de Stat", era aproape. El nu putea să sfârşească fără să aducă şi puţină solemnitate.

—Statul este monopolul mitralierei, spune el apăsând pe fiecare din aceste cuvinte"... "Omul care se lasă deposedat din postul de comandă, şi privirea se fixă pe general cu insistenţă, arată că el nu a ştiut să întrebuinţeze mitraliera. Un dictator din secolul al XX-lea nu poate fi răsturnat. Dacă cade, înseamnă că el s'a sinucis".

Aceste fraze definitive pronunţate, ne-am ridicat automatic. Hitler nu mai avea nimic de spus".—Le III-e Homme de l'Axe, pag. 72, 73, 74, 75 şi 76.

* * *

Intorşi la Bucureşti, Generalul nu scotea nici un cuvânt asupra celor ce discutase în timpul sfertului de oră cât rămăsese singur cu Hitler. Cel care era curios să afle totul, era ca deobiceiu, George Barbul, care redacta procesele verbale ale reuniunilor. Şi de data aceasta, Barbul redactase procesul verbal a părţii la care asistaseră toţi şi adresându-se Generalului pentruca să-i dicteze, tot ca deobiceiu, partea, să-i zicem secretă a întâlnirii, Generalul indispus îi răspunse morocănos: "Am să ţi-o dictez mai târziu", dar se vede că acest "mai târziu", nu s'a întamplat niciodată. Conversaţia care avusese loc în faţa martorilor, dădea impresia că Generalul obţinuse satisfacţie deplină în ceiace privea conflictul lui cu Garda de fier. Dar cu toate motivele de satisfacţie, Barbul sesizase urmele unei contrarietăţi vizibile. Şi Barbul, pentru a rezolva problema, se adresase lui Mihai Antonescu, căruia Generalul nu-i ascundea niciodată nimic dar, de data aceasta, Mihai Antonescu îi dase un răspuns negativ: Generalul nu-i spusese nimic. "Cuvintele Cancelarului, mai ales acelea ce le pronunţase spre sfârşitul întrevederii, nu păreau să lase să plutească nici un echivoc în ceiace privea alegerea pe care o facuse între General şi cei verzi".

E curios să se vadă cum domnului Barbul nu-i părea grav să constate cum Generalul Antonescu se prezenta în faţa atotputernicului Hitler, exact cum pe vremuri nu prea îndepartate, "hospodarii" din Principate, se prezentau Sultanului cu pâri prin care căutau să se "debaraseze" de rivalii de moment. Şi mai curios e faptul cum ceilalţi Români, şi în special apărătorii Generalului Antonescu, nu găsesc cum, în întâlnirile cu Hitler, în special a doua şi a treia vizită, Generalul s'a prezentat cum pe vremuri înaintaşii lui prezentau pârile puternicului Sultan.

Şi George Barbul, în faţa uşilor închise pe care le întâlnea, nu dezarmează. El ştia ceva precis, că înainte de plecare, îi pregătise Generalului o hârtie căreia acesta îi acorda o mare importanţă şi anume traducerea în limba germană pe care o făcuse el însuşi, mai bine zis pâra conversaţiei care avusese loc între **nebunul** Groza şi Comandantul legionar Pătraşcu şi această hârtie, acuma se găseşte în dosarul pregatit de el cu atâta grijă înainte de plecarea în Germania. Dar din asta reiese că Generalul renunţase la această hârtie şi nu o mai prezentase noului Sultan, Hitler. Şi Barbul a recurs la un truc. Printre hârtiile pe care le prezenta a doua zi Generalului, a strecurat şi această hârtie, atât de compromiţătoare, din care reieşea clar că **legionarii de stânga,** aveau legături, prin intermediul lui Groza, cu marele Stalin. "Antonescu nu putea să nu aibă nici o reacţie la vederea acestei hârtii, scrie George Barbul. El (Generalul) frunzărea dosarul citind ultimile depeşe, când privirea lui căzu pe această hârtie.

—Ce dezordine, spuse el. Ce caută această notă aici?

—Trebuie s'o clasez în arhivă sau socotiţi s'o mai utilizaţi încă?

—Arde-o!

Antonescu păstra cu gelozie secretul său".—Le III-e Homme de l'Axe, pag. 78-79.

Dar toate acestea îşi au sfârşitul lor. Peste alte câteva zile, Mihai Antonescu afla din gura Generalului tot ceiace se petrecuse la Berchtesgaden, în jumătea aceia de oră când erea singur cu Hitler. Si Generalului i-au trebuit mai mult de două ore ca săi povetească ajutorului ce s'a petrescut în jumătate de oră. Fără îndoială, Generalul a avut nevoie de aceste două ore, ca să-l convingă pe Mihai Antonescu, de marele său succes în faţa lui Hitler. Şi imediat ce a ieşit de la General, Mihai Antonescu îl cheamă pe adjutantul lui, George Barbul, ca să-i împărtăşească ce aflase. Mai întâi Hitler **a pretins** că primise de la Horia Sima o scrisoare în care se plângea de imposibilitatea în care se găseşte de a realiza un program de dreapta, din cauza rezistenţei Generalului. In afară de spiritul său reacţionar, Antonescu **ar fi practicat** deasemeni o duplicitate politică, nemenţinând orientarea pro-germană a României decât din oportunism. In realitate vechea sa anglofilie rămânea mereu intactă şi el pândea primul moment favorabil pentru a deschide porţile României, Albionului. Ca piesă de convingere, Horia Sima anexase secrisorii sale, discursul pe care Antonescu îl pronunţase la Londra când părăsea postul său de ataşat militar.

—Marea Britanie mereu trebuie să învingă, **ar fi declarat** printre altele Generalul, pentrucă civilizaţia trebuie să învingă barbaria. Contra noilor barbari care se organizează pe malurile Spre-ei şi a Moscovei, popoarele europene ataşate civilizaţiei vechei lumi, nu pot decât să dorească Marei Britanii o nouă victorie".

Hitler **ar fi întrebuinţat** la adresa lui Horia Sima, cuvintele cele mai severe. Cuvântul trădător ar fi fost de mai multe ori pronunţat şi asigură pe General că el considera procedeul lui Horia Sima în acelaş timp **ignobil** şi **ilict,** caci numai un om lipsit de inteligenţă poate să-şi închipuie că el, Hitler, ar da importantă unui discurs de circumstanţă. De altminteri guvernul Reich-ului **n'ar avea nevoie de un concurs străin pentru a culege informaţii asupra personalităţilor cu care colaborează**. Pe urmă, fără nici o tranziţie, Hitler anunţă pe Antonescu că singurul lucru care-l interesează în România, este Armata. Ea va avea într'un viitor apropiat un rol important de jucat.

—In curând, spuse Hitler, noi vom vorbi ca soldat la soldat, în faţa unei hărţi cu ace cu gămălie colorate. Dar pentru moment, planurile noastre trebuiesc acoperite de secretul cel mai impenetrabil. Manfred von Killinger trebuie să vină la Bucureşti pentruca să-l înlocuiască pe Fabricius, care nu va putea să fie ţinut la curent cu aceste proiecte.

Deci nici din uitare nu poate fi vorba. Nota cu privire la încercarea de apropiere între Garda de fier şi comunişti nu fusese întrebuinţată de Antonescu, căci Antonescu, după ce ascultase reflexiunile lui Hitler asupra lui Horia Sima, ar fi însemnat să întrebuinţeze un procedeu similar".—Le III-e Homme de l'Axe, pag. 81-82-83. Şi din ce i-a spus Mihai Antonescu lui Geordе Barbul, reieşea că în jumătatea de oră petrecută de General cu Hitler, cei doi oameni de Stat au desbătut numai chestiunile româneşti şi în special, chestiunile legate de Garda de fier şi Horia Sima. Deci înseamnă că George Barbul se înşelase crezând că chestiunile desbătute de cei doi oameni, depăşeau cu mult, cearta internă românească. Dealtfel nici nu avuseseră timp ca să discute şi alte chestiuni, jumătatea de oră e prea scurtă, mai ales când discuţiile se duceau cu ajutorul unui interpret. Pentru această întâlnire, Generalul se pregătise mult timp, strângând acte contra lui Horia Sima şi întâlnirea fusese pregătită cu ajuto-

rul ministrului german la Bucureşti, Fabricius. Dar cum au decurs discuţiile şi cine le-a început? Normal ar fi fost ca Generalul să înceapă, deoarece el ceruse întrevederea, dar se pare că lucrurile su luat o cu totul altă întorsătură. "Mai intâi Hitler **a pretins** că primise de la Horia Sima o scrisoare", începe să-i povestească Mihai Antonescu lui George Barbul şi se pare că acesta este adevărul, adică Hitler a fost acela care a început discutia şi nu numai atât, dar Hitler este acela care a şi continuat desbaterea, Generalului rămându-i numai rolul timid de a aproba din când în când, Hitler fiind ca un fluviu, greu de oprit, odată ce începe să vorbească. Dacă Antonescu so pregătise pentru o discuţie lungă, iată că şi Hitler făcuse acelaş lucru şi el se pregătise ca să-l mutileze pe Horia Sima. Hitler înţelesese care este situaţia în România, datorită rapoartelor făcute de ministrul său, Fabricius. Şi el avea nevoie de diviziile româneşti în planurile lui de razboiu contra Rusiei şi îşi dăduse seama că Horia Sima şi Garda de fier, sunt o entitate greu de mânuit ori el avea nevoie de o entitate maleabilă. Şi Garda de fier era complet lipsită de maleabilitate. De asta îşi dăduse seama de pe timpul lui Corneliu Codreanu. Acest Codreanu nu-i făcuse nici o vizită la Berlin şi nu-i ceruse niciodată nimic,ba din contra, fără să-i ceară nimic, îi oferise totul, declarase că dacă Garda de fier va veni la putere, în douăzeci şi patru de ore va fi alături de Hitler, în lupta contra comuniştilor. La Berlin fusese Octavian Goga, George Bratianu şi alţii mai puţin însemnati, dar nu Corneliu Codreanu. Corneliu Codreanu fusese acuzat că a primit bani mulţi şi grei dela Berlin şi fusese condamnat la zece ani de închisoare, tocmai pentru motivul că a primit bani dela Berlin, dar Hitler ştia precis, că acestea erau minciuni. Avusese loc un proces lung şi Hitler era la curent că şeful Gărzii de fier fusese condamnat fără nici o probă, că acest Corneliu Codreanu a suferit cea mai abominabilă condamnare în care nu fusese adusă nici o proba şi punctul principal de acuzare fusese tocmai că Corneliu Codreanu este în solda lui Hitler. Ori el Hitler, ştia precis că el nu a dat nici un ban şi aceasta tocmai ca Corneliu Codreanu nu ceruse niciodată nimic. Şi acuma a apărut acest Horia Sima care, exact ca Corneliu Codreanu, nu i-a cerut nimic şi nu i-a scris nici o scrisoare ca să-l pârască pe Antonescu. Inseamnă deci că şi acest Horia Sima este un om nemaleabil, este un om cu care nu se poate trata. Antonescu este cu totul altăceva. L-a cunoscut şi l-a cântărit din prima zi când la Berlin a ţinut un discurs sforăitor şi atâta tot. A doua zi a discutat cu el o oră şi jumătate sau mai bine zis, el Hitler, a vorbit a oră şi jumătate şi Antonescu, tot cum era normal, a ascultat supus fluviul lui oratoric. Atunci şi-a dat seama că acest Antonescu este un om al faţadei, un om de la care se poate obţine totul, dându-i în schimb lucruri de nimic, lucruri care să-i mulţumească mândria lui fără margini.

Tot din rapoartele lui Fabriciu a ştiut că Antonescu vrea să se debaraseze de Horia Sima şi aceasta vroia şi Hitler. Deaceia de la început, când a rămas singur cu Antonescu, a început să vorbească cu obişnuitul lui fluviu oratoric şi a început cu acea faimoasă scrisoare pe care ar fi primit-o de la Horia Sima. Natural lui Antonescu i-a făcut plăcere tot cespunea Hitler dar, cu tot fluviul oratoric, şi-a dat seama că acuzaţiile pe care acesta i le aducea lui Horia Sima, erau cu dublu tăiuş. Şi din asta reieşea că Hitler ştia o mulţime de lucruri despre el, despre Generalul Antonescu. Insemna că-i cunoştea toată anglofilia fără margini, că-i cunoştea tot trecutul şi ceiace el atribuia unei scrisori pe care ar fi primit-o de la Horia Sima, ar putea fi o cursă pe care i-o intinde Hitler, că el, Antonescu, a rămas vechiul anglofil care pandeşte primul moment favorabil pentru a deschide porţile României, teribilului Albion. Şi Hitler, acest teribil Hitler de care tremura toată Europa, cu el se poarta foarte bine, se poartă cu nişte mânuşi fine dar, în acelaşi timp, bănuia că Hitler nu este deloc sincer. Fraza aceasta i se părea o cursă care-l nelinistea: **"Dealtminteri guvernul Reichului n'are nevoie de un concurs străin pentru a culege informaţii asupra personalităţilor cu care el colaboreaza!"**. Deci Hitler, nu avea nevoie să primească o scrisoare de la Horia Sima pentruca să fie la curent cu anglofilia Generalului Antonescu. Insemna ca şi cum i-ar fi spus: Dar să fii atent Generale că noi ştim tot, că noi ştim că aştepţi un moment favorabil pentru a deschide portile României, teribilului Albion.

Şi asta ştiau toţi Germanii care trebuiau să lucreze cu Antonescu, în special cei din ramura diplomatică. De exemplu acest Killinger, când a fost ales să fie trimisul lui Hitler la Bucureşti, fără, îndoială ca a fost la o largă consfătuire şi Hitler i-a spus: să bagi de seamă că acest Antonescu este anglofil din cap până în picioare. In ziua în care Romania a declarat războiul, Mihai Antonescu însoţit de George Barbul, a fost însărcinat de General ca să se ducă la legaţia germana unde trebuia să apară în balcon cu acest Killinger. Şi iată ce ne povesteşte Barbul: "Străzile Bucureştiului erau încă deşerte şi tăcute. Şi radioul pe neaşteptate, despică tăcerea pe o fereastră deschisă. Mai întâai se auzi ca deobiceiu un "Tatăl nostru", recitat de o voce de copil. Pe urmă speakerul începu să citeasca proclamaţia regelui. Pe neaşteptate oamenii apărură la toate ferestrele, cu părul în dezordine, ca şi cum s'ar fi liberat de o emoţie care fi înnebunea, ţipau: "Războiul! Războiul contra Ruşilor!". In câteva clipe, strada fu umplută de o mulţime care alerga ca gonită de un incendiu în aceiaşi direcţie, spre palatul regal; posturile de radio ţipau cu toată puterea; în tot oraşul răsuna muzica militară. Pe urmă, deodată urmă o mare tăcere: Rugăciunea; **oamenii toţi căzură în genunchi.** Abia ridicaţi, ei începură să strige: **Să trăiasca războiul nostru sfânt!** Victorie cruciadelor! Barbarii asiatici să fie scoşi din Europa! Un bătrân se urcă pe zăbrelele palatului regal. "Inainte, striga el, pentruca Bolşevicii să nu poată sărbatori un an de la ocuparea Basarabiei". Eu nu îndrăzneam să privesc în faţă pe Mihai Antonescu care tremura de emoţie. Faţa îi era plină de lacrimi.

"Spre ora unsprezece ne-am dus la legaţia germană pentrucă vicepreşedintele Consiliului de Miniştri să poată, din balcon, alături de reprezentantul Germaniei, să salute mulţimea. Era pentru prima oară când această mulţime îşi manifesta sentimentele şi pentru Germania fără constrângere şi gânduri ascunse. In momentul plecări, Von Killinger, mă opreşte: "Eu nu pot să mă las înşelat, spune el, cu toată această deslănţuire de entuziasm, eu nu pot să mă înşel asupra acestei dorinţe secrete a Românilor". Eu îl privesc buimăcit. "Da, reluă el, **ei doresc ca noi să batem pe Ruşi şi după aceia să fim bătuţi de Englezi".** Mihai Antonescu protestă cu indignare: o asemenea calomnie şi mai ales în această zi! Pe urmă când maşina noastră a plecat, răsturnat pe perne, Mihai Antonescu a adaugat surâzând: "Cel puţin acesta nu se înşeală!".—Le III-e Homme de l'Axe, pag. 114-115.

Citind aceste rânduri scrise de George Barbul, cei care au trăit aceste momente de adevărată nebunie patriotică, tremură aducându-şi aminte de momentul acela, când lumea a înghenunchiat pe străzi, da, **literlmente, lumea a îngenunchiat,** şi nu numai în Bucureşti, ci în toată Ţara. Căci bătrânul acela care s'a urcat pe zăbrelele palatului regal şi toţi ceilalţi din jurul lui, din toată Ţara, erau convinşi că războiul acesta contra hoardelor asiatice era **un război sfânt,** dar din nefericire Mihai Antonescu şi chiar Generalul Antonescu, nu au crezut **în sfinţenia războiului nostru!**

(urmează în numărul viitor)

Dragoş Protopopescu şi cultura engleză

de Mihaela NICA

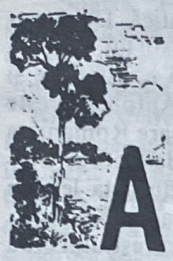

ADEVĂRATA personalitate a lui Dragoş Protopopescu e constituită din traducerile şi eseurile consacrate culturii şi literaturii engleze, care ni-l relevă ca pe un autentic anglicist.

Impunându-se în 1923 cu o lucrare asupra lui William Congreve, Dragoş Protopopescu a aprofundat cunoaşterea culturii şi literaturii engleze prin studii privind diferiţi scriitori (Shakespeare în special), curente literare (romantismul), genuri literare (romanul).

Aceste studii, sintetizate sau deszvoltate, se regăsesc sub forma unei cărţi **"Fenomenul englez"** - Studii şi interpretări (Bucureşti, 1936) ce-şi propune şi reuşeşte, să ne transmită o viziune nouă şi unitară asupra vieţii spirituale a poporului englez.

Lucrarea este structurată în douăsprezece studii de proporţii restrânse, tratând aspectul cultural, politic şi literar, fiecare exemplificat cu biografii ale celor mai reprezentativi exponenţi ai creaţiei engleze. Compuse fără intenţia de a epuiza problema, eseurile sunt abordate cu spirit critic şi de discernământ, erudiţie, stil ales.

In capitolul referitor la cultură, Dragoş Protopopescu abordează subiectul de o manieră sentenţioasă, pretinzând că în Anglia cultura nu există, că "opinia e aproape generală că Englezul e un filistin brutal, excentric şi trufaş, refractar ideilor, nesusceptibil nici de sentimente". **(Fenomenul englez),** ed. 1936, p. 6).

In sprijinul aserţiunii face apel la o serie de critici primul fiind Ticqueville **(De la démocratie en Amérique,** en. 1833, p. 13-14) care, sesizând păcatul ce "pesemne, provine din lipsa aproape totală de idei generale" a Englezului, "îl face din acest punct de vedere inferior până şi americanului".

Sombart **(Händler und Helden,** 1915, p. 49-50) refuzând "poporului de negustori" orice valori spirituale şi reducându-i aspiraţiile doar la "confort şi sport", se numără şi el în lista detractorilor străini.

In Albion, Matthew Arnold, încă de pe la 1869, cu eseurile adunate în cartea **Culture and Anarchy,** împărţea societatea engleză în trei clase: **Barbarii** (Aristocraţia), **Filistinii** (Burghezia) şi **Plebea,** deplângând starea de fapt, adică **"filistinismul britanic".**

Acest filistinism —susţine Protopopescu— a fost criticat cu înverşunare de atunci şi până azi de cei mai mari scriitori englezi, începând cu idealiştii Carlyle şi Ruskin, continuând cu romancierii victorieni ce au atacat mai ales inegalităţile sociale, şi sfârşind cu modernii. Bernard Shaw vorbeşte de "dobitocia britanică" (british stupidity), iar Clive Bell în **Civilisation,** 1928, îl socoteşte pe Englez îngust la minte şi nu ezită să scrie că:

> "Civilizaţia engleză, sau ceea ce trece drept această civilizaţie, e aşa de falsă şi ipocrită, aşa de grosolan filistină, şi în fond atât de brutală, că fiecare Englez de mâna întâi devine fatal, în ţara sa, un proscris".

Protopopescu distanţează la maximum cultura europeană de **"incultura"** britanică —atestată de autorii străini şi autohtoni citaţi— pentru a contrapune vidului de idei insular, setea de idei "care mlădie şi înviorează" şi care ar fi apanajul exclusiv al europeanului continental.

Urmărindu-l în continuare, ne dăm însă seama că procedeul la care recurge este doar un artificiu subtil, căci chiar dacă autorul începe prin a minimaliza cultura engleză, dorinţa lui de fapt este de a demonstra că această cultură, care se dispensează de criteriul european şi care adaugă valori de om superior (sau cel puţin nou) la lacunele culturii europene, este superioară. Argumentele pe care le aduce în sprijinul acestei teze sunt în număr de trei, şi anume:

"Englezii sunt un neam de profundă originalitate" afirmă criticul, recunoscând că "nici un detractor nu le-a negat-o".

Al doilea argument pe care îl invocă, se referă la cultura europeană care "sub forma ei chintesenţială, franceză sau germană, nu e ultimul cuvânt în materie" căci "sub alte ceruri, mijesc valori noui omeneşti".

Dar acest popor de insulari a dat lumii, în opinia criticului —al treilea argument— pleiada cea mai strălucită de celebrităţii, un adevărat şi mare spectacol al omului, dela eroii de Renştere elisabetană şi Shakespeare, la Victorieni, la politicieni, filozofi şi oameni de ştiinţă.

Ca să nu mai vorbim de ideile care au mobilizat masele, materializându-se în revoluţii, în legi, începând cu **Magna Charta** din 1215, trecând prin **Declaraţii de Drepturi,** până la secolul idealurilor engleze (sec. XIX) —sau al **"speranţei",** cum susţine Marvin— şi la romantismul englez, cu cei doi poli de infinită creaţie: **revolta** şi **mirarea,** superiori **accepţiei** şi **represiunii** "în jurul cărora vibrează clasicismul vechi static şi cel francez, imitaţionist şi caduc".

Toate acestea lăsând la o parte ştiinţele aplicate şi industriale: chimia şi fizica, medicina şi biologia, ştiinţele mecanice, etc., cu pleiada de specialişti şi inventatori englezi.

In faţa evidenţei probate, Protopopescu este de părere că "un atare neam îşi are cultura lui". Asupra termenului de **"cultură"** —stăruie autorul— considerând că neînţelegerea lui trebuie să fie responsabilă de nerecunoaşterea acestui fenomen la britanici, de către Englezi înşişi, cât şi de ne-Englezi în măsură hotărîtoare. Asupra sensului şi rostului acordat culturii planează confuzia.

O incursiune prin istoria spirituala şi afectivă, începând cu grecul lui Homer până la noi, îi prilejueşte autorului speculaţii şi departajeri în marginile adevărului istoric şi concret, comparaţii şi ierarhizări, concluzii după analize succinte privind Franţa şi pe francezi, pe germani, ruşi şi englezi cu civilizaţia şi cultura lor, totul convergând spre interpretarea **"fenomenului englez în cultură",** fenomen pe care autorul nostru ambiţionează să-l deslege.

Primii paşi pornesc din antichitatea greacă dominată de exclusivismul **ideii** şi **frumosului,** care evoluază şi se rafinează trecând prin cultura ioniană în secolul lui Pericle, contaminând în succesiunea veacurilor cultura europeană, în deosebi —afirmă Dragoş Protopopescu— pe cea franceză dela epoca Frondei la Revoluţia din 1789, şi de atunci, cam până azi.

Acest dublu exclusivism a transmis Europeanului moştenitor al antichităţii **lipsa de simţ practic al vieţii,** cunoscută sub numele eufemistic de **"idealism"** şi provenită din trăirea gratuită în idee; şi **lipsa de idee morală,** care şi-a găsit curând formula în **"arta pentru artă".**

Gânditorul român descoperă similitudini de viaţă spirituală şi afectivă între atenian şi francez, "cel mai fidel păstrător printre moderni al idealului grec". Peste ambii, autorul aruncă invective ca "amoralism şi nepăsare de ziua de mâine... o dublă boemă a eului... o sărăcie fizică şi morală", pe care istoria naţiunilor respective nu o confirmă.

Concluzia la care ajunge autorul este că "francezii sunt într'adevăr coborîtori direcţi ai antichităţii greco-romane şi Renaşterii, de unde anchilozarea în idee şi inadaptabilitatea la viaţă, pe care le-o atribue. "Improductibili şi sterili, rafinaţi până la efeminare, pretenţioşi până la sectarism, trăind după un sistem de impracticităţi rămas în afara energetismului modern", crede D. Protopopescu că, francezii se contrapun, în mod firesc, spiritului englez şi concepţiei lor de viaţă.

In dezbatere, interpretul fenomenului englez antrenează şi idealul de cultură german pe care îl învesteşte cu atributul **cunoaşterii,** un ascendent faţă de **"civilizaţia statică"**

franceză şi care duce implicit la teorie, la erudiţie. Exemplul este luat chiar din romantici, exceptându-l pe Novalis.

Intre idealul static, de rafinare, al civilizaţie franceze şi cel dinamic, de expansiune, al culturii germane, analistul român încearcă să situeze idealul englez, debutând prin interogaţie şi continuând cu afirmaţii de felul: "Englezul nu iubeşte, numai suspectează inteligenţa" şi "bunul gust". Consideră că "genialitatea nu-l incomodează chiar; dar nu e pentru dânsul nici scuză nici pretext. Dimpotrivă...".

Atribuindu-i englezului un foarte lucid spirit de conservare, acesta —dela Byron şi Oscar Wilde— ar fi "extirpat din sânul societăţii pe toţi atentatorii geniali la ordinea şi sănătatea publică", în numele acelui filistinism de structură, acuzat de autori. Urmează exemple din literatură, legislaţie, obiceiul pământului (tradiţie), privind interdicţii, sancţiuni, opinii extinse la ştiinţă şi ideologie, unde libertatea nu e mare şi unde cenzura este numele dat moralei publice.

O nouă formulare de coloratură impresionistă a autorului: "Cultura —pentru Englez— nu e un ideal, e un incident; e mijloc şi nu scop", de unde **nimic** care să rimeze cu suveranitatea artei sau ideii".

Dimpotrivă, supunerea acestora la toate legile britanice, mai ales la acea lege a legilor **—convenţiunea—** n'ar face decât să agraveze situaţia. Pentrucă, în sânul acesteia ar "juca cum vor valorile" (printre care şi libertatea), ele înşile —după expresia lui Spencer şi John Morley— fiind bazată pe "legea compromisului", adaptare supremă dintre social şi individual, bazată la rândul ei pe ipocrizia britanică.

Scoaterea în scenă a "filistinismului cultural" al englezului prilejueşte criticului apropierea de sensul adevărat al culturii engleze, pe care ni-l propune.

In concepţia engleză, centrul de viaţă se deplasează de la **idee** şi **frumos,** la **omul în sine.** Explicaţia este găsită în suita de evenimente de-alungul veacurilor de cuceriri şi realizări, care au sădit în englez **ideea selecţiunii naturale** şi conştiinţa valorii şi superiorităţii lui necontestate, care-i imprimă atitudinea.

Calităţile descoperite la insular ar ţine de triumful asupra naturii, dominarea adversităţilor naturale care au solicitat şi amplificat resursele de forţă nativă, întrepiditate şi curaj - trăsături definitorii şi proprii englezului, împreună cu "imensele resurse de ideal".

Autorul accentuează importanţa misionarismului pacificator, civilizator şi umanizator, pe care şi-l arogă şi practică Englezul, atât de ridiculizat de Shaw. Asupra fenomenului englez în cultură, el merge chiar mult mai departe, identificând în cetăţeanul britanic pe "homo britannicus", opus lui "homo faber" al preistoriei; lui "homo meditans" al Orientului şi lui "homo cogitans" al Occidentului.

Atributele acestui om britanic sunt duble: **Forţa** şi **Ideea,** de unde derivă substanţa de gândire, de concepţie, deopotrivă idealistă şi materialistă.

"Impăcarea genială a acestor extreme e marea noutate a omului britanic".

In aceşti termeni, Dragoş Protopopescu cuprinde întregul fenomen englez de cultură, fenomen ce operează cu valorile morale şi de caracter ce derivă din structură şi conştiinţa de sine. Or, la baza acesteia se situează selecţia naturală şi morală, acea putere de voinţă care începe în abnegaţie şi sfârşeşte în caracter.

Caracterul este punctul forte al omului britanic, ne convinge gânditorul român. Originalitatea lui n'ar fi decât "conştiinţa acestei stări morale; excentricitatea lui (pe care i-o atribue autorul) e jocul, e arta acestei originalităţi; un fel de transcendentalizare a ei, în imponderabilul şi efemerul expresiei".

Faţa dublă a personalităţii ce derivă din acestea, a englezului, ni se arată ca naturaleţe şi artificialitate în acelaş timp. Deci, "omul natură" şi "omul manufacură", "omul de cele mai puternice instincte, ca şi de cele mai înalte idealuri". Dicotomie care este eronat interpretată de continental (care îl vede unilateral) şi care se exprimă, pe plan efectiv şi spiritual, individual şi social, în comportament şi motivaţie, în personalitate, în moralitate.

Englezul nu e om superior, ci doar om întreg, în care jocul valorilor şi contravalorilor e lăsat liber. Astfel conduce la împerecheri multiple şi neaşteptate, rezultând în "omulsurprindere".

Cultura pentru om, este idealul englez —afirmă cercetătorul român— în timp ce erudiţia "e socotită de Englez o infirmitate"; în cazul cel mai bun "o savantă ignoranţă" (the learned ignorance), după ironica aluzie a lui Logke— la care însă nimeni nu mai poate subscrie azi.

In locul unui ideal oarecare, de spirit cazon (aluzie la Germani), deci de specializare, sau "panaché" (gândind la francezi), confecţionări de lozinci, şcoli, genii, autorul vorbeşte de un ideal pur organic, pe care-l numeşte **"ideal de umanitate"** şi pe care-l descoperă numai la Englezi.

De aici distinge el două note ale acestei culturi:

universalitatea ei - ceeace Sibellius numea caracter de Massen-Kultur, şi

standardizarea - imitaţionismul ei, sub un nume reînnoit: Filistinismul.

Cultura engleză consistă în interpretarea idealismului fizic, etic, intelectual, aristocratic, civic şi social într'un tot organic.

Idealul de totalitate al culturii engleze îşi are propovăduitori vechi pe care Dragoş Protopopescu îi trece în revistă. Acest ideal îşi are deasemenea şi stilul său de viaţă individuală şi colectivă, peste care spiritul religios planează, fiind perceput în familie, şcoală, biserică şi parlament, laolaltă cu cel cultural, de structură şi de cultura omului formată în contextul existenţial pe precepte şi tradiţii proprii numai Albionului.

Cercetătorul român încheie studiul "Fenomenul englez în cultură" cu convingerea că Anglia —această "minunată creşcătorie de oameni"— a dat lumii cele mai originale şi puternice din individualităţile ei, precum şi cele mai multe din ideile şi curentele ei generoase.

Adesea, simpatia pentru poporul englez l-a dus la analize subiective. Totuşi, probitatea sa critică i-a îngăduit o anumită obiectivitate, privind calităţile rasei engleze, fapt care aduce o certitudine suplimentară în stabilirea unei juste aprecieri a fanomenului analizat.

Mihaela NICA

ARON COTRUS, Omul şi Opera
25 de ani de la moartea poetului

de Eugen POPESCU

CU 17 luni în urmă, Noembrie 1986, s'au împlinit 25 de ani de la moartea poetului Aron Cotruş. In aceeaşi lună, în memoria lui, s'a oficiat un parastas la Biserica ortodoxă-română din Los Angeles-California. Tristă şi nemeritată uitare.

Personalitatea complexă a lui Aron Cotruş nu este uşor a fi analizată, întrucât el s'a manifestat ca ziarist, ca diplomat şi ca poet. In comunicarea mea mă voi ocupa numai de creaţia sa poetică, lăsând altora să analizeze activităţile sale de ziarist şi diplomat.

Aron Cotruş s'a născut la 2 Ianuarie 1891 în comuna Hagaş din judeţul Sibiu. Tatăl său a fost preot. De mic copil, Aron a fost un răzvrătit împotriva fărădelegilor săvârşite de ocupaţia austro-ungară împotriva poporului român din Ardeal. Aceasta l-a făcut să publice poezia "Tisa" în gazeta "Ramuri" din Craiova, în anul 1908, pe când era încă elev în clasa VI-a a liceului din Blaj, la vârsta de 17 ani. Autorităţile de ocupaţie l-au eliminat din liceul din Blaj, fiind nevoit a se transfera la liceul "Saguna" din Braşov. După obţinerea bacalaureatului s'a înscris la Facultatea de Litere şi Filozofie din Viena.

Revenind în Ardeal în 1913, se angajează la redacţia ziarului "Românul" din Arad şi de aci se tranferă în 1915 la ziarul "Gazeta Transilvaniei" din Braşov, ca redactor şef. Aci a suferit o condamnare dată de Tribunal pentru un articol publicat de el în gazetă, după care a fost trimis pe frontul italian, unde el a trecut în rândurile aliaţilor şi s'a pus în slujba marelui vis al dezrobirii Ardealului şi unirii lui cu Patria mamă.

După încetarea războiului, Aron Cotruş este însărcinat cu organizarea unui Serviciu de Presă în Legaţia României de la Roma, post ce-l deţine până la sfârşitul anului 1919, când se întoarce în ţară unde începe să scrie în diferite gazete din Braşov, Alba-Iulia, Cluj, Arad şi Bucureşti. In 1928 a devenit Preşedintele Uniunii Presei din Transilvania şi Banat.

In Ianuarie 1929 este numit de Ministerul de Externe ca ataşat de presă la Legaţia României de la Roma, iar în 1931 este transferat în aceeaşi calitate la Legaţia României din Varşovia. Aci, prin relaţiile de prietenie ce şi le-a creat cu ziarişti, scriitori, directori de Operă şi Teatre, vizite la Universităţi, etc., a creat o atmosferă de simpatie şi interes pentru cultura şi arta românească.

Astfel, el a contribuit la montarea pieselor "Titanic Vals" a lui Teodor Muşetescu, "Meşterul Manole" de Lucian Blaga şi a Operei "Năpasta" de Sabin Drăgoi, iar în 1931 a făcut să apară în limba poloneză o Antologie a poeziei româneşti moderne, cu titlui "Teme româneşti", care a fost apreciată de cronicile literare poloneze ca un mare eveniment cultural.

In 1936 a publicat la Lemberg o culegere de 23 de poezii din operele sale, intitulată "Wibor Wierszy", care au fost considerate a avea un caracter revoluţionar, de către cercurile oficiale româneşti din Polonia. Una din aceste poezii l-a determinat pe George Chiţulescu, secretarul Camerii de Comerţ Române din Varşovia, să-l denunţe pe Cotruş la Procuratura Generală a României ca având o activitate antimonarhică. Siguranţa Generală a României l-a pus sub urmărire pe Cotruş, dar în final scapă de urmări care i-ar fi putut periclita situaţia personală.

Poezia incriminată în volumul de mai sus fusese scrisă în 1928 şi avea titlul "Invalidul". Iată partea denunţată de George Chiţulescu:

Zi de zi îl zăreşti
istovit, cerşind din poartă'n poartă...
un picior ciunt, un ochi stins, o mână moartă
adus-a şi el de la Mărăşeşti...

n'are o fâşie de pământ
din cel făgăduit, pe front, de rege,
pentru el nu-i blândă nici-o lege
şi nici-un jurământ nu mai e sfânt.

In 1937 Aron Cotruş revine în ţară, lucrând în cadrul Ministerului de Externe, iar în 1939 este numit ca Secretar de Presă la Legaţia României din Madrid şi Lisabona.

Când Guvernul comunist de la Bucureşti, instaurat după 23 August 1944, l-a rechemat din post, Cotruş a refuzat să revină în ţara ocupată de armatele sovietice şi să slujească regimului comunist de la Bucureşti, rămânând în Exil, la Madrid.

Ca refugiat politic, a fost ales Preşedinte al Comunităţii Românilor din Spania şi a fost director al gazetei "Carpaţii" până în 1957, când a plecat definitiv în America, unde a decedat la Long Beach din California, la 1 Noembrie 1961.

Opera poetică a lui Aron Cotruş.

Nesfârşitele suferinţi ale poporului român din Ardeal, sub nedreapta asuprire străină, l-au făcut pe poet să dezvălue taina sufletului său în neuitatele versuri:

De mic eu visat-am mereu
să fiu împotriva oricui,
să fiu pân'la capăt al lui,
al Neamului meu.

Si aşa a rămas. Un poet răzvrătit şi iubitor al Neamului său.

Aron Cotruş a scris multe poezii, începând din tinereţe. In anul 1915, în Editura Concordia de la Arad, a apărut primul său volum de poezii, intitulat "Sărbătoarea morţii".

Tema prinicipală în creaţiile lui poetice este poporul român. El evocă fapte din istoria sa şi îl tratează pe român atât ca individ, cât şi ca naţiune făcând parte din rasa latină, sau îl aşează în concertul internaţional al celorlalte popoare, aşa cum vom vedea în analiza câtorva opere ale sale.

In 1920, după ce primul război se încheease, lumea românească se mulţumea doar cu laurii victoriei fără să vadă pericolul ce se profila dinspre răsărit. Aron Cotruş, cu viziuni profetice, scria în 1920 în Gazeta Transilvaniei" din Braşov:

Când mă'ncing porniri făr'de hotare
şi sui pe culmi de cremene călare,
dinspre soare răsare,
departe, în zare
mi-apare
umbra roşă a lui Pătru cel Mare...
şi ca de un groaznic vis făptura mea tresare...

Ceeace vedea Cotruş atunci, în 1920, în viziunea lui de poet mesianic, am simţit noi peste 25 de ani când úmbrele mişcătoare ale urmaşilor lui Pătru cel Mare s'au prăvălit peste ţara noastră, aducând cu ele întunericul crimelor şi suferinţelor fără de sfârşit. Nimeni altul nu s'a exprimat în operile sale atât de hotărât ca Aron Cotruş în apărarea drepturilor poporului român asupra pământului ţării sale. Citez din poezia "Ai noştri sunt aceşti munţi":

Ai noştri sunt aceşti munţi,
pietroşi, mănoşi, cărunţi,
căci ne-am căţărat pe ei spre cer,
noi le-am deschis adâncurile de aur şi de fier
şi-am suferit cu ei pe ploi şi ger...
Noi le-am spintecat uriaşele pântece,
noi le-am preaslăvit frumuseţile'n cântece
şi le-am cunoscut sufletul şi furtunile mai bine
ca orişicine.

In contextul acestei poezii, reacţia poetului este de ordin naţional. Dreptul nostru asupra pământului românesc este un drept istoric şi sfânt. Noi l-am înobilat cu cântece şi cu doine. In versurile de mai sus pare că cetim un document istoric semnat de întregul popor român.

Si mai departe, poetul continuă a scrie despre pământul românesc:

Cine l-a arat?
din începutul vremurilor neîncetat?
cine l-a semănat?
cine i-a fost slugă şi stăpân?
care dintre neamurile vechi şi noi
are îngropaţi în sânul lui atâţi eroi?
a cui doină de veacuri pe aicea plânge?
cine l-a apărat mai dârz de-al năvălirilor puhoi
şi l-a adăpat de-atâtea mii şi milioane de ori,
cu sânge
şi sudori,
ca noi?

Este sublimă şi cutremurătoare întrebarea pusă de poet prin care el justifica permanenţa poporului român pe pământul său.

După ce vorbeşte despre drepturile istorice ale românului asupra pământului său, poetul îi arată ce obligaţii are, scriind în poezia "Cuvinte către ţărani":

Acest petec de pământ, bun sau rău,
e-al tău...
ară-l seamănă-l, cere-l spornic
şi apără-l, de-o trebui cândva,
cu toată vânjoşia ta:
cu puşca, cu coasa, cu sapa,
sângele vrăşmaşilor ce-or vrea
să ţi-l ia,
să curgă pe'ntinsuri ca apa...

In poezia "Către plugari", în care denunţă fenomenele de aspră exploatare, poetul Aron Cotruş adresează unele întrebări plugarilor români din Ardeal:

...Ce-ar zice scârnavii ciocoi
dacă într'o bună ziuă, voi
i-aţi pune'n jug, în loc de boi,
şi i-aţi purta, flămânzi şi goi,
prin vânt, prin arşiţă, prin ploi,
cum v'au purtat şi ei pe voi?

Aron Cotruş a zugrăvit în poeziile sale, stările sociale din Ardealul sub ocupaţie, din care reese starea gravă a minerilor, a plugarilor, a copiilor de moţi, a păturilor sociale sărace şi îngenunchiate de păturile conducătoare. Iată câteva aspecte din poezia "Pătru Opincă":

Io, Pătru Opincă,
Ce'ntratâtea moşii n'am doar o şirincă,
înfrunt strâmbele legi şi năpasta
şi'n răzmeriţa ce'n mine creşte
sudui vârtos mocăneşte
şi scuip pe toată rânduiala asta.

Situaţia minerilor de la Petroşani este descrisă astfel de Aron Cotruş în poezia "In opintiri nebune":

In opintiri nebune
surp stânci de cărbune
pentr-o pită de tăciune,
am uitat să mai râd
de bună seamă plânsul mi-e hâd,
trupul mi-e gol,
blidul mi-e gol,
braţul se face tot mai domol.

Mi se pare sfâşietoare situaţia copilului de moţ, pe care poetul Cotruş îl descrie astfel în poezia "Copil de moţ":

fără sârg,
cu căciula cât un ciubăr de mare,
trece domol prin târg
să-şi vândă cele două ciubare...
cu faţa arsă de soare şi slabă,
ca muntele el n'are nici-o grabă,
în ochii vineţi azurul îl poartă
din uliţă'n uliţă, din poartă.
Se pierde printre oameni, flămând,
cu-al Detunatei cer în gând...
în lupta asta grea pentru pâine,
unde-l va duce ziua de mâine?

Când Aron Cotruş vorbeşte de **Mineri** în poemele sale, este plin de revoltă, dar şi de milă de soarta acestor oameni exploataţi la sânge, cu salarii de mizerie, cu sănătatea şubredă din cauza condiţiilor de lucru în mine. El a dedicat minerilor 18 poezii în care descrie starea lor de mizerie şi a minelor în care lucrau în timpul regimului habsburgic de asuprire naţională. Cetirea lor îţi strânge inima de durere şi pumnii ţi se fac grei de par'că ai vrea să loveşti năpraznic în nedreapta orânduire din acea vreme.

Voi cita câteva versuri din poezia "Par'ca aş fi de-o mie de ani":

Par'c-aşi fi de-o mie de ani...
zdrobit miner, hulit rumân,
mă'ntorc schilod, c'o zdreanţă de plămân,
din iadul iadurilor de la Petroşani.
Carnea pe mine-i ca arsă, ca fiartă...
gândul meu, rănită, oarbă muscă...
cine intr'aci, pe picioare se uscă...
ciocoiul şi groful nu iartă...
de-atâta praf mi-e uitătura de cărbune,
o, dacă ar fi să am un petec de pământ şi-un plug,
cu copiii mei m'aşi rândui la jug
şi, slobod, aş ara din zori pân'soarele apune...
dar n'am decât aceste braţe grele,
crăpate, ca de cuţite, de trudă...
mai putea-voi izgoni eu oare foamea crudă,
din bordeiul ăsta orb, cu ele?

Pentru Aron Cotruş, căpetenia celor săraci şi goi, care a luptat şi s'a jertfit pentru Moţi pentru toţi românii obidiţi, a fost HORIA, pe care îl descrie astfel în poezia "HORIA":

de jos
te-ai ridicat drept, pietros, viforos,
pentru moţi
pentru cei săraci şi goi, pentru toţi...
şi ai despicat în două istoria,
ţăran de cremene
cum n'a fost altul să-ţi semene,
Horia.

In ultimul vers al poeziei HORIA, poetul se întreabă:

uriaş domn
pe-al adâncurilor noastre sfâşiat somn,
pe-al răzmeriţelor roşu praznic,
mai roşi-vei oare vreodat', năpraznic,
acestui neam, viaţa şi istoria,
tu,
munte
al vrerilor noastre celor mai crunte,
HORIA?

Poemul HORIA s'a bucurat de o largă publicitate. Prima ediţie a apărut în 1935 la Varşovia, a doua ediţie a apărut în 1936 la Brad, iar ediţiile următoare până la a 6-a au apărut în 1938 la Bucureşti. In acelaşi an poemul Horia a apărut în traducere maghiară, realizată de poetul maghiar Kibedi.

Ca poet al mulţimilor oprimate din Ardeal, îl vom găsi pe Cotruş alături de Octavian Goga şi maghiarul Ady Endre, pe care îi uneau ura împotriva îmbătrânitului imperiu habsburgic şi setea de libertate şi dreptate pentru popoarele lor. Toţi trei au luptat cu vorba şi cu scrisul, iar Aron Cotruş a luptat şi cu arma pentru poporul său. Idealul suprem al lui, ca şi al poporului român, era făurirea Statului naţional unitar român, ca o necesitate logica a istoriei noastre.

Eroii poeziilor lui Cotruş sunt ţăranii şi muncitorii, cărora le-a dat câte un nume simbolic: Pătru Opincă, Ion Codru, Tudor Secure, Ion Roată, Ion Ciura, Iacob Hâmpu, toate aceste nume româneşti sunt scoase din vatra satelor, şi prin aceşti eroi el cântă tristeţea, amărăciunile şi revolta neamului său subjugat.

Aron Cotruş a avut despre poetul Mihail Eminescu sentimente şi preţuiri deosebite. Iată ce scrie Cotruş în poezia "Eminescu":

Aş vrea ca'n basme să-ţi aprind
peste ziua de azi
lumânări ca nişte brazi,
în amintirea Ta statornică şi vie
ca să se ştie
pân'la capătul lumii de-acu:
cine ai fost Tu.

Faţă de fărădelegile făcute de unii împotriva marelui poet, în timpul vieţii sale, sau în timpul vieţii noastre, când a fost scos de regimul comunist din cărţile de şcoală, poetul Cotruş scrie mai departe:

şi după atâtea păcate la ceruri strigătoare,
Neamul întreg să-ţi cadă la picioare
şi, cu ochii'n lacrimi, să-ţi ceară iertare.

şi mai departe:

ca unui legendar Stefan cel Mare al cuvântului
scos de Dumnezeu de sub legea mormântului...

Intr'un omagiu pe care îl aduce lui Eminescu, spunându-i "Dante valah, Măria-Ta", Cotruş scrie:

Râvnind nemărginirea şi Inaltul
cu-obrazul supt
ai ridicat din lumea de desubt
ca pe-minune nouă, ţara asta...
i-ai înălţat în soare, peste lume, creasta,
ca nimeni altul.

Inceputurile din negura vremurilor şi vitejia fără egal a poporului român, sunt cântate în versuri lungi cu măestria epică de poetul Cotruş, oare vorbeşte astfel de curajul Ion-ilor lui, în poemul "Rapsodia dacă":

dus de vânturi năzdrăvane,
fost-ai prin veacuri şi fi-vei mereu,
prin furtuni şi pârjol,
pân'ce pământul se va prăbuşi în gol-
razim năpraznic al neamului meu,
Ioane, Ioane.

Veşnicia românească pe pământul său, Cotruş o descrie astfel în "Rapsodia dacă":

pământul pe-aicea ne simte,
ne cunoaşte,
după grai, după mers, după moaşte,
când pasul ni-l punem pe-aicea, oriunde,
o murmură vântul, o ştie furtuna
că suntem de-aicea din totdeauna...
din zorile lumii, leat lung după leat,
aici ne-am bătut şi-am sângerat.

Poetul Cotruş, ca un bun creştin, deseori înalţă rugăciuni către Atotputernicul, în poeziile sale, pentru a ajuta ţara şi poporul său şi a-l scăpa de tirania asupritorilor. Cu evlavie în viers, se roagă pentru toţi invocând puterea cerească:

Apără-i Doamne şi ocroteşte-i pe toţi,
de hoardele strâmbe, de căpcăuni şi de hoţi
şi de nouii şi orbii haihui şi ciocoi,
iviţi ca lingoarea'ntre noi...
.....
Ah, Doamne, îndură-te de ţară şi noi,
şi cu foc şi pucioasă i-aruncă'napoi,
în stepele oarbe de unde au plecat, să
spurce pământul, în lung şi lat.

In poezia "Casă de ţară", Cotruş descrie veşnicia ţăranului român pe pământul de care se simte legat prin fire tainice de strămoşii lui, prin următoarele cuvinte:

Dar, orice s'ar schimba în lume şi'n ţară,
şi orice-ai sta să legi şi să deslegi,
peste legi şi peste regi,
peste strâmbătăţi şi fărădelegi,
peste obidă şi peste ocară,
peste azi şi peste mâine,
veşnic cât pământul, **va rămâne:**

Omul ce ară va rămâne aci neclintit, nu are unde pleca, el dă viaţă pământului pe care-l ară şi pământul e viaţa lui. Aşa îl vede poetul Cotruş pe ţăranul român şi scrie despre el:

El nu-şi poate strânge moşia'n desagi,
şi munţii şi codrii, şi Dunărea'n glugă,
şi'n traistă cu casa şi mormintele dragi,
ca orice adus de vânturi, să fugă...

Dacă n'ar fi fost aşa, neamul românesc s'ar fi spulberat ca atâtea seminţii despre care numai în cărţi se mai scrie, dar românul a ţinut în posesiune veşnică pământul pe care l-a arat, l-a semănat, şi i-a cules roadele, "ducând pe umeri ţara şi pe toţi ai lui" cum scrie poetul.

Sângerându-i inima de durere şi de revoltă, poetul Cotruş explică în cuvinte convingătoare starea de jale a românului sub ocupaţia cea nouă, rusească".

Dai, şi dai din neam în neam,
şi tot tu să zici mulţam?
dat ai dat pită la toţi
şi-acum sar pe tine toţi...
rob la coasă, rob pe-ogor,
mânci mălai din mila lor...
şi de cum ţi-l dau şi cât,
ţi s'opreşte parcă'n gât...
pusu-ţi-au muscalii bir,
pe lobodă şi pe ştir,
pe podmoale şi copaci
şi pe paşii care-i faci...
.....
Vai şi-amar, rumân sărac,
grâu'l duc, pita-i de leac...
iau din plin şi din puţin,
şi tot ei spun că te ţin.
Iau şi duc cât pot, cât vor,
şi tot tu rămâi dator...
bate-i Doamne crunt şi du-i
spre fundul pământului,
să mai vină înapoi
când chema-i-om noi de noi.

Cuvintele lui Cotruş cad ca nişte lovituri de ciocan pe nicovala de jar a neamului românesc. Sunt aspre, dure, şi adevărate ca o spovedanie în faţa unui duhovnic.

Ne apropiem de sfârşit. Din puţinele însemnări, în limita timpului acordat, privind creaţiunile lirice ale lui Aron Cotruş, izvorâte din realităţile trecutului românesc, mai depărtat sau mai apropiat, cu bucuriile, amărăciunile şi dramatismul său, ne putem da seama de creaţia complexă a poetului, care a reuşit să dinamizeze cu înflăcărare fenomenul social, istoric şi naţional românesc pe care-l înfăţişează în poeziile sale.

Menţionăm o serie de alte mari poeme, de o rară frumuseţe lirică, scrise de Aron Cotruş, pe care, din lipsă de timp, nu le-am putut comenta în prezenta lucrare:

Poemul Tara, scris în 1935 la Arad; **Maria Doamna,** scris în 1938 la Bucureşti; **Rapsodia valahă**, publicată în 1940 la Bucureşti şi în 1954 la Madrid, în limba spaniolă; Cântec lui **Ramón Lul,** scris în 1952 la Madrid, în limba spaniola; **Rapsodia iberică**, scrisă în 1954 la Madrid, pentru care spanioliii l-au declarat ca poet al latinităţii; poemul **"Intre Volga şi Misissipi"**, scris în 1956 la Madrid, etc.

Sufletul lui Cotruş, ca al oricărui poet, autentic a fost un laborator de prelucrare al cuvintelor şi de metaforizare a imaginilor, şi la fel, ca orice poet, a fost un arhitect de seamă al limbii româneşti, folosind cuvinte scoase de pe vetrele satelor, sau a crestelor de munţi, unde se plămădea limba şi sufletul naţional.

A fost un om blând, bun şi primitor, jovial, cu mult humor, scrie despre el Traian Popescu în gazeta Carpaţii.

Rapsodul Aron Cotruş, ca şi alţi mari poeţi din literatura noastră contemporană, toţi par'că iluminaţi de incandescenţa vâlvătăilor din creaţiunile lirice şi epice ale Marelui Eminescu, merită, după părerea mea, a fi aşezat cu cinste în areopagul poeziei româneşti.

Sfertul de veac împlinit anul trecut de la moartea sa, ne îndeamnă să credem că atât ideile, cât şi revolta poetului împotriva nedreptăţilor faţă de neamul său îngenuncheat sub două puteri în timpul vieţii sale, i-au obligat şi pe cronicarii supuşi regimului comunist să ţină seamă de opera sa. Astfel, în ultimii ani, i-au fost publicate parţial poeziile în ţara, iar lui Ion Dodu Bălan i s'a permis să-i facă o caracterizare binevoitoare, dar limitată, a operii sale. Nu este de mirare, pentrucă şi lui Eminescu i-au cenzurat opera în ţară şi şi i-au eliminat o bună parte a creaţiunilor sale din circulaţia naţională.

Ca poet naţional şi social român, ca un răzvrătit care a bătut cu forţa la porţile de fier ale istoriei pentru a înscrie pe răbojul liricii româneşti, eroi şi fapte ce au zguduit istoria din ţâţâni, ne face să-l considerăm ca un istoric liric al stărilor sociale ale poporului român sub ocupaţiile de asuprire maghiară şi sovietică, făcând din poeziile sale adevărate pagini de istorie socială.

Indemnăm pe criticii literari români din Exil de a se apleca mai mult asupra creaţiunilor acestui uriaş al poeziei româneşti, şi de a-i cresta numele său pe frontispiciul Inaltului Templu al culturii neamului românesc, pentrucare Cotruş s'a rugat în ultimile clipe ale vieţii lui, ca puţini dintre noi:

"Dă Doamne putere şi uriaşă răbdare,
Neamului meu călcat în picioare"

Eugen Popescu
(San Diego-California)

BIBLIOGRAFIE

1. Aron Cotruş - Opere complete, editura "Dacia" - Madrid, 1978.
2. Aron Cotruş, a Romanian rhapsodist of the contemporary Exile - 1 Sept. 1978, de Eugenia Uşeriu.
3. Lui Aron Cotruş şi Neamului, - editura Carpatii Articole scrise de: Faust Brădescu, Ovidiu Vuia, V. Copilu-Cheatră, Vintilă Horia, N.S. Govora şi Traian Popescu.
4. Resurecţia unui poet: Aron Cotruş, de Ion Dodu-Bălan, editura Minerva, 1981, Bucureşti.

Aron Cotruş părăsind Madridul, înconjurat de prietenii devotaţi, dintre care doar trei supravietuesc.

VERSURI

de Ion ŢOLESCU

lui Alexandru Tănase-plecat în ţară-
şi celor cu el 12 legionari
executaţi de regimul comunist
la 31-X-1953

mă rog de tine capăt de pământ
ce-mi pui pe umeri neagră pribegie
şi umblu pe cărare lăcrimând
mă rog de tine sfântă Românie

mă rog de mări la margine de lume
de ochii tăi grăunte de mărgean
care luceşti pe luminoase strune
şi urci în val din funduri de ocean

mă rog de vânt întreb de tine norul
care-mi aprinde'n ochi mărgăritare
ce-mi sângerează inima cu dorul
şi lacrima cu holda pe ogoare

mă rog de steaua stinsă'n zori de ziuă
de ramul dela geam ce'ntinde mâna
cu ultimele semne de adio
ce-au sărutat cu lacrima ţărâna

.....

mă rog de zări de ţărmurile triste
de mâinile care speranţe-au tors
acele mâini ce-au fluturat batiste
chemând pe cei ce nu s'au mai întors

Ion Tolescu

PELERINAJ EUROPEAN LA MAJADAHONDA

In ziua de 20 Noembrie 1987, peste 150 de Belgieni, Francezi, Portughezi şi Spanioli militanţi ai Mişcării Pro-Europa, Troisième Voie, conduşi de Preşedintele Grupării Dl. Jean Gilles Malliarakis din Paris şi Alberto Toressano din Madrid, în drum spre mormântul lui Jose Antonio Primo de Rivera din Valle de los Caidos, s'au abătut la Majadahonda pentru a vizita locul unde legionarii români Moţa şi Marin, ca cruciati ai Europei de Răsărit, şi-au dat viaţa apărând civilizaţia creştină a lumii şi a Spaniei.

Timpul frumos, priveliştea munţilor Guadarrama şi a Madridului, şi majestuositatea monumentului ridicat de camarazii în exil în memoria jertfei lor, a impresionat profund visitatorii cărora însoţitorii Domnii Traian Popescu şi Ovidiu Ţârlea le-au dat explicaţii asupra gestului lor eroic de acuma 50 de ani.

Preşedintele Jean Gilles Malliarakis într'o emoţionantă cuvântare a făcut elogiul Mişcării Naţionaliste Române a Gărzii de Fier, al Căpitanului ei Corneliu Zelea Codreanu şi a celor doi eroi pe care o reproducem alăturat în facsimil, aşa cum a apărut în revista grupării —Troisième Voie— din Paris.

Subliniem câteva din frazele rostite: reproducem:

"Bătălia din Spania a fost lupta vitală între civilizaţia europeană şi bolsevism. Să nu uităm acest lucru pe care mulţi vor să-l micşoreze opunându-i devastarea Guernicăi, centru de comunicaţii şi industrie militară".

"Roşii spanioli mitraliau chipul lui Christos până şi în tablourile din Muzee, fapt găsit suficient de grav de Ion Moţa şi Vasile Marin, pentru a se angaja în luptă".

"Numai militanţii Gărzii de Fier credincioşi lui Corneliu Zelea Codreanu au fost conştienţi că trebuia combătut viermele cosmopolit venit din Est, pentru a roade forţele morale ale Occidentului".

"Si naţionaliştii au avut victoria"...

"Nu pentru a apăra valorile cotate în Bursă, ci pentrucă poporul naţionalist spaniol aparţinea unei imense mişcări de regenerare spirituală europeană, în care Garda de Fier românească era în avangardă".

"Revoluţia legionară este o revoluţie a sufletului".

"Trebue să ne reamintim mereu de această scântee şi să strigăm azi ca si eri, Moţa! Marin! Prezenţi".

A răspuns Dl. Traian Popescu mulţumind pentru elogiile făcute Mişcării Legionare şi Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu, care ca şi camarazii de la Majadahonda, s'au jertfit pentru realizarea idealului unificării naţionaliste a Europei, convinşi că numai aşa bătrânul continent va putea să reia conducerea civilizatoare a lumii, dorindu-i sincer D-lui Malliarakis, ca acest merit să revină în curând tinerei grupări Troisième Voie.

Seara, în saloanele restaurantului Leo's din Madrid a avut loc o cină camaraderească la care au participat, într'o atmosferă de confraternitate şi înţelegere, atât toţi viziratorii streini, cât şi militanţii spanioli.

Corespondent

MADRID, LA GARDE DE FER, ET L'IDENTITÉ EUROPÉENNE

En venant rendre hommage au monument de Mota et Marin, héros de la Garde de Fer tombés il y a un demi-siècle au cours de la bataille de Madrid, on découvre mieux encore visuellement ce que fut l'enjeu de ce terrible conflit.

Le beau mausolée construit par les légionnaires roumains à l'endroit où moururent leurs camarades, est à la sortie de Madrid, sur la commune d'une banlieue aujourd'hui élégante qui évoque un peu pour les Parisiens le site de Parly II. Le cœur de la ville est à quelques kilomètres seulement.

Il y a peu de batailles dans l'histoire qui se déroulent près d'une grande ville. Ceux qui ont visité les sites d'Hastings, d'Azincourt, de Navarin, de Crécy, voire de Poitiers, de Vouillé, de Formigny, de Castillon ou d'autres batailles décisives on pu être frappés comme je l'ai toujours été personnellement : il n'existe sur le site d'Azincourt qu'une petite pompe à essence alimentée, ironiquement, par la British Petroleum.

Les batailles qui, au contraire, et c'est l'exception se sont déroulées à l'entrée d'une grande ville, sont d'une espèce particulière. La règle veut dans l'Histoire, que les guerres opposent fondamentalement des armées. Ceci explique le fabuleux mouvement de von Glück en 1914 aboutissant à la Bataille de la Marne : le but était de *détruire l'adversaire* (telle est la doctrine de Clausewitz) et donc de détruire l'armée française, seul obstacle continental à l'hégémonie européenne de la Prusse. Voilà ce qu'enseigne la stratégie traditionnelle.

Toute autre est la bataille du type Madrid dont les précédents sont, par exemple, Salamine près d'Athènes, ou Waterloo près de Bruxelles, ou la chute d'Atlanta : l'enjeu n'est pas le choc des armées — c'est l'opposition des peuples, des civilisations, des cultures.

La Bataille de Madrid, il y a 50 ans, c'était exactement cela. Brasillach l'a compris : il s'agissait de la lutte vitale entre la civilisation européenne et le bolchévisme. N'oublions pas ce fait extraordinaire que les manuels cherchent à nous faire oublier en nous rabâchant Guernica (centre d'une industrie de l'armement qui a retrouvé sa prospérité dès les années 40) : au plus fort du siège de Madrid, les Rouges n'ont rien trouvé à faire de plus intéressant et de plus digne de leur vocation que d'aller fusiller au Musée du Prado ... un tableau de Velasquez. Cette huile sur toile admirable représente le Christ en Croix. Le Christ recrucifié, en somme, comme dans l'admirable roman de Kazantzaki. Les livres d'Histoire et les livres d'Art sont étonnamment discrets sur cet évènement, ainsi que le sont les pères jésuites et les évèques. Mais il nous parait à nous riche d'une grande symbolique. Jean Mota et Basile Marin le trouvait suffisamment grave pour justifier à lui seul leur engagement et, disons le mot, leur courage.

Ion I. Motza

Nous autres, nationalistes révolutionnaires d'aujourd'hui, dont la croisade est portée par le symbole paneuropéen par excellence et gaulois par héritage de la Croix Celtique, nous continuons, à l'évidence, cette croisade contre les mêmes adversaires.

Nous sommes particulièrement fiers de continuer ce combat parce que nous savons que ceux qui sont tombés pour Madrid, ceux qui portaient les couleurs rouges et noires de la Phalange et partagaient l'Idéal de noblesse, de grandeur, et d'abord de justice de Jose Antonio Primo de Rivera, n'étaient pas des défenseurs du capitalisme.

L'identité européenne menacée par les vents de l'Est et les tourbillons de l'Orient est rongée par des forces qui se trouvent lovées au cœur de nos sociétés. Nul plus que les militants de la Garde de Fer et les fidèles de Corneliu Codreanu n'étaient conscients de lutter contre le ver cosmopolite dans le fruit de l'Occident.

Certes aujourd'hui ont pu être bâties, entre cette magnifique cité de Madrid et au pied des monts superbes de Castille, d'élégantes résidences protégées de la lèpre bolchévique. Ceux qui vivent paisiblement ici n'auraient pas connu le même destin si les Rouges l'avaient emporté lors de la Bataille de Madrid.

Mais si, peuple contre peuple, le peuple nationaliste l'a emporté ici, ce n'est pas pour la défense des valeurs cotées en Bourse. C'est parce qu'il appartenait à un immense mouvement de régénérescence européenne, où la Garde de Fer roumaine se portait à l'avant-garde. La Phalange espagnole apportait la grandeur et les 27 points de Jose Antonio et de Ledesma Ramos traçaient des lignes de justice. Le Fascisme italien apportait la forme et la force de l'État. D'autres sauvegardaient la santé biologique de leur peuple. Mais, au-delà de ces lignes de force, la révolution légionnaire des Roumains était une révolution de l'âme. C'est de cette étincelle que nous devons nous souvenir en affirmant aujourd'hui comme hier : MOTA et MARIN PRESENTS!

C.E.N.R
APARTADO DE CORREOS
45.120 MADRID(28.080)

din "EPISTOLA PENTRU FRATELE MEU"

"Naşterea Domnului Isus Hristos

de Preot Dr. Petre Popescu

UBITUL meu frate,
Sfintele sărbători ale Naşterei Domnului bat din nou la uşa inimilor noastre.
Lumea se agită, iar Moş Crăciun este întâlnit peste tot.
Se simte că sărbătorile sunt aproape.
Noi cei de aici, avem marele şi nevisatul privilegiu să sărbătorim Crăciunul cum ştim. Putem să chemăm preotul să vină cu Icoana Naşterei Domnului. Putem să ne împodobim Pomul de Crăciun cu decoraţii.

Aici Crăciunul poate fi adevărat Crăciun.

Ţi-aduci aminte de vremile de altădată, când România era România, când tinereţea gândului era nouă în toate zilele; când gingăşia era în fiecare zi mai proaspătă; când zâmbetul lucea ca luna în pârâul din marginea satului; când graiul parcă era scris cu slovă veche; când clopotul bisericii din deal suna voios şi aducea veste plină de bucurie; şi când Crăciunul cu toate obiceiurile lui era aşteptat cu nevinovăţie şi drag.

Cum să nu-ţi aduci aminte din copilărie, când înainte de Crăciun ne intreceam care mai de care să-şi facă bâta mai mare şi mai frumoasă, când ne ascundeam în grajd la tine şi acolo Nenea Ion al Saftei ne învăţa colinde?

Sigur, cum să nu-ţi aduci aminte de Ileana, vecina noastră, de Domnica, de Ana, de Stanca, de Zamfira, cum urcau şi aduceau din podul casei nuci, mere şi prune uscate; să le aibă la îndemână când vor veni colindătorii; şi cum tot satul mirosea a colaci şi a pâine caldă, a busuioc şi a livadă?

In Ajunul Naşterei Domnului se auzeau în sat colindătorii până seara târziu şi ai noştri ascultau colindele cu religiozitate, aşa cum se ascultă Sfânta Liturghie la Biserică.

În ziua de Crăciun de dimineaţă, toţi ai noştri se îndreptau spre Biserică. Parcă îi văd pe ai noştri în straie curate, cu pas măsurat cum se apropiau de Biserică. Se intra în ea cu sfială, ochii le luceau, iar privirea lor fixă parcă se sfârşea în eternitate. Totul era învăluit în lumina sărbătorii în aşa fel că toţi cei din Biserică nu erau altceva decât ofrande ca albul laptelui, aduse lui Dumnezeu.

Se plantau în Biserică, ca şi cum ar fi rămas în ea pentru veşnicie; ascultau Sfânta Liturghie fără să-şi întoarcă capul într'o parte sau alta; ascultau colindele şi ascultau cuvântul de învăţătură al preotului.

Totul se înfrăţea cu ai noştri în această noapte sfântă;
Codrii, munţii, văile, apele şi câmpiile;
Iar zimbrul care păzeşte Putna, ieşea din pădure; se apropia de sat şi asculta vocile îngereşti ale colindătorilor.

Ţi-aduci aminte, cum să nu-ţi aduci aminte de Ovidiu, exilat la Tomis, în părţile Constanţei, când Doctorul Theodor venit de la Roma i-a spus ştirea că s'a născut în Betleem Isus Cristos, despre care se spune că este Fiul lui Dumnezeu?

Atunci Ovidiu cu tristeţe i-a răspuns:

Dece oare s'a născut acolo şi nu s'a născut aici în aceste locuri frumoase, în mijlocul acestori oameni buni şi blânzi? Bărbaţii i-ar fi cântat din caval, iar femeile l-ar fi mângâiat, l-ar fi înfăşat cu delicateţea care le este proprie şi l-ar fi legănat murmurându-i o doină?

Iubitul meu frate, Ovidiu avea dreptate.

Dintru început ai noştri l-au însuşit pe Hristos ca "fiind crescut din vlaga pământului, pe care l-au culcat pe florile fânului, în legănaş de păltinaş, iar vântul dulce tragănă pruncul de mi-l leagănă, ploia caldă dalb îl scaldă".

Ai noştri l-au considerat ca fiind al lor,
"Hristos coborât din lumina Evangheliei, între ciobani şi plugari".

Astăzi, în această vreme de urgie, care durează de peste patruzeci de ani, ce se întâmplă cu ai noştri acolo?

Ştii ce am făcut, iubitul meu frate?

Am pus urechea la pământ, am ascultat îndelung şi am auzit oftat adânc, am auzit megetul buciumelor, am auzit pe mătuşa Ioana plângând; este mătuşa Ioana al cărei fecior murise la Canal; după care a urmat o tăcere adâncă.

Am înţeles că voinicii noştri, puternici şi mari altădată, ca lespedea crucilor înnalte, nu mai pot; sunt încovoiaţi până la pământ de apăsare şi de jug.

Străinii au impus poporului nostru creştin, în locul Crăciunului, "sărbătorile de iarnă";

Iar în ziua Naşterei Domnului, în 25 Decembrie, ai noştri sunt duşi cu biciul la "întreceri socialiste".

Astăzi, din izvorul cel nesecat al speranţei în vremuri de lumină să ne înfrăţim cu toţii, cei de aici, cu cei de dincolo, din Patria Martiră şi cu toţii într'un glas să cântăm: "Hristos se naşte, măriţi-L; Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoarelor, că s'a preamărit".

**S'APROPRIE CRĂCIUNUL 1987
SĂ NE RUGĂM LUI
DUMNEZEU**

**SĂ REDEA NEAMULUI ROMÂNESC
LIBERTATE ŞI DREPTATE
MÂNCARE, CĂLDURA ŞI
OMENIA PIERDUTĂ!**

UNUI DEFĂIMATOR DIN AFARA ŢĂRII

Moartea suspectă a parlamentarului pentru pace: Rudolf Hess

de Alexandru Suga

LA 17.8.1987 agenţia de ştiri "d.p.a." anunţă că Rudolf Hess a decedat la vârsta de 93 de ani.

La 18.8.1987 agenţia de ştiri "a.p." comunică ca fostul locţiitor al Führer-ului şi-a luat viaţa cu un cablu electric în curtea închisorii din Spandau (Berlin). Ziarele germane anunţă cu litere mari: Hess: a fost sinucidere! (Bildzeitung 19.8.1987).

La 19.8.1987 se comunică din partea comandamentului militar britanic din Berlin că în urma autopsiei s'a constatat că Rudolf Hess a murit prin asfixiere.

O parte din ziarele de bulevard, cu tiraje de peste 3.000.000 exemplare se îndoiesc de "comunicatul militar" şi publică, tot cu litere mari, pe prima pagină "A primit Hess ajutor ca să moară iar la pagina 5 putem citi: a voit un gardian să-i scurteze suferinţa"? (Bildzeitung. 20.8.1987. Alt ziar tot de bulevard "Scandal în legătură cu avocatul lui Hess". (Express 20.8.1987. Ce s'a întâmplat?

Avocatul familiei Hess, Alfred Seidel nu crede în versiunea sinuciderii! La fel fiul decedatului, Wolf-Rüdiger Hess nu crede în versiunea oficială, ci ştie că tatăl său dorea să moară în libertate şi nu în închisoare.

Prin aceste contraziceri trâmbiţate de cei patru aliaţi-americani, ruşi, francezi şi englezi s'au produs suspiciuni şi ajută ca să se creieze in jurul dispărutului povestea unui martir!

Detenţiunea lui în Spandau-Berlin a fost învăluită tot de un mister, care i-a creiat situaţia unui martir!

In anul 1941 a aterizat în Anglia ca să medize "PACEA" între Germania şi Anglia. Hess mai târziu "Vream ca nici mamele engleze, nici cele germane să-şi plângă copii morţii de gloanţe pe front sau arşi în ruinele cauzate de bombardamentele aeriene"! In loc să i se accepte misiunea, Rudolf Hess este încarcerat, apoi condamnat de tribunalul învingătorilor la Nürenberg şi încarcerat în închisoarea militară din Berlin-Spandau. A fost cel mai proeminent "PUŞCARIAŞ" din lume, păzit de 600 soldaţi, americani, engleji, francezi şi ruşi care se schimbau - făceau gardă câte o lună. Pentru eliberararea lui s'au obosit, regi, şefi de guverne, preşedinţi de stat, oameni politici, scriitori, oameni de ştiinţă şi mulţi cetăţeni care nu concepeau ca un om care s'a dus în misiune de pace să moară în închisoare.

Cineva a avut interesul ca Rudolf Hess să nu fie eliberat.

Aceluia —sau acelora— vinovat sau vinovaţi, îi era frică, sau le era frică ca Rudolf Hess să nu vorbească! Deci aveau ceva de ascuns!

Anglia —mai precis— guvernul englez n'a pus la dispoziţie documentele în legătură cu Rudolf Hess, deşi, normal se dau liber toate documentele după parcurgerea unei perioade de 30 de ani. Documentele în legătură cu Rudolf Hess urmează să fie date liber abia după anul 2000. Cu siguranţă că vrea să aştepte ca să moară toţi aceia care mai pot fi martori unei cruzini.

De ce a declarat guvernul englez aceste documente "SECRETE"?

Deţinerea lui Rudolf Hess după 1941 în Anglia şi condamnarea lui de către tribunalul răzbunătorilor la Nürenberg sunt acte contrar dreptului internaţional. Rudolf Hess se dusese în Angla ca parlamentar pentru pace. Un asemenea parlamentar nu poate fi condamnat şi nici măcar deţinut!

CINE SUNT PROVOCATORII

vine din Nr. 52 - Pag 30

Peste câţiva ani mi-a povestit alt episod: într'o dimineaţa au fost adunaţi într'o sala mare unde s'a oficiat o liturghie la care ei au fost invitaţi sa dea raspunsurile. In majoritate erau seminarişti, teologi şi preoţi! Pe-o masa era Evanghelia, crucea, sfeşnice aprinse, Potirul, Discul, un preot batrân în veşminte şi când toţi au fost adunaţi s'a dat semnalul sa se înceapa slujba. Ei au dat raspunsurile şi s'a facut totul dupa carte, fara sa se omita ceva. La sfârşit au fost invitaţi toţi sa se cuminece! Pe Disc însă era căcat şi în Potir pişat!! Şi s'au "cuminecat" toţi după rânduială, cu rugăciunile respective: "Se cuminecă servul Domnului cu cinstitul trup şi sânge al domnului iată s'a atins de buzele tale şi păcatele tale le va curăţi". Acum o întrebare: mai poate fi permis cuiva să se îndoiască, că pretinsul Socialism al lui Karl Marx nu-i decât un satanism curat izvorât din doctrina Talmudului?

Paragraful 2 - "Nu i-aţi trădat voi pe tineri legionari în numar de 13". Astăzi, după atâta vreme, puţini cetitori vor fi ştiind de ce este vorba! Deci, o recapitulare sumară se impune. După terminarea războiului părea că tandreţa dintre aliaţii Occidentali şi Ruşi s'a cam terminat, dând loc la războiul rece! Americanii au format nişte centre de antrenament pentru tinerii ce vor să lupte pentru eliberarea ţării lor. La apelul Americanilor, fiind vorba de voluntariat, din partea Românilor au răspuns legionarii. S'au format mai multe echipe în timp, şi cu misiuni diferite! Amănunte s'au aflat abia dupa 35 de ani, când unul care s'a dus în ţară şi a reuşit să ajungă din nou în lumea liberă îşi scrie jurnalul; este Dl. Verca Filon dela Paris şi scrie în Curierul. Din cele scrise de el aflăm cât de strict era secretul asupra misiunilor acestor echipe, locul de antrenament şi mai ales data plecării, ce nu li se spunea decât cu câteva ceasuri înainte de decolare! Era numai normal să fie aşa dat fiind că întreaga operaţie era de resortul serviciilor secrete Americane!

In adevăr, pe terenul paraşutării echipa de 13, a lui Ică Tănase era aşteptată de securitate! Trădarea este atât de evidentă că este inutil a mai insista! Şi această abjectă trădare nu se putea produce decât din interiorul Biroului care se ocupa de aceste echipe secrete! A-ţi închipui pe Dl. Traian Popescu şi pe Dl. Horia Sima că au acces liber în birourile secrete Americane din Europa este o bufonerie. Se pare că Dl. Kaufman a pus problema aşa tocmai pentru a camufla trădarea din Biroul respectiv. Cetitorul trebue să ştie un lucru: Serviciile speciale Americane, atât în interior cât şi în exterior, sunt formate din Ovrei şi din Masoni! Când ştim cu ce sete este dorită moartea Legiunii de aceştia, este o pierdere de timp a mai căuta trădătorii echipei de 13, de care tare îl doare inima pe Talmudistul nostru din New York!!

Acuzaţia că au fost trimişi cu nişte pistoale ruginite este o insultă la adresa Americanilor, cari îi antrena, le da aparate de Radio emisie-recepţie, explosive, şi "pistoale ruginite"!!

Paragraful 6 - - - "învingem - - - învigem". Aceste afirmaţii ale Dlui. Kaufman sunt adevărate şi sunt bine venite pentru lămurirea celor cari încă nu ştiu ce rost are pe lume Comunismul şi Masoneria!! Imi permit totuşi a sfătui pe Dl. Kaufman a'şi înfrâna entuziasmul cu privire la cucerirea lumii; ei sunt pe drum dar până a vedea albul în capistere mai va! Iar prin Scripturile noastre, pe cari Dl. Kaufman a zis ca se cacă, găsim scris şi'aşa: "Cel ce se va înălţa până la Cer, va fi prăbuşit până în adâncurile Iadului"!

Celelalte alegaţii, cu pensii dela comunişti, etc., etc.... nu's

decât gogoşi eftine, sau cum zice Moldoveanu: "rahat cu perje", menite să producă confuzii şi sămânţa de vorba, lucru dorit şi căutat de cei ce umblă numai după pricini!

* * *

Un cuvant către fraţii Creştini ai tuturor bisericilor şi bisericuţelor: Dacă cineva mai crede ca poporul Ovreu de azi mai este "Poporul Ales", păcătueşte faţa de acela pe care îl crede mântuitorul său, Iisus Hristos, care a zis Fariseilor: "Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul, şi faptele tatălui vostru voiţi să faceţi. Acela din început a fost ucigaşi de om, şi n'a rămas în adevar că adevăr nu e în el; când spune minciuna, din ale sale o spune, căci e mincinos şi tată al minciunii". (Ioan 8:44). Iar cu altă ocazie le-a zis: "Şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de osânda gheenei?" (Mat. 23:33).

Ovreii de azi pot fi urmaşii lui Avraam, având în sânge aceiaşi cromozoni, însă problema nu se pune pe plan biologic ci pe plan spiritual-religios. Dumnezeu a ales pe Avraam pentru credinţa sa, ca prin descendenţa lui să'şi implinească planul de-a mântui omenirea! Planul lui Dumnezeu s'a realizat prin întruparea Cuvântului din Fecioara Maria. Ce-au făcut cu El? Ne-o spun sf. Evanghelişti. In curte la Pilat se afla toată elita poporului: Marii arhierei, arhiereii, preoţii, cărturari, plus gloata ce se adunase din ordinul lor. Erau aceştia descedenţii lui Avraam, Poporul Ales— Israelui Domnului? Aveau aceiaşi cromozoni în sângele lor? Incontestabil că da!! Ce-au răspuns când Pilat a zis către dânşii: "Dară cu Iisus, care se numeşte Hristos ce să fac?" Răspuns'au toţi: "Să se răstignească". "Să se răstigneasca!" Iar când Pilat şi-a spălat mâinile înaintea mulţimii zicând: "Nevinovat sunt eu de sângele dreptului acestui: voi veţi vedea!" Toată mulţimea aceia răspunzând a zis: "Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri!" (Mat. 27:22-25).

Dacă ar fi fost şi Avraam prezent, striga şi el:, "să se răstignească?". Hotărât că nu! Avraam ar fi recunoscut în Iisus pe Unul din Treimea ce l'a vizitat la stejarul din Mamvri, încârcându-l de promisiuni şi binecuvântari, toate condiţionate de păstrarea Credinţei; ar fi mers la el şi I s'ar fi închinat, ca atunci!! (Facere 18).

Spre ţinere de minte: calitatea de "Popor Ales" a început la stejarul din Mamvri şi-a sfârşit în curte la Pilat, când s'a pecetluit **căderea** şi s'a ratificat satanizmul născocit de Farisei; o nouă credinţă antibiblică, antimesianică, antihristică!

Dacă cineva aşteaptă pe Antihrist călare pe un Ducipal breaz, vărsând flăcări pe nări, acela este pe un drum greşit! Antihrist este o ideie care a început să activeze oficial în curte la Pilat! De-atunci n'a dormit nici-o clipă! Azi ne vorbeşte prin condeiul Dlui. David Kaufman din New York. Citiţi-l! Citiţi şi cele petrecute la Piteşti. Dacă cineva mai doreşte alt antihrist, aştepte-l sănătos!

Deci, în curte la Pilat s'a pecetluit **căderea,** s'a raficat satanizmul Fariseilor dar s'a deschis omenirii orizonturi Divine cu perspective veşnice, cari sunt redate aşa de simplu de sf. Evanghelist Ioan: "La ai Săi a venit şi ai Săi nu L'au primit. Iar celor cari L'au primit şi cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fiii lui Dumnezeu". (1:11-12).

In curte la Pilat s'a desfăşurat cea mai zguduitoare dramă din istoria Omului! Vechiul Israel - Alesul Domnului, îşi osândea pe Mesia cel anunţat de proorocii săi şi deliberat îşi cere lui însăşi şi osânda! O lume orbită de uneltirile lui Satan apunea în bezna blestemului ce şi-l cerea, în timp ce la orizont se profila Răsăritul cel de Sus, Răsăritu-Răsăriturilor, care prin sacrificiul Său pe Cruce punea temelie Noului Israel - Bisrica Sa, "pe care nici porţile iadului n'o vor birui"! (Mat. 16-18). Vechiul popor ales dispărea subt linţoliul neascultării, ca să apară un altul Nou, format din toţi acei cari primesc învăţătura lui Iisus şi se botează în numele Sfintei Treimi, indiferent de rasă, de culoare sau de ce cromozoni au în sânge!

Noi Creştinii, ar trebui să ne facem că primă datorie, o rugăciune prin care să cerem Domnului Iisus Hristos ca să cheme la Lumina Sa şi poporul cel **căzut,** cum a chemat pe Saul din Tars, pe drumul Damascului!

Rugăciunea făcută cu credinţă trebue să fie prima armă a unui Creştin!

Mai ales că prin aceasta Creştinul plineşte chiar porunca Domnului Iisus Hristos: "Rugaţi-vă pentru vrăşmaşii voştrii" (Mat. 5:44).

Protosinghel Graţian Radu

UNUI DEFĂIMATOR DIN AFARA ŢĂRII

Trist cartofor, tu, monument de ură
satyr drapat în giulgiu vişiniu
Cum vii să faci tu ordine-n cultură?
mai bine-ai vinde nasturi şi rachiu...
Nici echimose-s ochii tăi de fiară
rânjesti ca râia, hoţ, cu colţii răi
nefiboşet gângav şi fără ţară
răufăcător eşti tu cu toţi ăi tăi;
te-ai lăcomit din plin, aveai de toate,
stăteai pe roze-n caldul tău bârlog
şi totuşi te mânâncă'n în fund şi-n coaste
şi ai sărit la creastă, pintenog
să răstigneşti o nouă sanctitate
la care eu, de-un secol tot mă rog...
1983

Din volunurul - Poeme - al lui Corneliu Vadim Tudor, care l'e suporet pe rebinul moses Rosen care s'e opas la retipăriree Scrierilor Politice ale lui Emilescu.

RUDOLF HESS...

De fapt guvernele engleze, deşi se vorbeşte mult de "cavalerismul englez", în deceniile la care suntem noi martori, n'a dat dovadă nici de cavalerism şi nici de umanitate. De multe ori au fost complicii asasinilor.

România şi ţările din estul Europei au fost vândute pe procente călăilor dela Moscova.

Guvernul englez are pe conştiinţă zeci de mii de cetăţeni ruşi care s'au înrolat în armata lui Vlasov ca să lupte contra comunismului barbar, bărbaţi, femei şi copii au fost livraţi guvernului comunist ca să-i ucidă. Nici strigătele de durere ale celor ce trebuiau să fie livraţi ruşilor, nici sinuciderile în masă, nici protestele oamenilor cu inimă şi respect faţă de drept n'a înduplecat guvernul englez şi a livrat ucigaşilor mii şi zeci de mii de fiinţe omeneşti care voiau să fie libere şi să scape de plaga comunistă!

Mai trebuie amintită şi comportarea "guvernului englez faţă de cei ce angajase să susţină şi să ajute lupta aliaţilor". Mii de români au ascultat îndemnurile guvernului dela Londra prin glasul lui Ion Raţiu şi a altor crainici dela BBC ca să depună armele şi să saboteze lupta soldatului român contra comunismului. Mulţi români au trimis ştiri militare la Londra, care apoi au fost retransmise la Moscova şi care au cauzat moartea a zeci de mii de soldaţi români care îşi făceau datoria pe front! Cu alte cuvinte au trădat şi sunt vinovaţi de moartea compatrioţilor lor!

Si rezultatul? Guvernul englez a stat cu mâinile in buzunar şi n'a dat niciun ajutor celor ce se angajaseră pentru ei! N'au scăpat nici pe Maniu, nici pe Ion Mihalache, nici pe Gheorghe Brătianu şi nici pe miile de politicieni sau cetăţeni de rând care se angajaseră pentru Anglia? De ce i-a lăsat să-i măcelărească? I-a lăsat pradă urgiei comuniste pentrucă îndrăzniseră să nu creadă în victoria comunismului?

Acum a făcut cel puţin un bine: suferinţa lui Rudolf Hess a fost răsplătilă prin transformarea lui în MARTIR.

Alex Suga

NOTE CU LEXIC POTOLIT

'AM pretenţia să mă compar cu Constantin Virgil Gheorghiu, jurnalist, scriitor cu renume mondial, în plus, se consideră poet şi a fost hirotonisit chiar preot. Căzându-mi în mână o lucrare voluminoasă intitulată: Mémoires de la 25e heure, apărută în editura Plon, Paris 1986, 481 pagini am stat pe gânduri şi am ajuns la concluzia şă le fac cunoscut şi cititorilor acestei publicaţii.

Constantin Virgil Gheorghiu este cunoscut publicului românesc încă din timpul războiului, mai precis, cu ocazia publicării reportajului de război intitulat simbolic "Ard malurile Nistrului", carte epuizată în câteva zile şi reeditată în mai multe ediţii. A fost cel mai mare succes de librărie în anul 1943. In carte se descriu atrocităţile evreilor în timpul ocupaţiei bolşevice din Iunie 1940 a Basarabiei şi Bucovinei, a celor din timpul ocupaţiei bolşevice dela 28 Iunie 1940 până la 22 Iunie 1941, cât şi cele din timpul luptelor armatelor germane şi române pentru eliberarea provinciilor ocupate de bolşevici de sub teroarea "judeo-bolşevica". (Vezi "Ard malurile Nistrului). Succesele lui Constantin Virgil Gheorghiu ajung apogeul prin publicarea romanului "Ora 25", un roman care a cucerit piaţa mondială, iar romanul a fost tipărit în toate limbile de circulaţie mondială, succes care l-a făcut şi milionar!

Subsemnatul, un biet exilat politic angajat de peste 50 de ani în lupta anticomunistă şi de eliberare a poporului român. In timp ce noi legionarii sufeream prin inchisori şi lagăre de concentrare Constantin Virgil Gheorghiu se bucura de onorurile şi avantagiile scriitorului de curte şi a diplomatului. In aceşti ani n'am intreprins nimic contra conştiinţei mele, n'am executat niciun ordin ilegal sau imoral, şi, mărturisesc public, nu regret faptul că m'am angajat în această luptă în cadrul Mişcării Legionare, că am fost incarcerat în lagăre şi închisori pentru credinţă şi luptă şi a trebuit să-mi petrec mai mult de jumătate din viaţă ca exilat printre străini. Am fost angajat într'o luptă inegală, contra unui inamic puternic şi perfid, fără scrupule dar cu mare influenţă. Singurul regret pe care-l am este că eforturile mele şi ale camarazilor mei n'au avut succesul dorit şi că am rămas neputincioşi faţă de ocuparea ţării, de comunizarea ei şi de sărăcirea poporului român atât material cât şi moral. Acesta este singurul regret! Si sunt fericit că am fost angajat într'o luptă necesară şi justificată din punct de vedere moral!

Scriitorul despre care este vorba nu-i fericit! Se ruşinează pentrucă este român, are mustrări de conştiinţă, nu din vina lui, ci din vina altora! La început, credeam, că se ruşinează de faptele lui, şi, după convingerea mea are motive puternice. Nu vreau să-i aduc prejudicii scriitorului, este major şi chiar a ajuns la o vârstă când putea să devină chiar patriarh şi de acceeia citez justificarea dată la pg. 459 din Memorii: "J'ai honte de moi. Honte parce que je suis roumain, comme les criminels de la Garde de Fer". La pg 455 scrie: "Les légionaires sont irresponsables. De tetes brûlés".

N'am intenţia să-l conving de contrariul şi anume dintr'un singur motiv: un om care recurge in memoriile sale la minciuni şi exagerări şi le transmite sub semnătură proprie, deşi este sigur ca nu corespund adevărului, nu-l poţi convinge! Alţii trebuiesc informaţi şi lămuriţi, şi, pentru această categorie de oameni voi reaminti câteva fapte reale, trăite şi nu inventate.

La sfărşitul anului 1947 scriitorului Constantin Virgil Gheorghiu i se oferă gazdă şi este ospătat de legionari la Bonn. La acea vreme scriitorul era fugar prin Europa, abia scăpase din deţinerea ordonată de trupele de ocupaţie şi dorea să se refugieze în Franţa. Fugărit de aliaţi îşi încredinţează viaţa în mâna legionarilor, care la acea vreme intreţineau o filieră de salvarea celor periclitaţi, din România până la Paris. Constantin Virgil Gheorghiu cu ajutorul legionarilor, în miez de noapte, cu riscul de a fi împuşcaţi pe frontieră, prin păduri şi pe poteci care şerpuiau printre prăpastii, trec clandestin pe scriitor şi-l duc teafăr la Paris. La acea vreme, Constantin Virgil Gheorghiu purta în puţinul bagaj pe care-l avea cu el şi manuscrisul romanului "Ora 25". Ba, chiar mai mult, în hotelul Jagdhof din Bonn, scriitorul citeşte din romanul său şi entuziasmează pe "legionarii" care-l ascultau cu evlavie, după ce îi oferise gazdă şi ospăţ, unui om ce nu aveau faţă de el nici o obligaţie, afară de aceia de a ajuta un român "căzut in nenorocire" şi care nu se putea ajuta el însăşi.

O întrebare a oricărui om normal şi corect! Când a aflat C.V. Gheorghiu că legionarii sunt "iresponsabili şi criminali". Cum a putut un om normal să-şi încredinţeze viaţa şi sănătatea unor criminali şi iresponsabili? Aceasta să le fie recompensă unor oameni care s'au sacrificat şi au riscat ca să salveze un om" fugărit de potere prin Europa"? N'am întrebat pe aceia care l-au trecut clandestin graniţa dacă scriitorul devenit milionar s'a oferit să-şi plătească obligaţii şi să contribuie cu ceva la acoperirea cheltuililor făcute! Aştept un răspuns!

Dar, nu numai legionarii care l-au trecut clandestin peste graniţă, l-au ospătat şi dat gazdă, în viaţa scriitorului vor mai fi şi alţii care "vor primi lovitura copitei măgarului".

După succesul avut cu romanul "Ora 25", Constantin Virgil Gheorghiu este invitat personal de Juan Domingo Peron în Argentina. După cum se ştie Peron reuşise să atragă de partea sa muncitorimea argentiniană prin reformele şi măsunle sociale şi dorea ca succesele sale să fie imortalizate într'o operă literară. Intre cei doi bărbaţi, omul politic Peron şi scriitorul Constantin Virgil Gheorghiu se ajunge la o înţelegere. C.V. Gheorghiu se obliga în romanul pe care-l va scri întitulat simbolic "descamisados" să preamărească pe salvatorul din mizerie al lucrătorilor şi să reiasă mulţumirea acestora faţă de omul care-i salvase. Peron promite avantagii materiale şi-i pune la dispoziţie lui C.V. Gheorghiu chiar un CASTEL. Dar în viaţă, aşa cum sună proverbul: "nu-i pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte" situaţia politică se schimbă, Peron este înlăturat şi scriitorul o... întinde iepureşte ca să nu cadă în mâna revoluţionarilor care voiau să se răzbune. Cu siguranţă că locatarul casteluilui şi beneficiarul regimului Peron ar fi fost tras şi el la răspundere. (Pe drept sau pe nedrept, nu punem în discuţie problema). Abia scăpat din Argentina ajunge iarăşi la Paris unde il duseseră legionarii şi într'un interviu acordat după "reîntoarcerea din Paradis", C.V. Gheorghiu tună şi fulgeră contra dictatorului răsturnat. Pentru mine, pentru dumneavoastră rămâne o întrebare: "de ce oare nu refuzase oferta dictatorului argentinian? De ce oare GUSTASE din avantagiile materiale oferite de DICTATOR şi de ce trebuia tocmai el, acela care se convinsese de realizările sociale făcute de Peron, tocmai el să-l ponegrească şi să-l înjure? Un om corect nu se angajează să scrie o carte pentru a "da bază istorică unei minciuni".

Si tot gândindu-mă mai adânc, iată că mai găsesc şi alte situaţii pe care nu le pricep! Le amintesc!

La recomandaţia şi perseverenţa unui legionar C.V. Gheorghiu este hirotonisit la Paris... chiar preot! Inainte de hirotonisire, bietul legionar a avut mult de furcă cu românii exilaţi din Paris. Se suţinea că nu "calcă a popă" şi chiar că" nu este vrednic"! Cu mare greutate, opoziţia este convinsă că C.V. Gheorghiu "este demn şi chiar calcă a popă" şi nimeni la hirotonisire nu se opune declarându-l "NE VREDNIC". Nu trece mult timp şi cei ce l-au suspectat şi declarat "NEVREDNIC" vor avea dreptate! Scriitorul, pe hârtie, mai precis, în toate romanele se declară "anticomunist",

părăseşte Episcopia şi ia legătură cu sovrompatriarhia dela Bucureşti. Pentru puţin timp, aşa se află la Paris, C.V. Gheorghiu ar fi fost numit chiar "reprezenpreşul", dar curând după aceia a rămas în afara Episcopiei dela Paris şi in afara sovrompatriarhiei dela Bucureşti.

S'ar putea să fie şi altele - Rog a le comunica!

Unii povestec că scriitorul devenit milionar nu şi-a onorat obligaţiile faţă de traducător. (Romanul fusese scris in limba română. Numai prin proces, traducătorul (traducătoarea) a ajunds la primirea onorarului stabilit în convenţie.

Am scris cele de mai sus, în primul rând cu intenţia de a le aduce la cunoştiţă cititorilor şi în al doilea rând cu intenţia de a le cere ajutorul. Scriitorul m'a pus intr'o mare dilemă. La pag 481 susţine următoarele: "Grace au poète les peuples sont immorteles et s'oustraiits à la destruction, à la mort et à la disparition".

Constantin Virgil Gheorghiu se crede poet. Această înuşire, sau calitate o găseşti trâmbiţata în toată lucrarea. Stiu că un poet cântă suferinţele şi bucuriile unui neam. Dar, unul care îşi insultă binefăcătorii, să-şi bată joc de ei, cred că este prea peste măsură! Si încă ceva care mă nelinişteşte, oare să fie sustrasă România dela distrugere şi dela moarte datorită celuia ce se crede poet, cred că ar fi contra voinţei lui Dumnezeu şi contra bunului simţ! Un poet care işi insultă şi-şi bate joc de binefăcători să contribuie la eliberarea României de sub plaga comunistă?

C.V. Gheorghiu se pretinde anticomunist şi vrea să apere creştinismul, dar ca să se ofere să fie reprezentantul unei biserici controlată de comunişti, urmărind onoruri trecătoare nu cred că-i place lui Dumnezeu. Dacă eliberarea României de sub plaga comunistă ar fi condiţionată de activităţile" presupusului poet C.V. Gheorghiu", cred că ar fi ceva contra naturii. Un poet inventează frumosul şi se pune in slujba adevărului! O persoană care susţine nerozii şi răspândeşte minciuni, nu poate fi numit nici poet şi nici om onorabil. Amintesc numai minciuna scrisă la pag 344 că peste noapte legionarii au fost înbrăcaţi în uniforme pe care le-a trimis Hitler! Un om sănătos nu se pretează la răspândirea minciunilor, şi, mai ales când se mai consideră preot, în plus şi poet.

Cred că altul este scopul minciunilor şi exagerărilor scrise in memorii. L-aş ruga însă să citească prezentarea făcută lui de către revista din Tel Aviv "Revista mea" nr. 861/1979. Părerea personală este că vrea să-şi spele trecutul, tămâind pe evrei, despre care in lucrările anterioare nu-i prea descrie în "culori frumoase". Din contră, în lucrarea sa "Ard malurile Nistrului" cititorul român ia la cunoştinţă într'un mod clar, amănunţit şi îngrijorător, cu nume şi date concrete, despre nelegiuirile ovreilor, crimele, siluirile, jafurile, făurite contra populaţiei creştine din Basarabia şi Bucovina. Descie cum bestiile cu chip şi aemănare de om făceau crime în numele KGB-ului, prezenţa lor "în apropierea frontului era mai periculoasă decât dinamita" (pg. 113), "Ostaşii bolşevici turmentaţi de băutură şi bandele de Evrei care făceau parte din batalioanele de distrugere, împuşcau în case, pe străzi, oriunde întâlneau pe Românii basarabeni" (pg. 148), sau "Copii evrei, începâd dela şase ani, când vedeau un preot pe stradă, se ţineau după dânsul şi cântau, în cor, diferite cântece de batjocoră" (pg. 190) sau"... Intr'un sat, ostaşii noştri, sosind obosiţi au cerut apă... La fântână şedea un grup de evrei care au turnat în fiecare căldare sodă caustică. Soldaţii noştri au fost otrăviţi, bând şase căldări cu sodă caustică..." (pg.197), sau "La Căuşani... in timpul ocupaţiei bolşevice, în acest oraş, Evreii au exercitat asupra populaţiei creştine, cea mai sălbatecă teroare pe care am întâlnit-o până acum in toată Basarabia". (pg. 231), sau, "Oamenii s'au refugiat de urgia bolşevicilor şi a Evreilor, pe câmpuri şi livezi" (pg. 256), etc... etc... Lăsăm cititorilor să-şi închipiue ce poate să scrie cineva în aproximativ 300 de pagini despre crimele si ororile săvârşite de foştii cetăţeni români, mai târrziu supuşi sovietici şi in slujba organelor de represiune...

Constantin Virgil Gheorghiu, nu se mărgineşte numai la crimele săvârşite de ovrei în timpuri anormale pe care le aminteşte şi le comentează în "Ard malurile Nistrului", lucrare a cărui autor este, dar se disculpă în Memorii, sustinând la pg. 470 următoarele: "Ce n'est pas moi qui ai écrit ce livre, mais la terre martyrisée de ma patrie perdue et retrouvée". De Ovrei se fereşte ca" dracu de tămâie". La pg. 45-nu-i mai numeşte criminalii care au terarizat populatia. A numi criminali OVREII în 1986 este periculos şi pierzi sursele venit. Dar, presupusul POET în primele lucrări apărute după ce legionari l-au dus în Franţa, nu prea are păreri bune despre OVREI. De exemplu în romanul "ORA 25" povesteşte cum OVREII l-au lăsat pe "ION" în Budapesta dupăce ION le purtase bagajele în timpul fugei din România, ei punându-se la adăpost, iar ION lăsat de unul singur. Bietul ION este arestat de poliţia maghiară, schingiuit, umilit şi condamnat pentru... spionaj in favoarea României... Săracul de EL purtase bagajele OVREILOR care odată ajunşi la Budapesta nu mai aveau nevoie de... ajutoarele lui. In altă carte "La Condottiera" (Plon-Paris 1967) descre serbarea zilei de "23 August" zi în care, populaţia este obligată să defileze in faţa invadatorilor şi în cor să mulţumeasca ocupantului şi că sunt cei mai fericiţi oameni de pe pământ "dirijaţi sau conduşi de Mavid ZENG sfâşietorul de piei de animale moarte şi traficant de cadavre" (pg. 65). Mai sunt şi alte exemple, dar cred că sunt suficiente cele notate mai sus.

S'ar putea ca presupusul poet şi fost preot în exil că aliniindu-se în tabăra celor ce ponegresc Mişcarea legionară şi pe legionari că va fi absolvit de PACATUL de a prezenta pe EVREI ca INFRACTORI şi CRIMINALI ORDINARI, făptaşi de cea mai joasă treaptă omenească!

Astfel de RASCUMPARARI nu plac nici OVREILOR, şi in niciun caz lui DUMNEZEU!

Ceeace este greu de priceput este faptul că la vârstă inaintată pe care o are imaginaţia nu-l ajută să facă fapte de care să se bucure. Acesta este regretul meu! Si al dumneavoastră?

Alexandru S. Moraru

BUCURIE OVREIASCA

Primim din Israel, desenul alăturat:

De gozo me llené cuando dijéronme: "Iremos a la casa de Yahvé" (Salmo 121, 1)

Reprodus din Revista Tierra Santa (Decembrie 1981)

* * *

In interpretare liberă ar fi:
"Multumiri Jahvé, dacă nu era Holocaustul, nu exista Israelul, casa lui Jahvé".

REDACTIONALE

Dragi abonaţi şi cititori. Insfârşit numărul revistei programat pentru Noembrie 1987, a apărut. Cauzele întârzierii sunt multiple: schimbarea tipografiei unde se făcea tipărirea ei în ultimii ani, reumatismele tinereţii mele, dar cea mai cruntă lovitură este scăderea vertiginoasă a dolarului dela 190 ptas. —la 100 ptas.— ceace a redus la jumătate încasările abonamentelor şi ajutoarelor trimise de Dvs.

Nu vreau să credeţi că pregătesc terenul pentru ridicarea preţului. Nu mă gândesc s'o fac. Doar vă prezint situaţia, rugându-vă ca grabnic să găsim împreună o soluţie.

Ştiu că pentru mulţi dintre Dvs. abonamentul actual de 30 de dolari anual, deşi reprezintă doar 12% din salarul săptămânal al unui modest muncitor din U.S.A., este greu de plătit odată. N'o luaţi ca un reproş, dar mentalitatea americană crede că acest efort cerut odată pe an, pentru a menţine o legătură cu problemele Neamului şi în apărarea lui, este disproporţional cu duritatea muncii dintr'o oră pe acele tărîmuri.

Deacea vă las pe Dvs. să apreciaţi şi să decideţi cum puteţi să ne ajutaţi să ieşim din acest impas, asigurând măcar apariţia regulată a celor 4 numere anuale.

Sporirea numărului abonaţilor şi al sprijinitorilor ar fi o soluţie, dar eu de aici nu pot face această propagandă. Nu am adrese şi nici ajutoare pentru menţinerea corespondenţei. Dvs. aveţi Asociaţiile, Bisericile şi sălile de reuniuni săptămânale sau lunare. Faceti-o Dvs. în aceste cercuri pe care le frecventaţi, fiind convinşi că ajutati munca exilului contra nedreptăţii făcută la Yalta, Teheran, Helsinki, atât Tării cât şi fraţilor noştrii chinuiţi de comunism.

Nu lăsaţi să se stingă glasul —Carpaţii— lor.

Cu mulţumiri şi bune şi româneşti salutări.

TRAIAN POPESCU

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

Sub Ingrijirea Unui Comitet de Redacţie

★

Redacţia şi Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4º
Teléf. 402 11 01 - 28006 Madrid

Correspondenta:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual ..... 30 $ USA
De susţinere ..... 60 $ USA
Expedierea Avion plus ... 10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

CORNELIU ZELEA CODREANU EROU NEO COSMOGON, de F. Bradescu 12 $ USA

ISTORIA POLITICA ŞI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA UNIUNII SOVIETICE, de G-ral Platon Chirnoagă ediţia 2-a revizuită şi adăugită, format mare 365 de pagini ..... 25 $ USA

PARASUTATI ÎN ROMÂNIA VÂNDUTĂ. AMINTIRI DIN REZISTENTA ROMANA 1944-1948, de Prof. Filon Verca, cca 450 Pagini vol. I ..... 25 $ USA

IN SECOLUL LUMINILOR STINSE, de Radu Budişteanu ..... 10 $ USA

AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budişteanu ..... 10 $ USA

AMINTIRI DIN COPILARIE, de Ion Creangă ..... 10 $ USA

HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă ..... 10 $ USA

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume ..... 15 $ USA

DACIA, de Vasile Parvan ..... 10 $ USA

PRECURSORI, de Octavian Goga ..... 8 $ USA

ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC ŞI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II ..... 12 $ USA

KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Şeicaru ..... 10 $ USA

STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de Prof. Alexandru Boldur ..... 10 $ USA

ISTORIA DACIEI ŞI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă ..... 10 $ USA

LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu ..... 10 $ USA

POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N.S. Govora .. 10 $ USA

UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru ..... 10 $ USA

DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu. Legat panză ..... 10 $ USA

MOTA ŞI MARIN, DOUAZECI ŞI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Praty Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu ..... 10 $ USA

DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia ..... 12 $ USA

RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I şi II ..... 20 $ USA

LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu ..... 10 $ USA

RASCOALA, de Liviu Rebreanu, 2 vol. ..... 12 $ USA

Sub tipar:

VIFORNITA COMUNISTA, de Nelu Popescu

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxieme volume.

RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, Vol. III.